BISERICA LUI ISUS HRISTOS A SFINŢILOR DIN ZILELE DIN URMĂ • NOIEMBRIE 2015

Liahona

Cuvântări din timpul Conferinţei Generale

Vârstnicii Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson şi Dale G. Renlund susţinuţi în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Stând aşezaţi, de la stânga: preşedintele Russell M. Nelson, vârstnicul Dallin H. Oaks, vârstnicul M. Russell Ballard, vârstnicul Robert D. Hales, vârstnicul Jeffrey R. Holland. Stând în picioare, de la stânga: vârstnicul David A. Bednar, vârstnicul Quentin L. Cook, vârstnicul D. Todd Christofferson, vârstnicul Neil L. Andersen, vârstnicul Ronald A. Rasband, vârstnicul Gary E. Stevenson, vârstnicul Dale G. Renlund.

Cuprins, noiembrie 2015

volumul 18 • numărul 4

Sesiunea Generală a Femeilor

6 **Să descoperim divinitatea din interiorul nostru**
Rosemary M. Wixom

9 **Demne pentru a primi binecuvântările promise**
Linda S. Reeves

12 **Suntem aici pentru a sluji într-o cauză dreaptă**
Carol F. McConkie

15 **O vară cu mătuşa Rose**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

Sesiunea de sâmbătă dimineaţă

20 **Evanghelia funcţionează minunat!**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

24 **Dumnezeu se află la cârmă**
Vârstnicul M. Russell Ballard

27 **Bucuria de a trăi o viaţă centrată pe Hristos**
Vârstnicul Richard J. Maynes

30 **Să ne supunem inimile lui Dumnezeu**
Neill F. Marriott

33 **Ce-mi mai lipseşte?**
Vârstnicul Larry R. Lawrence

36 **Cuvântul plăcut al lui Dumnezeu**
Vârstnicul Francisco J. Viñas

39 **Îngrijiţi şi bine pregătiţi ca la Bristol: Fiţi demni de a intra în templu – atât în vremuri bune, cât şi în vremuri rele**
Vârstnicul Quentin L. Cook

Sesiunea de sâmbătă după-amiază

43 **Susţinerea oficianţilor Bisericii**
Preşedintele Henry B. Eyring

44 **Să acceptăm şi să învingem provocările lumii de astăzi**
Vârstnicul Robert D. Hales

47 **Iată mama ta!**
Vârstnicul Jeffrey R. Holland

50 **Nu este niciodată prea devreme şi niciodată prea târziu**
Vârstnicul Bradley D. Foster

53 **Vom avea încercări şi vom fi ispitiţi, dar vom fi ajutaţi**
Vârstnicul Hugo Montoya

55 **Alegeţi lumina**
Vârstnicul Vern P. Stanfill

58 **Întoarceţi-vă către El şi veţi primi răspunsuri**
Vârstnicul James B. Martino

61 **Întăriţi de ispăşirea lui Isus Hristos**
Vârstnicul Dallin H. Oaks

Sesiunea generală a preoţiei

65 **Credinţa nu este o întâmplare, ci o alegere**
Vârstnicul Neil L. Andersen

69 **Următorul dumneavoastră pas**
Vârstnicul Randall K. Bennett

76 **Nu te teme, crede numai**
Preşedintele Dieter F. Uchtdorf

80 **Nu sunteţi singuri în această lucrare**
Preşedintele Henry B. Eyring

83 **Ţineţi poruncile**
Preşedintele Thomas S. Monson

Sesiunea de duminică dimineaţă

86 **Fiţi un exemplu şi o lumină**
Preşedintele Thomas S. Monson

89 **Eu mă minunez**
Vârstnicul Ronald A. Rasband

91 **Adevăruri simple şi preţioase**
Vârstnicul Gary E. Stevenson

93 **Prin ochii lui Dumnezeu**
Vârstnicul Dale G. Renlund

95 **O rugăminte adresată surorilor mele**
Vârstnicul Russell M. Nelson

98 **Să sune trâmbiţa**
Vârstnicul Gregory A. Schwitzer

101 **Că ei îşi amintesc totdeauna de El**
Vârstnicul Claudio R. M. Costa

104 **Duhul Sfânt drept însoţitorul dumneavoastră**
Preşedintele Henry B. Eyring

Sesiunea de duminică după-amiază

108 **De ce Biserica**
Vârstnicul D. Todd Christofferson

112 **Inima mea le cântăreşte continuu**
Devin G. Durrant

115 **Binecuvântaţi şi fericiţi sunt cei care ţin poruncile lui Dumnezeu**
Vârstnicul Von G. Keetch

118 **„Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele”**
Carole M. Stephens

121 **Să ne aducem aminte în cine ne-am pus nădejdea**
Vârstnicul Allen D. Haynie

124 **Ochi să vedeţi şi urechi să auziţi**
Vârstnicul Kim B. Clark

126 **Menţine-te pe calea ta**
Vârstnicul Koichi Aoyagi

128 **„Aleşi să depună mărturie despre numele Meu”**
Vârstnicul David A. Bednar

72 **Autorităţi generale şi oficianţi generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă**

132 **Ei ne-au vorbit Să facem din conferinţă o parte din vieţile noastre**

134 **Indexul relatărilor din timpul conferinţei**

135 **Ştirile Bisericii**

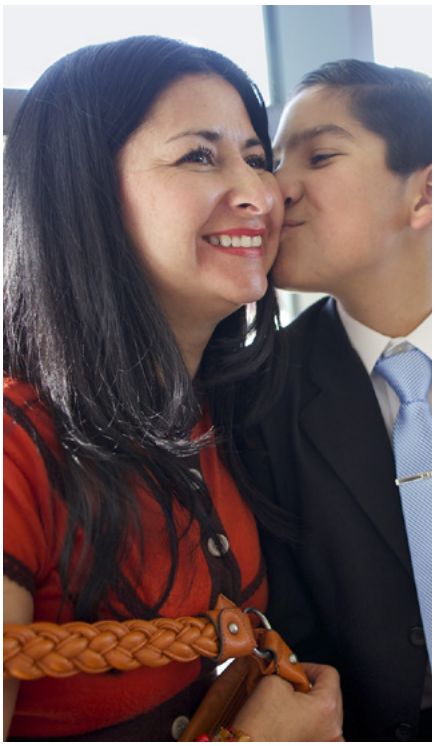

A 185-a Conferinţă Generală Bianuală

Sesiunea Generală a Femeilor de sâmbătă seară, 26 septembrie 2015

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: Bonnie L. Oscarson. Rugăciunea de deschidere: Abby Morgan. Rugăciunea de încheiere: Grace Teh. Muzica a fost interpretată de un cor mixt al Societăţii Primare, Tinerelor Fete şi Societăţii de Alinare din ţăruşi aflaţi în Southern Cache Valley, Utah; dirijoare, Claudia Bigler; organistă, Bonnie Goodliffe; la flaut, Sarah Johnson. S-a interpretat: „Veniţi, voi copii ai Domnului", *Imnuri*, nr. 24; potpuriu, aranjament Mohlman, nepublicat: „Voi urma planul lui Dumnezeu", *Cântece pentru copii*, p. 86 şi „În orice pas, credinţă", Dayley, acompaniat de flaut şi orgă; „Ca tineretul din Sion", *Imnuri*, nr. 164, aranjament Kasen, publicat de Jackman; „Scumpi copii, Domnul veghează", *Imnuri*, nr. 50, aranjament Watkins, nepublicat; „Mergi înainte cu credinţă", *Imnuri*, nr. 167, aranjament acompaniament Bigler, nepublicat.

Sesiunea generală de sâmbătă dimineaţă, 3 octombrie 2015

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: Mary R. Durham. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Adrián Ochoa. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg şi Ryan Murphy; organist Clay Christiansen. S-a interpretat: „Înainte sfinţi", *Imnuri*, nr. 45; „Îndrumă-ne, mare Iehova", *Imnuri*, nr. 46; „I Know That My Savior Loves Me", Creamer, aranjament Murphy, publicat de Jackman; „Mulţumim, Ţie, Dumnezeul nostru", *Imnuri*, nr. 13; „Salvatorul nostru, Tu eşti preţios Mântuitor", *Imnuri*, nr. 63, aranjament Manookin, publicat de Jackman; „Veniţi voi sfinţi", *Imnuri*, nr. 23, aranjament Wilberg, publicat de Oxford.

Sesiunea generală de sâmbătă după-amiază, 3 octombrie 2015

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Terence M. Vinson. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Kazuhiko Yamashita. Muzica a fost interpretată de un cor al Societăţii Primare din ţăruşi din Riverton, Utah; dirijoare Emily Wadley; organiste Linda Margetts şi Bonnie Goodliffe. S-a interpretat: „Minunat Salvator", *Imnuri*, nr. 195, aranjament Kasen, publicat de Jackman; potpuriu, aranjament DeFord, nepublicat: „Caut şi mă rog", *Cântece pentru copii*, p. 66, şi „Când acea poveste frumoasă citesc", *Cântece pentru copii*, p. 35; „Urmaţi-Mă", *Imnuri*, nr. 74; „Eu simt dragostea Sa", *Cântece pentru copii*, p. 42, aranjament Cardon, publicat de Jackman.

Sesiunea preoţiei de sâmbătă seară, 3 octombrie 2015

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Larry S. Kacher. Rugăciunea de încheiere: Stephen W. Owen. Muzica a fost interpretată de un cor format din taţi şi fii din ţăruşi din Orem, Utah; dirijor Cory Mendenhall; organişti Andrew Unsworth şi Clay Christiansen. S-a interpretat: „Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr. 41, aranjament McDavitt, publicat de McDavitt; „Isus, la Tine când gândesc", *Imnuri*, nr. 52, aranjament McDavitt, publicat de McDavitt; „Slavă Domnului Atotputernic", *Imnuri*, nr. 41; „Doamne, Îţi voi urma calea", *Imnuri*, nr. 138; „Adevăru-I în lume vestim", *Cântece pentru copii*, p. 92, aranjament McDavitt, publicat de McDavitt.

Sesiunea generală de duminică dimineaţă, 4 octombrie 2015

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Dieter F. Uchtdorf. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Chi Hong (Sam) Wong. Rugăciunea de încheiere: Cheryl A. Esplin. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijor Mack Wilberg; organişti Richard Elliott şi Andrew Unsworth. S-a interpretat: „Apari, o, Dumnezeu", *Imnuri*, nr. 169; „Mântuitorul Israelului", *Imnuri*, nr. 5, aranjament Wilberg, publicat de Hinshaw; „If the Savior Stood Beside Me", DeFord, aranjament Cardon/Elliott, nepublicat; „Ce trainică temelie", *Imnuri*, nr. 47; „Este soare-n sufletul meu azi", *Imnuri*, nr. 144, aranjament Wilberg, nepublicat; „Spiritul lui Dumnezeu", *Imnuri*, nr. 2, aranjament Wilberg, publicat de Jackman.

Sesiunea generală de duminică după-amiază, 4 octombrie 2015

Prezidează: preşedintele Thomas S. Monson. Conduce: preşedintele Henry B. Eyring. Rugăciunea de deschidere: vârstnicul Jörg Klebingat. Rugăciunea de încheiere: vârstnicul Scott D. Whiting. Muzica a fost interpretată de Corul Tabernacolului; dirijori Mack Wilberg şi Ryan Murphy; organiste Bonnie Goodliffe şi Linda Margetts. S-a interpretat: „Din inimă lăudaţi", *Imnuri*, nr. 42, aranjament Murphy, nepublicat; „Our God Is a God of Love", Cundick, publicat de Jackman; „Domnul este Rege!", *Imnuri*, nr. 37; „Veniţi toţi şi ajutaţi", *Imnuri*, nr. 162, aranjament Wilberg, nepublicat; „Iubiţi-vă unul pe altul", *Imnuri*, nr. 200, aranjament Wilberg, nepublicat.

Mesaje pentru învăţătorii de acasă şi învăţătoarele vizitatoare

Ca mesaje pentru învăţătorii de acasă şi învăţătoarele vizitatoare, vă rugăm să selectaţi un mesaj care răspunde cel mai bine nevoilor acelora pe care îi vizitaţi.

Pe copertă

Prima copertă: Fotografie de Welden C. Andersen.
Ultima copertă: Fotografie de Christina Smith.

Fotografii din timpul conferinţei

Fotografiile din timpul conferinţei generale din oraşul Salt Lake City au fost făcute de Welden C. Andersen, Carli Bell, Cody Bell, Janae Bingham, Ale Borges, Randy Collier, Mark Davis, Nate Edwards, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier, Bradley Slade şi Christina Smith; fotografii ale familiei Cavalcante, prin amabilitatea lui Aroldo Cavalcante; în Athens, Georgia, S.U.A., de Whitney Gossling; în Ţinutul Orange, California, S.U.A., de Erik Isakson; fotografii ale membrilor familiei Openshaw, prin amabilitatea familiei Openshaw; în Mumbai, India, de Wendy Gibbs Keeler; în Drammen şi Oslo, Norvegia, de Ashlee Larsen; în Kiev, Ucraina, de Marina Lukach; în San Pedro, Belize, de Josué Peña; în Arica, Chile, de Shelby Jeanne Randall; în Bermejillo, Durango, Mexic, de Angélica Castañeda Reyes; în Cavite City, Cavite, Filipine, de Danny Soleta.

Cuvântările din cadrul conferinţei pe Internet

Pentru a asculta sau viziona pe Internet cuvântările de la Conferinţa Generală, în multe limbi, accesaţi conference.lds.org şi selectaţi o limbă. Cuvântările sunt disponibile, de asemenea, pe aplicaţia pentru dispozitive mobile Biblioteca Evangheliei.

NOIEMBRIE 2015, VOL. 18, NR. 4
LIAHONA 12571 171
Revistă internaţională a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

Prima Preşedinţie: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf
Cvorumul celor Doisprezece Apostoli: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund
Redactor: Joseph W. Sitati
Consultanţi: James B. Martino, Carol F. McConkie
Advisers: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens
Director general: David T. Warner
Director Asistenţă familii şi membri: Vincent A. Vaughn
Director Revistele Bisericii: Allan R. Loyborg
Director comercial: Garff Cannon
Redactor-şef: R. Val Johnson
Asistent al redactorului-şef: Ryan Carr
Asistent de producţie: Megan VerHoef
Colectiv de redactare şi editare: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garry H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Richard M. Romney, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison
Director general artistic: J. Scott Knudsen
Director artistic: Tadd R. Peterson
Colectiv de grafică: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst
Coordonator proprietate intelectuală: Collette Nebeker Aune
Director de producţie: Jane Ann Peters
Colectiv de producţie: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty
Responsabil tipărire preliminară: Jeff L. Martin
Director tipar: Craig K. Sedgwick
Director difuzare: Stephen R. Christiansen

Distribuire:
Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informaţii privind abonamentul:
Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactaţi Serviciul clienţi
Tel. gratuit: 00800 2950 2950
Tel.: +49(0)6172 4928 33/34
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Preţul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România şi 1,85 lei moldoveneşti pentru Republica Moldova

Trimiteţi manuscrise şi întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org; pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org; sau prin poştă la adresa *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă" sau „îndrumător") este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshaleză, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgaşă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, swahili, tagalog, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu şi vietnameză. (Frecvenţa publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele şi ilustraţiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activităţi desfăşurate acasă sau la Biserică. Ilustraţiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoţeşte menţionează astfel de restricţii. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau prin e-mail la: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
November 2015 Vol. 18 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $4.00 per year; Canada, $4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Indexul vorbitorilor

Andersen, Neil L., p. 65
Aoyagi, Koichi, p. 126
Ballard, M. Russell, p. 24
Bednar, David A., p. 128
Bennett, Randall K., p. 69
Christofferson, D. Todd, p. 108
Clark, Kim B., p. 124
Cook, Quentin L., p. 39
Costa, Claudio R. M., p. 101
Durrant, Devin G., p. 112
Eyring, Henry B., p. 43, 80, 104
Foster, Bradley D., p. 50
Hales, Robert D., p. 44
Haynie, Allen D., p. 121
Holland, Jeffrey R., p. 47
Keetch, Von G., p. 115
Lawrence, Larry R., p. 33
Marriott, Neill F., p. 30
Martino, James B., p. 58
Maynes, Richard J., p. 27
McConkie, Carol F., p. 12
Monson, Thomas S., p. 83, 86
Montoya, Hugo, p. 53
Nelson, Russell M., p. 95
Oaks, Dallin H., p. 61
Rasband, Ronald A., p. 89
Reeves, Linda S., p. 9
Renlund, Dale G., p. 93
Schwitzer, Gregory A., p. 98
Stanfill, Vern P., p. 55
Stephens, Carole M., p. 118
Stevenson, Gary E., p. 91
Uchtdorf, Dieter F., p. 15, 20, 76
Viñas, Francisco J., p. 36
Wixom, Rosemary M., p. 6

Index tematic

Activare, p. 80
Adevăr, p. 20, 24, 76, 104
Adunare e împărtăşanie, p. 24
Adunări ale Bisericii, p. 108
Adversitate, p. 15, 27, 30, 36, 44, 53, 58, 124, 126
Apostoli, p. 24, 65, 128
Binecuvântări, p. 83, 118
Bucurie, p. 15, 27, 39
Calitatea de mamă, p. 47
Calitatea de membru al Bisericii, p. 20
Calitatea de părinte, p. 50
Cartea lui Mormon, p. 27, 58, 65, 98
Căsătorie, p. 44, 95
Chemări în cadrul Bisericii, p. 89, 91, 93
Conducători ai Bisericii, p. 24, 128
Convertire, p. 27, 30, 50, 58 80, 95, 115
Copii, p. 9, 50
Credinţă, p. 15, 55, 58, 65, 69, 76, 86, 91, 126
Curaj, p. 76, 80, 83, 98
Demnitate, p. 39, 44
Dependenţă, p. 61, 83
Dragoste, p. 6, 15, 47, 89, 118
Duhul Sfânt, p. 15, 33, 36, 39, 65, 104, 118, 124
Educaţie, p. 6, 44
Exemplu, p. 80, 86
Familie, p. 12, 24, 47, 89, 91
Femei, p. 95
Fericire, p. 39, 83
Finanţe, p. 44, 112
Har, p. 20
Ieşitul la întâlniri, p. 44
Inspiraţie, p. 80
Ispăşire, p. 24, 33, 36, 53, 61, 69, 83, 121
Ispită, p. 39, 53
Isus Hristos, p. 24, 27, 30, 39, 47, 55, 61, 69, 83, 86, 89, 91, 93, 98, 101, 115, 118, 121, 124
Împărăţia lui Dumnezeu, p. 108
Împărtăşanie, p. 30, 69, 101, 104, 118
Încredere, p. 118, 121
Îndurare, p. 126
Joseph Smith, p. 24, 36, 65, 108
Legăminte, p. 9, 12, 24
Libertate de a alege, p. 39, 83
Lumină, p. 55, 86
Mărturie, p. 24, 89, 91, 93
Moarte, p. 24, 30, 104
Moralitate, p. 9, 86
Muncă în templu, p. 53
Natura divină, p. 6, 12, 20, 50, 93
Neprihănire, p. 39, 65, 83, 95
Organizarea Bisericii, p. 108, 128
Pace, p. 83
Planul salvării, p. 9, 12, 20, 24, 30, 118, 121, 126
Pocăinţă, p. 9, 12, 36, 69, 83, 121
Porunci, p. 24, 83, 115, 118
Post, p. 58
Preoţia aaronică, p. 76 80
Preoţie, p. 65, 80, 83, 108
Profeţi, p. 24, 36, 65, 118, 124, 128
Restaurare, p. 65
Revelaţie, p. 58, 101, 104
Rugăciune, p. 30, 58
Sabat, p. 24, 36, 39, 69, 101
Satana, p. 9, 83
Scripturi, p. 58, 86, 112
Slujire, p. 6, 12, 53, 80, 93
Stăpânire de sine, p. 39
Studiul din scripturi, p. 112
Supunere, p. 58, 65, 83, 115, 118, 124
Tatăl Ceresc, p. 80, 118
Ucenicie, p. 20, 33, 86, 98
Vindecare, p. 30, 61

Selecţiuni din cea de a 185-a Conferinţă Generală Bianuală a Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

„Sunteţi fii şi fiice ale Tatălui nostru Ceresc”, a spus preşedintele Thomas S. Monson în timpul sesiunii de duminică dimineaţă a conferinţei generale. „Aţi venit din prezenţa Sa pentru a trăi un timp pe acest pământ, pentru a fi un exemplu al dragostei şi învăţăturilor Salvatorului şi pentru a lăsa, curajoşi, ca lumina dumneavoastră să strălucească astfel încât toţi să vadă. Când acea perioadă pe pământ se va încheia, dacă vă veţi fi făcut partea, veţi primi binecuvântarea glorioasă de a vă întoarce să trăiţi alături de El pentru totdeauna” (pagina 88).

În timpul acestei conferinţe generale s-a vorbit despre decesul preşedintelui Boyd K. Packer şi al vârstnicilor L. Tom Perry şi Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. Membrii Bisericii au susţinut trei membri noi ai cvorumului: vârstnicii Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson şi Dale G. Renlund.

Alte selecţiuni

- În cuvântările dânşilor, vârstnicii M. Russell Ballard, David A. Bednar şi D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au subliniat de ce a organizat Domnul Biserica Sa, punând la temelia ei profeţi şi apostoli, pentru a face lucrarea Sa şi a ne da puterea de a ne întoarce la El (vezi paginile 24, 128 şi 108).
- În cuvântările dânşilor, preşedintele Russell M. Nelson şi vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au explicat rolurile vitale ale femeilor. Preşedintele Nelson a spus: „Împărăţia lui Dumnezeu nu este şi nu poate fi completă fără femeile care fac şi ţin legăminte sacre, femei care pot vorbi cu puterea şi autoritatea lui Dumnezeu!” (pagina 96).
- Vârstnicul Dallin H Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli a reafirmat faptul că „Salvatorul nostru a avut parte şi a suferit plenitudinea tuturor încercărilor vieţii muritoare … Şi, datorită acestui lucru, ispăşirea Sa Îl împuterniceşte să ne ajute – să ne ofere tăria de a le suporta pe toate” (paginile 61–62).

THE CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS CONFERENCE CENTER

Rosemary M. Wixom
preşedinta generală a Societăţii Primare

Să descoperim divinitatea din interiorul nostru

Noi venim pe acest pământ pentru a hrăni şi a descoperi seminţele naturii divine care sunt în interiorul nostru.

Dragile mele surori, vă iubim! Eu depun mărturie că viaţa este un dar. Dumnezeu are un plan pentru fiecare dintre noi şi scopul vieţii fiecăruia dintre noi a fost stabilit cu mult timp înainte de venirea noastră pe acest pământ.

Recent, am ajuns să conştientizez că miracolul naşterii unui copil în viaţa muritoare este parte a planului lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi ne-am dezvoltat fizic în pântecele mamelor noastre bizuindu-ne mai multe luni pe trupurile lor pentru a le susţine pe ale noastre. Totuşi, în cele din urmă, procesul naşterii – eveniment important atât pentru mamă, cât şi pentru copil – ne-a separat.

Când un copilaş apare în această lume, schimbarea temperaturii şi a luminii şi reducerea bruscă a presiunii din pieptul lui îl obligă pe bebeluş să respire pentru prima oară. Acei mici plămâni se umplu brusc cu aer pentru prima oară, organele sistemului respirator încep să funcţioneze şi bebeluşul începe să respire. Când cordonul ombilical este tăiat, legătura dintre mamă şi copil este desfăcută pentru totdeauna şi începe viaţa pe pământ a micuţului.

Iov a spus: „Duhul lui Dumnezeu m-a făcut şi suflarea Celui Atotputernic îmi dă viaţă”[1].

Noi venim pe acest pământ „acoperiţi de glorie divină”[2]; „Familia: o declaraţie oficială către lume” ne învaţă că fiecare dintre noi „este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinţi cereşti” şi „fiecare are o natură şi un destin divin”[3]. Tatăl Ceresc ne oferă cu generozitate o parte a divinităţii Sale. Acea natură divină este un dar de la El, care rezultă dintr-o dragoste pe care numai un părinte o poate simţi.

Noi venim pe acest pământ pentru a hrăni şi a descoperi seminţele naturii divine care sunt în interiorul nostru.

Noi ştim de ce ne-am născut

Elaine Cannon, fostă preşedintă generală a Tinerelor Fete, a spus: „Sunt două zile importante în viaţa unei femei: ziua în care s-a născut şi ziua în care a aflat de ce s-a născut”[4].

Noi ştim de ce ne-am născut. Am venit să ajutăm la clădirea împărăţiei Sale pe acest pământ şi să ne pregătim pentru cea de-a Doua Venire a Fiului Său, Isus Hristos. Cu fiecare suflare, noi ne străduim să-L urmăm. Natura divină din interiorul fiecăreia dintre noi este îmbunătăţită şi amplificată prin efortul pe care-l facem de a ne apropia de Tatăl nostru şi Fiul Său.

Natura noastră divină nu are nicio legătură cu realizările noastre, cu statutul social pe care-l dobândim, numărul de maratoane la care participăm, popularitatea noastră şi respectul de sine. Natura noastră divină vine de la Dumnezeu. Ea a fost stabilită în existenţa dinaintea naşterii noastre în viaţa muritoare şi va continua în eternitate.

Cavite City, Cavite, Filipine

Noi suntem iubite de Tatăl nostru Ceresc

Noi acţionăm conform naturii noastre divine atunci când simţim dragostea Tatălui nostru Ceresc şi arătăm altora o dragoste asemănătoare. Noi avem libertatea de a hrăni natura noastră divină, de a o dezvolta şi a o ajuta să crească. Petru a spus că Dumnezeu ne-a făcut „făgăduinţe scumpe”, ca prin ele „[să

putem fi] părtaşi firii dumnezeieşti”[5]. Când înţelegem cine suntem – că suntem fiice ale lui Dumnezeu – noi începem să înţelegem sensul acelor făgăduinţe scumpe.

Faptul de a ne concentra asupra altora, nu doar asupra noastră, ne ajută să înţelegem că suntem fiicele Sale. Noi ne întoarcem către El în rugăciune, în mod natural, şi suntem nerăbdătoare să citim cuvintele Sale şi să facem voia Sa. Noi putem primi sentimentele de preţuire de la El, care este sus, şi nu de la oamenii din lumea de lângă noi sau de la cei de pe Facebook sau Instagram.

Dacă aveţi vreodată o îndoială legată de divinitatea din interiorul dumneavoastră, îngenuncheaţi în rugăciune şi întrebaţi-L pe Tatăl Ceresc: „Sunt eu într-adevăr fiica Ta şi Tu mă iubeşti?”. Vârstnicul M. Russell Ballard a spus: „Unul dintre mesajele cele mai plăcute pe care Spiritul vi-l va comunica este cel referitor la modul în care Domnul gândeşte despre dumneavoastră”[6].

Noi suntem ai Tatălui Ceresc. Pavel a spus: „Însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”[7]. Deseori, primul cântec al Societăţii Primare pe care îl învăţăm este „Copil al Domnului”[8]. Acum este timpul să luăm această expresie „Copil al Domnului” şi să adăugăm cuvintele „Deci, ce ar trebui să fac?”. Am putea chiar să adresăm întrebări, cum ar fi următoarele: „Ce voi face pentru a-mi trăi viaţa ca un copil al lui Dumnezeu?”, „Cum îmi pot dezvolta natura divină care există în interiorul meu?”.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf a spus: „Dumnezeu v-a trimis aici să vă pregătiţi pentru un viitor mai măreţ decât orice vă puteţi imagina”[9]. Acel viitor, prinde viaţă când faceţi mai mult decât doar să existaţi; devine real când vă trăiţi viaţa pentru a vă îndeplini scopul la întreaga capacitate pentru care aţi fost create. În acest fel, este invitată influenţa Domnului în viaţa dumneavoastră şi începeţi să lăsaţi ca voia Sa să devină voia dumneavoastră.

Noi învăţăm datorită naturii noastre divine

Natura divină ne dezvoltă dorinţa de a cunoaşte aceste adevăruri eterne.

Recent, o tânără fată, numită Amy, m-a învăţat această lecţie când a scris: „Este greu să fii adolescentă în zilele noastre. Cărarea devine mai îngustă. Satana încearcă, cu adevărat, să ne convingă să nu ţinem poruncile. Fiecare lucru este drept sau greşit; nu există cale de mijloc”.

Ea a continuat: „Este greu, uneori, să găseşti prieteni buni. Chiar atunci când crezi că ai cei mai buni prieteni care nu te vor părăsi niciodată, aceasta se poate schimba din orice motiv. De aceea sunt foarte fericită că am o familie, pe Tatăl Ceresc, Isus Hristos şi Duhul Sfânt, care pot fi însoţitorii mei ori de câte ori lucrurile nu merg bine cu prietenii mei”.

Amy a continuat: „Într-o seară, eram tulburată. I-am spus surorii mele că nu ştiam ce să fac”.

Mai târziu, în acea seară, sora ei i-a trimis un mesaj şi l-a citat pe vârstnicul Jeffrey R. Holland: „Nu renunţaţi… Nu abandonaţi. Continuaţi să mergeţi. Continuaţi să încercaţi. Ne aşteaptă ajutor şi fericire… Totul va fi bine la sfârşit. Aveţi încredere în Dumnezeu şi credeţi în lucrurile bune care se vor întâmpla”[10].

Amy a explicat: „Mi-amintesc că am citit şi m-am rugat să simt dragostea lui Dumnezeu, dacă El era, cu adevărat, acolo pentru mine”.

Ea a spus: „Imediat ce am întrebat şi am crezut că El era acolo, am simţit cel mai minunat, mai fericit şi mai cald sentiment. Cuvintele nu îl pot descrie. Ştiam că El era acolo şi că El mă iubea”.

Deoarece sunteţi copilul Său, El ştie cine puteţi deveni. El cunoaşte temerile şi speranţele dumneavoastră. El se

bucură de potenţialul dumneavoastră. El vă aşteaptă să vă îndreptaţi spre El în rugăciune. Pentru că sunteţi copilul Său, nu doar dumneavoastră aveţi nevoie de El, ci şi El are nevoie de dumneavoastră. Cei care stau în jurul dumneavoastră chiar acum, în această adunare, au nevoie de dumneavoastră. Lumea are nevoie de dumneavoastră, iar natura dumneavoastră divină vă permite să fiţi ucenicul Lui de încredere pentru toţi copiii Săi. Odată ce începem să vedem divinitatea din interiorul nostru, o putem vedea şi la alţii.

Noi slujim datorită naturii noastre divine

Natura divină ne dezvoltă dorinţa de a sluji altora.

Recent, Sharon Eubank, directorul Serviciilor Umanitare şi Ajutorului caritabil oferit de SZU, a povestit o experienţă care a fost împărtăşită de vârstnicul Glenn L. Pace. În Etiopia, la mijlocul anilor 1980, era o secetă răspândită pretutindeni şi o foamete teribilă. Pentru a asigura alinare, staţii de hrănire cu alimente şi apă au fost create pentru cei care puteau ajunge la ele. Un om bătrân care era flămând mergea pe jos o distanţă lungă pentru a ajunge la o staţie de hrănire. El trecea printr-un sat, când a auzit plânsetul unui copilaş. A căutat până a găsit copilaşul stând pe pământ, alături de mama lui moartă. Luând copilaşul, bărbatul şi-a continuat drumul mergând 40 km către staţia de hrănire. Când a ajuns, primele lui cuvinte nu au fost „Îmi este foame” sau „Ajutaţi-mă”. Ele au fost următoarele: „Ce se poate face pentru acest copilaş?”[11].

Natura divină din interiorul nostru ne trezeşte dorinţa de a-i ajuta pe alţii şi ne îndeamnă să acţionăm. Tatăl Ceresc şi Isus Hristos ne pot ajuta să găsim puterea să facem astfel. Dumnezeu poate să ne întrebe: „Ce se poate face pentru această fiică, acest frate, acest tată sau acest prieten?”.

Prin şoaptele Spiritului, natura divină a unuia care este neîncrezător în Evanghelie sau Biserică, după ce se străduieşte să aibă credinţă, primeşte destulă pace pentru a avea din nou credinţă.

Când profetul vorbeşte, cuvintele sale sunt în armonie cu natura noastră divină şi ne dau putere să acţionăm corespunzător celor spuse de el.

Faptul de a lua din împărtăşanie în fiecare săptămână asigură speranţă divinităţii din interiorul nostru şi noi ne amintim de El.

Vă promit că, atunci când căutaţi să descoperiţi profunzimea naturii divine care există în interiorul dumneavoastră, veţi începe să îndepliniţi cu credinţă şi sârguinţă scopurile preţiosului dumneavoastră dar. Permiteţi naturii divine care există în interiorul dumneavoastră să vă îndrume pentru a deveni fiica Sa păşind pe cărarea de întoarcere la El, unde vom fi „readuşi la Dumnezeul care [ne-a] dat suflarea”[12]. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Iov 33:4.
2. „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood”, *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), p. 359.
3. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
4. Elaine Cannon, „«Let Me Soar», Women Counseled”, *Church News*, 17 oct. 1981, p. 3.
5. 2 Petru 1:4.
6. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness”, *Liahona*, dec. 2002, p. 42.
7. Romani 8:16.
8. Vezi „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191.
9. Dieter F. Uchtdorf, „Să trăim conform Evangheliei cu bucurie”, *Liahona*, nov. 2014, p. 121.
10. Jeffrey R. Holland, „An High Priest of Good Things to Come”, *Liahona*, ian. 2000, p. 45.
11. Vezi Glenn L. Pace, „Infinite Needs and Finite Resources”, *Tambuli*, mart. 1995, p. 18–19.
12. 2 Nefi 9:26.

Linda S. Reeves
a doua consilieră în Preşedinţia Generală a Societăţii de Alinare

Demne pentru a primi binecuvântările promise

Viziunea cu privire la binecuvântările incredibile promise de Tatăl nostru trebuie să fie în centrul atenţiei noastre în fiecare zi.

Nu-i aşa că o iubiţi pe această soră din materialul video? Ştim că multe dintre dumneavoastră care nu au avut ocazia de a avea copii îşi petrec viaţa iubind, învăţând şi binecuvântând copii. Şi cât de mult vă iubeşte Tatăl nostru Ceresc şi vă iubim noi pentru acest lucru!

Am avut noi, toate, inclusiv dragele noastre surori de la Societatea Primară şi Tinerele Fete, ocazia de a ţine un nou-născut în braţe în timp ce se uită în ochii noştri? Am avut sentimentul sacru şi sfânt cu privire la acest spirit celestial atât de recent trimis de Tatăl nostru din Cer în acest trup mic, pur, nou creat? Rareori am trăit sentimente atât de plăcute, atât de tandre şi atât de spirituale.

Trupurile noastre sunt daruri sacre de la Tatăl Ceresc. Ele sunt templele noastre. În timp ce le păstrăm curate şi pure, putem fi demne de a-L ajuta pe Tatăl Ceresc să creeze trupuri pentru preaiubiţii Săi copii de spirit.

În ultima cuvântare a preşedintelui Boyd K. Packer din cadrul conferinţei generale, pe care o ţineţi minte sub numele de „o prăjitură şi o sărutare”, el a depus mărturie că „porunca de a ne înmulţi şi de a umple pământul… este esenţială… şi este sursa fericirii umane. Prin exercitarea în mod drept a acestei puteri, ne putem apropia de Tatăl nostru din Cer şi avea parte de o plenitudine a bucuriei, chiar de Dumnezeire. Puterea procreării nu este o parte secundară a planului fericirii; ea este planul fericirii”.

Dânsul a continuat:

„Adevărata dragoste necesită amânarea până după căsătorie a împărtăşirii acelei afecţiuni care eliberează puterile sacre… [evitând situaţiile] în care dorinţa fizică ar putea prelua controlul…

Fericirea în viaţa muritoare, bucuria şi exaltarea noastră depind de modul în care răspundem acestor dorinţe fizice persistente şi irezistibile”[1].

Dragele mele surori, atât cele tinere, cât şi cele mai puţin tinere, am fost foarte neliniştită în timp ce am pregătit această cuvântare. Aşa cum a spus Alma cel Tânăr, „îmi doresc din adâncul inimii… ca voi… să strigaţi numele Lui sfânt şi să vegheaţi şi să vă rugaţi fără răgaz pentru ca să nu fiţi [ademenite] mai presus decât ceea ce voi puteţi duce… pentru ca să fiţi [înălţate] în ziua din urmă”[2].

Mai târziu, Mormon, de asemenea, a mărturisit că, pe vremea lui Alma, Corihor, antihristul, „a predicat…, conducând în rătăcire [inimile multor] femei”[3].

Dragi surori, influenţa lui Satana din aceste zile, asemănătoare celei a lui Corihor, are un mare succes. Care sunt câteva dintre instrumentele sale? Romane de dragoste seducătoare, telenovele, femei căsătorite şi foşti iubiţi care reiau relaţii prin reţelele de socializare şi pornografia. Trebuie să fim foarte atente, dragi surori! Nu ne putem juca cu săgeţile arzătoare a lui Satana fără să ne ardem. Ştiu că nimic altceva nu ne va face demne de tovărăşia constantă a Duhului Sfânt la fel de mult ca virtutea.

Mulţi în lumea de azi caută recompense şi cunoaştere imediate pe Internet. Pe de altă parte, noi vom fi extrem de binecuvântate dacă ne exersăm credinţa şi răbdarea şi ne îndreptăm către Tatăl nostru Ceresc, sursa tuturor adevărurilor, în ceea ce priveşte îngrijorările noastre. Atât de multe răspunsuri şi asigurări pot veni prin cercetarea zilnică şi studiind scripturile cu rugăciune sinceră şi stăruitoare, dar nu există asemenea promisiuni în ceea ce priveşte Internetul. Profetul Iacov a depus mărturie: „Căci Spiritul vorbeşte adevărul şi nu minte. Prin urmare, El vorbeşte despre lucruri aşa cum sunt ele într-adevăr şi despre lucruri aşa cum ele într-adevăr vor fi”[4].

Când urmărim, citim sau facem ceva care este sub nivelul standardelor Tatălui nostru Ceresc, acele lucruri ne slăbesc. Indiferent de vârsta pe care o avem, dacă privim, citim, ascultăm sau alegem să facem ceva ce nu este în armonie cu standardele Domnului din broşura *Pentru întărirea tineretului*, opriţi-l, rupeţi-l, aruncaţi-l şi nu-l mai ascultaţi.

Niciuna dintre noi nu este perfectă dar preşedintele Packer ne-a amintit că:

„Promisiunea este următoarea: «Iată, acela care s-a pocăit de păcatele lui este iertat şi Eu, Domnul, nu-Mi mai amintesc de ele» (D&L 58:42).

Ispăşirea, care ne poate vindeca pe fiecare dintre noi, nu lasă cicatrici. Aceasta înseamnă că, indiferent de ceea ce am făcut sau unde am fost sau modul în care s-a întâmplat ceva, dacă ne pocăim, cu adevărat, El ne-a promis că El va ispăşi. Şi când El ispăşeşte, problema este rezolvată. Mulţi dintre noi se simt învinşi… de sentimente de vinovăţie, neştiind cum să se elibereze.

Să ştiţi că vă eliberaţi acceptând ispăşirea lui Hristos şi tot ce a fost durere se poate transforma în frumuseţe, dragoste şi eternitate”[5].

Pe lângă pocăinţă ce ajutoare sau instrumente ni s-au dat pentru a ne ajuta să rămânem curate şi virtuoase? Copiii de la Societatea Primară şi tinerele fete ştiu şi cântă imnul „Scripture Power”.[6] Putem să spunem şi „puterea rugăciunii”, „puterea templului”, „puterea legămintelor”, „puterea zilei de sabat”, „puterea profetului” şi „puterea virtuţii”?

De asemenea, sunt promise mari binecuvântări şi protecţie pe care le primim dacă purtăm veşmintele din templu. Mă simt ca şi cum aş purta, în mod simbolic, haine împărăteşti date de Tatăl meu Ceresc. Depun mărturie, dragi surori, că atunci când ne străduim să purtăm veşmintele din templu în mod corespunzător, Tatăl nostru recunoaşte acest lucru ca fiind un semn al dragostei şi devotamentului nostru faţă de El. Este un semn al legămintelor pe care le-am făcut cu El, iar El ne-a promis: „Eu, Domnul, sunt obligat când faceţi ceea ce spun Eu; dar, când nu faceţi ceea ce spun, nu aveţi *promisiuni*”[7].

Recent am vorbit cu o veche prietenă care a trecut prin două divorţuri din pricina dependenţelor şi infidelităţii soţilor. Ea şi cei trei copii ai săi au suferit mult. Ea a declarat: „M-am străduit atât de mult să trăiesc în neprihănire. De ce am avut atât de multe încercări? Cu ce am greşit? Ce doreşte Tatăl Ceresc să fac? Mă rog şi citesc din scripturi, îmi ajut copiii şi merg la templu des”.

În timp ce o ascultam pe această soră, simţeam că trebuie să strig: „Tu faci ceea ce trebuie! Tu faci tot ceea ce Tatăl Ceresc vrea şi speră ca tu să faci”!

Este de înţeles că mulţi au spus că binecuvântările promise de Tatăl nostru sunt „mult prea departe”, în special atunci când vieţile noastre sunt pline

de încercări. Dar Amulec a învăţat că „această viaţă este… timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu.”[8] Nu este timpul în care să primim toate binecuvântările. Preşedintele Packer a explicat că „«şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi» nu este niciodată scris în cel de-al doilea act. Această expresie îşi are locul în cel de-al treilea act, când toate misterele sunt dezlegate, iar totul este rezolvat”[9]. Cu toate acestea, o viziune cu privire la binecuvântările incredibile promise de Tatăl nostru trebuie să fie în centrul atenţiei noastre în fiecare zi – precum şi o conştientizare a „nenumăratelor milostiviri blânde”[10] de care avem parte în fiecare zi.

Dragi surori, nu ştiu de ce avem atât de multe încercări, dar am sentimentul că recompensa este atât de mare, eternă şi veşnică, atât de plină de bucurie şi atât de neînţeles, încât, în acea zi a recompensei, poate vom dori să-I spunem Tatălui nostru milos şi iubitor: „Aceasta a fost *tot* ce s-a cerut de la noi?” Cred că dacă am putea să ne amintim şi să recunoaştem zi de zi adâncimea dragostei pe care o au Tatăl nostru Ceresc şi Salvatorul pentru noi, am fi dispuse să facem tot ceea ce ne cer pentru a fi din nou în prezenţa Lor, înconjurate de dragostea Lor eternă. Ce va conta, dragi surori, ceea ce vom fi suferit aici, dacă, în cele din urmă, acele încercări vor fi lucrurile care ne vor fi calificat pentru viaţă veşnică şi exaltare în împărăţia lui Dumnezeu, alături de Tatăl nostru şi de Salvator?

Mărturisesc că trupurile noastre sunt daruri sacre de la Tatăl nostru Ceresc şi că, în timp ce ne păstrăm vieţile pure şi curate prin sacrificiul ispăşitor al Salvatorului nostru şi ne amintim de viziunea despre promisiunile Tatălui, noi vom primi într-o zi „tot ceea ce Tatăl [nostru] are”[11]. În numele sacru a lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, „Planul fericirii”, *Liahona*, mai 2015, p. 26–27.
2. Alma 13:27–29.
3. Alma 30:18.
4. Iacov 4:13.
5. Boyd K. Packer, *Liahona*, mai 2015, p. 28.
6. Clive Romney, „Scripture Power”, lds.org/callings/primary/sharing-time-music.
7. Doctrină şi legăminte 82:10; subliniere adăugată.
8. Alma 34:32.
9. Boyd K. Packer, „The Play and the Plan” (Seară la gura sobei pentru tinerii adulţi organizată de Sistemul Educaţional al Bisericii, 7 mai. 1995), p. 2, si.lds.org.
10. Eter 6:12.
11. Doctrină şi legăminte 84:38.

Carol F. McConkie
prima consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete

Suntem aici pentru a sluji într-o cauză dreaptă

Fie ca noi să alegem să slujim într-o cauză dreaptă în calitate de reprezentanţi curajoşi ai Domnului Isus Hristos.

Sunt recunoscătoare că putem să ne adunăm împreună cu femei credinciose, precum Lisa – sora care apare în prezentarea video – care au inima pură, care Îl iubesc şi slujesc pe Domnul, chiar în timpul propriilor încercări. Povestea Lisei îmi aminteşte faptul că trebuie să ne iubim unii pe alţii şi să vedem frumuseţea din sufletul fiecăruia. Salvatorul ne-a învăţat: „Amintiţi-vă că valoarea sufletelor este mare înaintea lui Dumnezeu”[1]. Indiferent că avem 8 ani sau 108 ani, fiecare dintre noi are „preţ în ochii [Săi]”[2]. El ne iubeşte. Noi suntem fiice ale lui Dumnezeu. Suntem surori în Sion. Avem o natură divină şi fiecare dintre noi are o lucrare glorioasă de îndeplinit.

În timpul verii, am făcut vizite împreună cu o minunată tânără mamă de fete. Ea mi-a împărtăşit sentimentele ei în legătură cu faptul că tinerele noastre femei au nevoie de o cauză, de ceva care să le ajute să se simte preţuite. Ea ştia că putem să ne descoperim valoarea individuală şi eternă acţionând în conformitate cu scopul nostru divin în viaţa muritoare. În această seară, acest cor minunat şi remarcabil a cântat un imn ale cărui cuvinte ne învaţă scopul nostru. În timpul testelor şi încercărilor, chiar şi atunci când simţim teamă şi disperare, avem inimi cutezătoare. Suntem hotărâte să ne facem partea. Suntem aici pentru a sluji într-o cauză dreaptă.[3] Dragi surori, în această cauză fiecare dintre noi este preţuită. Este nevoie de noi toate.

Cauza dreaptă în care slujim este cauza lui Hristos. Este munca de salvare.[4] Domnul ne-a învăţat: „Aceasta este lucrarea Mea şi slava Mea – să realizez nemurirea şi viaţa veşnică a omului”[5]. Noi suntem motivul pentru care Isus Hristos a suferit, a sângerat din fiecare por şi, având o dragoste perfectă, şi-a dat viaţa. Cauza Sa este vestea cea bună, „vestea cea bună… că El a venit pe lume, chiar Isus, pentru a fi răstignit pentru lume şi pentru a purta păcatele lumii şi pentru a sfinţi lumea şi a o curăţa de toate nedreptăţile; pentru ca, prin intermediul Său, să poată fi salvaţi toţi”[6]. Salvatorul nostru „drumul drept ne-a arătat şi ne-a călăuzit”[7]. Depun mărturie că pe măsură ce Îi urmăm exemplul, Îl iubim pe Dumnezeu şi slujim unii altora cu bunătate şi compasiune, putem să stăm, fiind curaţi, „fără prihană înaintea lui Dumnezeu în ultima zi”[8]. Alegem să-L slujim pe Domnul în cauza Sa dreaptă pentru a putea deveni una cu Tatăl şi Fiul.[9]

Profetul Mormon a declarat cu tărie: „Căci noi avem de făcut o lucrare în timp ce locuim în acest tabernacol de lut pentru ca să învingem duşmanul a tot ce-i drept şi să ne odihnim sufletele în împărăţia lui Dumnezeu”[10]. Conducătorii Bisericii şi pionierii din trecut au înaintat având curajul eroilor şi credinţă de nezdruncinat pentru a stabili Evanghelia restaurată şi a construi temple, în care rânduielile necesare exaltării puteau fi înfăptuite. Pionierii de astăzi, adică dumneavoastră şi cu mine, mergem înainte, de asemenea, cu credinţă, „să [muncim] în via [Domnului] pentru salvarea sufletelor oamenilor”[11]. Şi, aşa cum preşedintele Gordon B. Hinckley ne-a învăţat: „Cât de măreţ va fi viitorul pe măsură ce Atotputernicul continuă să facă să progreseze lucrarea Sa glorioasă… prin intermediul [slujirii] altruiste a celor ale căror inimi sunt pline cu dragoste pentru Mântuitorul lumii”[12]. Ne alăturăm surorilor credincioase din trecut, din prezent şi celor din generaţia care se ridică, în munca de salvare!

Înainte de a ne naşte, am acceptat planul Tatălui Ceresc „prin care copiii Lui puteau obţine un trup fizic ca să câştige experienţă pământească pentru a progresa către perfecţiune şi, în final, pentru a împlini destinul lor divin ca moştenitori ai vieţii eterne”[13]. Despre acest legământ din viaţa premuritoare, vârstnicul John A. Widtsoe a explicat: „Am fost de acord imediat să fim salvatori, nu doar pentru noi înşine, ci… şi pentru întreaga familie umană. Am intrat într-un parteneriat cu Domnul. Îndeplinerea acelui plan a devenit atunci nu doar lucrarea Tatălui şi a Fiului, dar şi a noastră. Cel mai neînsemnat dintre noi, cel mai umil, se află într-un parteneriat cu Cel Atotputernic în vederea realizării scopului planului etern al salvării”[14].

Aici, în viaţa muritoare, am făcut legământ, din nou, să-L slujim pe Salvator în munca de salvare. Prin participarea la rânduielile sacre ale preoţiei, ne luăm angajamentul că Îl vom sluji pe Dumnezeu cu inima, sufletul, cugetul şi tăria noastră.[15] Primim Duhul Sfânt şi căutăm îndemnurile Sale pentru a ne îndruma. Dreptatea se răspândeşte în lume atunci când înţelegem şi facem ceea ce Dumnezeu vrea ca noi să facem.

Cunosc un copil de la Societatea Primară care i-a spus unui prieten, în timp ce stătea în staţia de autobuz: „Trebuie să vii cu mine la biserică şi să înveţi despre Isus!”.

Am văzut fetele dintr-o clasă de la Tinerele Fete ţinându-se de mâini şi luându-şi angajamentul să-şi slujească una alteia şi, apoi, planificând un mod potrivit de a ajuta o tânără fată care se lupta cu o dependenţă.

Am văzut tinere mame dăruindu-şi tot timpul, talentele şi energia pentru a preda şi a fi exemple ale principiilor Evangheliei, pentru ca, asemenea fiilor lui Helaman, copiii lor să întâmpine încercările, ispitele şi adversitatea cu credinţă şi curaj.

Însă, probabil că experienţa care m-a făcut să mă simt cea mai umilă a fost să aud o soră adultă necăsătorită cum declară cu entuziasmul care vine dintr-o mărturie sigură că cea mai importantă muncă pe care o putem face este să ne pregătim pentru căsătorie şi pentru a avea o familie. Cu toate că nu a avut parte de această experienţă, ea ştie faptul că familia reprezintă cea mai importantă parte a muncii de salvare. „Planul divin al fericirii face posibil ca relaţiile de familie să continue şi după moarte.”[16] Onorăm planul Tatălui şi Îl slăvim pe Dumnezeu atunci când întărim şi promovăm acele relaţii în cadrul noului şi nepieritorului legământ al căsătoriei. Alegem să trăim vieţi virtuoase şi pure pentru ca, atunci când ocazia vine, să fim pregătite să facem legăminte sacre în casa Domnului şi să le ţinem pentru totodeauna.

Cu toţii avem parte de experienţe diferite în vieţile noastre. Însă, indiferent dacă suntem la şcoală, la muncă, în cadrul comunităţii sau, în mod deosebit în cadrul căminului, noi suntem reprezentaţii Domnului şi suntem agajaţi în lucrarea Sa.

Sora Ella Hoskins cu două tinere fete din episcopia sa.

În cadrul muncii de salvare nu este loc pentru comparaţii, critică sau condamnare. Munca de salvare nu are nimic de-a face cu vârsta, experienţa sau slava lumii. Această lucrare sacră are de-a face cu dobândirea unei inimi frânte, a unui spirit smerit şi a unei dorinţe de a ne folosi darurile divine şi talentele unice pentru a înfăptui munca Domnului în felul Său. Are de-a face cu faptul de a avea smerenia

să îngenunchem şi să spunem: „Tată… nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu”[17].

Prin puterea Domnului „[putem să facem] toate lucrurile”[18]. Căutăm îndrumarea Sa în mod continuu prin rugăciune, în scripturi şi în şoaptele Duhului Sfânt. O soră care avea o însărcinare foarte dificilă a scris: „Câteodată mă întreb dacă surorile din perioada de început a Bisericii, asemenea nouă, puneau capul pe pernă noaptea şi se rugau: «Orice mi-ar rezerva ziua de mâine, vrei, Te rog, să mă ajuţi să o închei cu bine?». Apoi, ea a scris: „Una dintre binecuvântări este [că] ne avem una pe cealaltă şi că ne susţinem reciproc”.[19] Indiferent care sunt circumstanţele în care ne aflăm, oriunde am fi pe cărarea către salvare, suntem unite în angajamentul nostru faţă de Salvator. Ne susţinem una pe cealaltă în a sluji Domnului.

Recent, poate că aţi citit despre sora Ella Hoskins, care la vârsta de 100 de ani a fost chemată să ajute tinerele fete din episcopia dânsei cu Progresul personal.[20] După aproximativ doi ani, la vârsta de 102 ani, sora Hoskins a câştigat medalia care atestă Recunoaşterea calităţii sale de tânără fată. Tinerele fete, preşedinţiile Tinerelor Fete şi Societăţii de Alinare la nivel de episcopie şi ţăruş, împreună cu membri ai familiei s-au adunat pentru a sărbători realizarea dânsei. Limitele impuse de vârstă, organizaţie şi stare civilă nu au mai fost importante în cadrul acestei slujiri devotate. Tinerele fete şi-au exprimat recunoştinţa pentru sora Hoskins, pentru învăţăturile dânsei şi pentru exemplul dânsei neprihănit. Ele doresc să fie ca dânsa. După aceea, am întrebat-o pe sora Hoskins: „Cum aţi reuşit?”.

Ea a răspuns cu hotărâre: „Mă pocăiesc în fiecare zi”.

O femeie blândă, atât de plină de Spiritul Domnului, încât strălucea ca o lumină pură, mi-a amintit faptul că, pentru a străluci de frumuseţe şi sfinţenie, pentru a sta alături de Salvator şi pentru a-i binecuvânta pe alţii, trebuie să fim curaţi. Curăţenia este posibilă prin intermediul harului lui Hristos, pe măsură ce ne lepădăm de necredinţă şi alegem să-L iubim pe Dumnezeu cu puterea, mintea şi tăria noastră.[21] Apostolul Pavel ne-a învăţat: „Fugi de poftele tinereţii … urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată”[22]. Niciunul dintre noi nu este perfect. Cu toţii am făcut greşeli. Însă ne pocăim pentru a fi mai buni şi a „[păstra] numele [lui Hristos] scris pentru totdeauna în inimile [noastre]”[23]. Când slujim în numele Domnului, având inima curată, exprimăm dragostea Salvatorului şi le oferim altora o idee despre cum va fi în Cer.

Fie ca noi să alegem să slujim într-o cauză dreaptă în calitate de reprezentanţi curajoşi ai Domnului Isus Hristos. Să stăm împreună şi, „având un cântec în [inimile noastre], să înaintăm trăind potrivit Evangheliei, iubindu-L pe Domnul şi clădind împărăţia [Sa]”[24]. Depun mărturie că, în această lucrare glorioasă, putem simţi dragostea pură a lui Dumnezeu. Putem obţine bucurie adevărată şi toate gloriile eternităţii. În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină şi legăminte 18:10.
2. Isaia 43:4.
3. Vezi „Ca tineretul din Sion”, *Imnuri,* nr. 164.
4. „Această lucrare de salvare include munca misionară făcută de membri, păstrarea convertiţilor, activarea membrilor mai puţin activi, munca în templu şi de întocmire a istoriei familiei şi predarea Evangheliei” (*Manualul 2: Administrarea Bisericii* [2010], introducere la capitolul 5).
5. Moise 1:39.
6. Doctrină şi legăminte 76:40–42.
7. „Măreaţă e a Ta înţelepciune”, *Imnuri*, nr. 119.
8. Doctrină şi legăminte 4:2.
9. Vezi Ioan 17:20–23; 4 Nefi 1:15–17; Doctrină şi legăminte 35:2; 38:27; Moise 6:68.
10. Moroni 9:6.
11. Doctrină şi legăminte 138:56.
12. Gordon B. Hinckley, „Stay the Course – Keep the Faith”, *Ensign,* nov. 1995, p. 72.
13. „Familia; o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
14. John A. Widtsoe, „The Worth of Souls”, *Utah Genealogical and Historical Magazine,* oct. 1934, p. 189.
15. Doctrină şi legăminte 4:2.
16. „Familia: o declaraţie oficială către lume” p. 129).
17. Matei 26:39.
18. Alma 26:12.
19. Corespondenţă personală.
20. Vezi Marianne Holman Prescott, „She Just Doesn’t Quit”, *Church News*, 6 sept. 2015, p. 15.
21. Vezi Moroni 10:32.
22. 2 Timotei 2:22.
23. Mosia 5:12.
24. Gordon B. Hinckley, *Ensign,* Nov. 1995, p. 72.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

O vară cu mătuşa Rose

Mă rog ca, în timp ce păşiţi pe calea luminoasă a uceniciei, credinţa să vă întărească fiecare pas.

Preaiubitele mele surori şi dragi prieteni, sunt încântat să fiu alături de dumneavoastră astăzi şi sunt recunoscător să mă aflu în prezenţa profetului nostru drag, preşedintele Thomas S. Monson. Preşedinte Monson, vă iubim. Ne întristează pierderea celor trei prieteni preţioşi şi adevăraţi apostoli ai Domnului. Simţim absenţa preşedintelui Packer, a vârstnicului Perry şi a vârstnicului Scott; îi iubim. Ne rugăm pentru familiile şi prietenii lor.

Aştept mereu cu nerăbdare această sesiune a conferinţei – muzica frumoasă şi sfaturile surorilor noastre inspirate aduc Spiritul din abundenţă. Sunt o persoană mai bună după ce mă aflu în prezenţa dumneavoastră.

În timp ce mă gândeam la ce aveam să vă spun astăzi, gândurile mi s-au îndreptat spre felul în care a propovăduit Salvatorul. Este interesant că El a putut să propovăduiască cele mai sublime adevăruri folosind istorisiri simple. Pildele Sale i-au invitat pe ucenicii Săi să primească adevărurile nu doar cu minţile lor, ci şi cu inimile şi să pună în practică principiile eterne în viaţa lor de zi cu zi.[1] Stimatul nostru preşedinte Monson este, de asemenea, foarte priceput la propovăduirea în care foloseşte experienţe personale care ating inimile.[2]

Astăzi, şi eu îmi voi împărtăşi mesajul exprimându-mi gândurile şi sentimentele sub forma unei povestiri. Vă invit s-o acultaţi cu Spiritul. Duhul Sfânt vă va ajuta să găsiţi mesajul din această pildă de care aveţi nevoie *dumneavoastră*.

Mătuşa Rose

Povestirea este despre o fată pe nume Eva. Există două lucruri importante pe care trebuie să le cunoaşteţi despre Eva. Unul este că ea avea 11 ani în această povestire. Iar celălalt este că ea *nu* dorea deloc să meargă şi să locuiască împreună cu mătuşa Rose. Deloc. Sub nicio formă.

Dar mama Evei urma să facă o operaţie care necesita o perioadă îndelungată de recuperare. De aceea părinţii Evei o trimiteau să petreacă vara la mătuşa Rose.

În mintea Evei, existau o mie de motive pentru care aceasta era o idee rea. Unul era acela că însemna să fie departe de mama ei. Însemna, de asemenea, să-şi părăsească familia şi prietenii. Pe lângă aceasta, nici nu o cunoştea pe mătuşa Rose. Îi era foarte bine, merci, acolo unde se afla.

Dar niciun argument sau semn de împotrivire nu au putut schimba hotărârea. Eva şi-a făcut valiza şi a fost dusă de tatăl ei cu maşina, tot acel drum lung, la mătuşa Rose.

Din clipa în care a păşit în casă, Eva a urât-o.

Totul era atât de vechi! Fiecare centimetru era plin de cărţi vechi, sticle colorate în mod ciudat şi recipiente de plastic pline cu mărgele, panglici şi nasturi.

Mătuşa Rose locuia acolo singură; nu fusese niciodată căsătorită. Singurul alt locatar era o pisică gri, căreia îi plăcea să-şi găsească cel mai înalt punct din fiecare cameră şi să se caţere acolo, urmărind ca un tigru înfometat tot ce se întâmpla dedesubt.

Chiar şi casa părea singuratică. Era într-o zonă de la ţară, unde distanţa dintre case este mare. Nu exista niciun copil de vârsta Evei pe o rază de aproape un kilometru. Acest lucru a făcut-o pe Eva să se simtă şi ea singură.

La început, nu i-a acordat multă atenţie mătuşii Rose. De cele mai multe ori, se gândea la mama ei. Uneori, stătea trează noaptea, rugându-se din tot sufletul ca mama ei să fie bine. Şi, deşi acest lucru nu s-a întâmplat imediat, Eva a început să simtă că Dumnezeu veghea asupra mamei ei.

În cele din urmă, a sosit vestea că operaţia reuşise şi tot ce-i mai rămânea Evei de făcut era să îndure până la sfârşitul verii. Dar, vai, cât ura să îndure!

Acum, când ştia că mama ei avea să fie bine, Eva a început s-o remarce ceva mai mult pe mătuşa Rose. Era o femeie mare – totul era mare la ea: glasul, zâmbetul, personalitatea. Nu-i era uşor să se strecoare printre lucruri, dar cânta mereu şi râdea în timp ce muncea, iar râsul ei umplea casa. În fiecare seară, se aşeza pe canapeaua ei plină de multe lucruri, îşi scotea scripturile şi citea cu glas tare. În timp ce citea, făcea comentarii precum: „O, n-ar fi trebuit să facă asta!" sau „Ce n-aş da să fiu acolo!" ori „Nu este cel mai frumos lucru pe care l-ai auzit vreodată!". Şi, în fiecare seară, când amândouă îngenuncheau lângă patul Evei pentru a se ruga, mătuşa Rose spunea cele mai frumoase rugăciuni, mulţumindu-I Tatălui Ceresc pentru gaiţele albastre şi molizi, apusurile de soare şi stele şi „cât era de minunat să fie în viaţă". Evei i se părea că Rose Îl cunoştea pe Dumnezeu ca pe un prieten.

Cu timpul, Eva a făcut o descoperire surprinzătoare: mătuşa Rose era probabil cea mai fericită persoană pe care o cunoscuse vreodată!

Dar cum se putea aşa ceva?

Pentru ce anume era fericită?

Nu fusese căsătorită niciodată, nu avea copii, nu avea pe nimeni care să-i ţină tovărăşie cu excepţia acelei pisici ciudate şi îi era foarte greu să facă lucruri uşoare, precum să-şi lege şireturile la pantofi şi să urce scările.

Când mergea în oraş, purta pălării mari, strident colorate. Dar oamenii nu râdeau de ea. Dimpotrivă, se adunau în jurul ei dorind să-i vorbească. Rose fusese învăţătoare şi nu era un lucru neobişnuit ca foşti elevi – acum adulţi care aveau ei înşişi copii – să se oprească şi să stea de vorbă. Ei îi mulţumeau pentru influenţa bună pe care o avusese în viaţa lor. Râdeau împreună deseori. Uneori, plângeau.

În timp ce zilele de vară treceau, Eva petrecea tot mai mult timp cu Rose. Mergeau în plimbări lungi şi Eva a aflat diferenţa dintre vrabie şi cinteză. A cules boabe de soc şi a făcut marmeladă din portocale. A aflat despre stră-străbunica ei, care şi-a părăsit ţara natală, a traversat oceanul şi

a călătorit pe câmpii vaste pentru a fi alături de sfinţi.

În scurt timp, Eva a făcut o altă descoperire uimitoare: nu numai că mătuşa Rose era una dintre cele mai fericite persoane pe care le cunoştea, dar Eva însăşi era mai fericită ori de câte ori se afla în apropierea ei.

Zilele de vară treceau mai repede acum. Timpul a trecut şi Eva a fost surprinsă când mătuşa Rose i-a spus că va veni în curând timpul să se întoarcă acasă. Deşi Eva aşteptase cu nerăbdare acest moment din ziua în care sosise, nu prea ştia ce ar fi trebuit să simtă acum. Şi-a dat seama că, de fapt, avea să-i fie dor de această casă veche ciudată cu pisica hărţuitoare şi de iubita ei mătuşă Rose.

Cu o zi înainte ca tatăl ei să vină s-o ia, Eva a adresat întrebarea pe care dorea s-o adreseze de săptămâni întregi: „Mătuşă Rose, de ce eşti atât de fericită?”.

Mătuşa Rose a privit-o cu atenţie şi, apoi, a îndrumat-o spre un tablou aflat pe un perete al camerei din faţă. I-l dăruise un prieten drag şi talentat.

„Ce vezi acolo?”, a întrebat ea.

Eva observase tabloul înainte, dar nu-i dăduse atenţie. O fată într-o rochie aşa cum purtau fetele pionier alerga pe o cărare albastră. Iarba şi pomii erau de un verde plin de viaţă. Eva a spus: „Este tabloul unei fete. Se pare că aleargă”.

„Da, este o fată *pionier* care aleargă fericită”, a spus mătuşa Rose. „Îmi imaginez că au fost multe zile întunecate şi triste pentru pionieri. Viaţa lor a fost atât de grea – nici nu ne putem imagina. Dar, în acest tablou, totul este strălucitor şi plin de speranţă. Această fată merge săltând bucuroasă şi se mişcă înainte şi în sus.”

Eva tăcea, aşa încât mătuşa Rose a continuat: „Sunt destule lucruri în viaţă care nu merg cum trebuie, aşa că fiecare are porţia sa de pesimism şi melancolie. Dar eu cunosc oameni care, chiar şi atunci când lucrurile nu merg cum trebuie, se concentrează asupra lucrurilor frumoase şi miracolelor vieţii. Aceştia sunt cei mai fericiţi oameni pe care îi cunosc”.

„Dar nu poţi doar să apeşi pe buton şi să treci de la tristeţe la fericire”, a spus Eva.

„Probabil că nu”, a spus, cu un zâmbet blând, mătuşa Rose, „dar Dumnezeu nu ne-a făcut ca să fim trişti. El ne-a creat pentru a avea bucurie![3] Dacă ne încredem în El, Dumnezeu ne va ajuta să observăm lucrurile bune, luminoase, pline de speranţă ale vieţii. Şi, cu siguranţă, lumea va deveni mai luminoasă. Nu se întâmplă instantaneu, dar câte lucruri bune se întâmplă instantaneu? Eu cred că pentru cele mai bune lucruri, ca pâinea făcută în casă şi marmelada de portocale, este nevoie de răbdare şi muncă”.

Eva s-a gândit un moment şi a spus: „Poate că nu este atât de simplu pentru

oamenii în a căror viaţă nu este totul perfect”.

„Dragă Eva, tu crezi că viaţa mea este perfectă?” Mătuşa Rose şi Eva stăteau pe canapeaua plină de multe lucruri. „A fost o vreme în care am fost atât de descurajată că nu mai doream să trăiesc.”

„Dumneata?”, a întrebat Eva.

Mătuşa Rose a dat afirmativ din cap. „Au fost atâtea lucruri pe care mi le-am dorit în viaţă.” În timp ce vorbea, în glasul ei s-a simţit o tristeţe pe care Eva nu o auzise niciodată înainte. „De cele mai multe dintre ele nu am avut parte. Un şir lung de dezamăgiri. Într-o zi, am înţeles că nu se va întâmpla aşa cum sperasem. Aceea a fost ziua deprimării. Eram pe punctul de a renunţa şi de a deveni un om nefericit.”

„Şi ce ai făcut?”

„Nimic, o vreme. Eram foarte furioasă. Eram un monstru în jurul căruia oamenii nu doreau să fie.” A râs puţin, dar nu era râsul ei zgomotos obişnuit, care umplea camera. „«Nu este drept», era cântecul care îmi suna mereu şi mereu în minte. În cele din urmă, am descoperit ceva care mi-a schimbat viaţa.”

„Ce anume?”

„Credinţa”, a spus zâmbind mătuşa Rose. „Am descoperit credinţa. Şi credinţa a dus la speranţă. Iar credinţa şi speranţa mi-au dat încrederea că, într-o zi, totul va căpăta sens, pentru că, datorită Salvatorului, toate lucrurile rele vor fi făcute bune. După aceea, am văzut că drumul care mi se aşternea în faţă nu era atât de sumbru şi prăfos cum gândisem. Am început să observ albastrul deschis, verdele luminos şi roşul aprins şi am hotărât că puteam să aleg – puteam să privesc în pământ şi să-mi târăsc picioarele prin drumul prăfos al autocompătimirii sau puteam să am puţină credinţă, să îmbrac o rochie strălucitoare, să-mi pun pantofi de dans şi să merg voioasă pe calea vieţii cântând.” Acum, glasul ei era plin de voioşie ca fata din tablou.

Mătuşa Rose şi-a întins mâna spre masă şi a tras scripturile uzate aşezându-le în poală. „Nu cred că am suferit clinic de depresie – nu cred că poţi să te convingi singur să ieşi din asta. Dar, cu siguranţă, m-am convins singură să fiu nefericită. Am avut zile întunecate, dar gândurile negre şi îngrijorarea nu aveau să le schimbe – nu făceau decât să înrăutăţească lucrurile. Credinţa în Salvator m-a învăţat că indiferent de ce s-a întâmplat în trecut, viaţa mea putea avea un final fericit.”

„Cum ştii asta?”, a întrebat Eva.

Mătuşa Rose a întors o pagină în Biblie şi a spus: „Spune chiar aici:

«Dumnezeu… va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor.

El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moarte nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut»”[4].

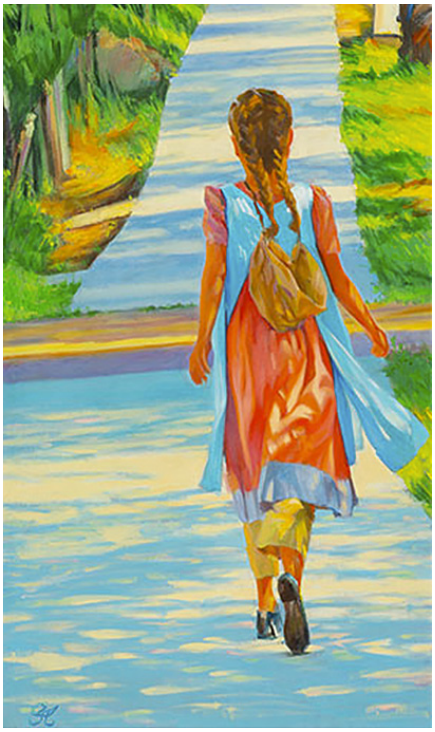

BUCURIE ÎN CĂLĂTORIE DE SALVADOR ÁLVAREZ

Mă rog ca, în timp ce păşiţi, precum fata din tablou, pe calea luminoasă a uceniciei, credinţa să vă întărească fiecare pas.

Mătuşa Rose a privit-o pe Eva. A zâmbit larg în timp ce a şoptit cu glas tremurător: „Nu este acesta cel mai frumos lucru pe care l-ai auzit vreodată?”.

Era într-adevăr frumos, a gândit Eva.

Mătuşa Rose a întors câteva file şi i-a indicat Evei un verset pe care să-l citească: „Ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc”[5].

„Cu un asemenea viitor glorios”, a spus mătuşa Rose, „de ce să ne lăsăm înghiţit de lucruri din trecut sau prezent care nu merg aşa cum am plănuit?”

Eva părea confuză. „Stai puţin”, a spus ea. „Vrei să spui că să fii fericit înseamnă doar să aştepţi cu nerăbdare fericirea viitoare? Toată fericirea noastră este în eternitate? Nu poate fi o parte a ei acum?”

„Sigur că poate!”, a exclamat mătuşa Rose. „Copil drag, acum face *parte* din eternitate. Ea nu începe numai după ce murim. Credinţa şi speranţa îţi vor deschide ochii pentru a vedea fericirea pe care o ai în faţă acum.

Cunosc un poem în care se spune: «Pentru totdeauna este format din multe acum»[6]. Eu nu am dorit ca, pentru mine, pentru totdeauna să fie format din multe «acum» întunecate şi pline de teamă. Şi nici nu am dorit să trăiesc în tristeţea unui bunker, scrâşnind din dinţi, închizându-mi ochii şi îndurând cu obidă până la sfârşitul amar. Credinţa mi-a dat speranţa de care aveam nevoie să trăiesc cu bucurie acum!”

„Şi ce ai făcut?”, a întrebat Eva.

„Mi-am exercitat credinţa în promisiunile lui Dumnezeu umplându-mi viaţa cu lucruri care înseamnă ceva. Am mers la şcoală. Mi-am completat educaţia. Aceasta m-a condus spre o carieră care mi-a plăcut mult.”

Eva a meditat o clipă şi a spus: „Dar, desigur, faptul că eşti ocupată nu te face fericită. Sunt o mulţime de oameni ocupaţi care nu sunt fericiţi”.

„Cum poţi să fii atât de înţeleaptă deşi eşti atât de mică?”, a întrebat mătuşa Rose. „Ai absolută dreptate. Cei mai mulţi dintre acei oameni ocupaţi, nefericiţi au uitat un lucru care contează cel mai mult în lumea aceasta – lucrul despre care Isus a spus că este esenţa Evangheliei Sale.”

„Şi care este acela?”, a întrebat Eva.

„Este dragostea – dragostea pură a lui Hristos”, a spus Rose. „Vezi tu, toate celelalte lucruri din Evanghelie – toţi acei *trebuie* şi *este obligatoriu* şi *tu vei face* – duc la dragoste. Când Îl iubim pe Dumnezeu, dorim să-I slujim. Vrem să fim ca El. Când ne iubim semenii, nu ne mai gândim atât de mult la problemele noastre şi îi ajutăm pe alţii să şi le rezolve pe ale lor”.[7]

„Şi aceasta ne face fericiţi?”, a întrebat Eva.

Mătuşa Rose a aprobat şi a zâmbit, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. „Da, draga mea. *Aceasta* este ceea ce ne face fericiţi.”

Niciodată la fel

În ziua următoare, Eva a îmbrăţişat-o pe mătuşa Rose şi i-a multumit pentru tot ce făcuse pentru ea. S-a întors la familia şi prietenii ei, la casa şi vecinii ei.

Dar ea nu a mai fost niciodată la fel ca înainte.

Pe măsură ce creştea, Eva se gândea deseori la cuvintele mătuşii ei, Rose. Mai târziu, Eva s-a căsătorit, a crescut copii şi a avut o viaţă lungă şi fericită.

Într-o zi, în timp ce se afla în casa ei şi admira un tablou cu o fată într-o rochie aşa cum purtau fetele pionier şi care alerga pe o cărare albastră, şi-a dat seama că ajunsese la vârsta pe care o avea mătuşa Rose în acea vară de neuitat.

Când şi-a dat seama, a simţit că o rugăciune specială îi umple inima. Eva s-a simţit recunoscătoare pentru viaţa ei, pentru familia ei, pentru Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos şi pentru acea vară de demult, când mătuşa Rose[8] i-a vorbit despre credinţă, speranţă şi dragoste.[9]

O binecuvântare

Preaiubitele mele surori, dragii mei prieteni în Hristos, sper şi mă rog ca ceva din această povestire să vă pătrundă în inimă şi să vă inspire sufletul. Ştiu că Dumnezeu trăieşte şi că El vă iubeşte pe fiecare în parte.

Mă rog ca, în timp ce păşiţi pe calea luminoasă a uceniciei, credinţa să vă întărească fiecare pas, ca speranţa să vă deschidă ochii pentru a vedea gloriile pe care Tatăl Ceresc vi le-a pregătit şi ca dragostea pentru Dumnezeu şi toţi copiii Săi să vă umple inimile. Ca apostol al Domnului, vă las această mărturie şi binecuvântare, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi, de exemplu, Matei 13:24–30; 18:23–35; 20:1–16; 22:1–14; 25; Luca 10:25–37; 15:11–32.
2. Vezi, de exemplu, Thomas S. Monson, „Îndrumaţi în siguranţă spre casă”, *Liahona,* nov. 2014, p. 67–69; „Dragostea – esenţa Evangheliei”, *Liahona,* mai 2014, p. 91–94; „Nu suntem singuri niciodată”, *Liahona,* nov. 2013, p. 121–124; „Supunerea aduce binecuvântări”, *Liahona,* mai 2013, p. 89–92.
3. Vezi 2 Nefi 2:25.
4. Apocalipsa 21:3–4.
5. 1 Corinteni 2:9.
6. „Forever – is composed of Nows”, în *Final Harvest: Emily Dickinson's Poems,* sel. Thomas H. Johnson (1961), p. 158; vezi, de asemenea, poetryfoundation.org/poem/182912.
7. Vezi Luca 9:24.
8. „Adesea, din spinii ţepoşi răsar trandafiri delicaţi” (Ovidiu, *Epistulae ex ponto,* cartea 2, epistola 2, rândul 34; „Saepe creat molles aspera spina rosas”).
9. Vezi Moroni 7:42.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

Evanghelia funcţionează minunat!

Mă rog ca noi să ne concentrăm asupra „simplităţii lui Hristos” şi să permitem harului Său să ne ridice şi să ne poarte pe sus.

Dragi fraţi şi surori, dragi prieteni, este o bucurie să fiu cu dumneavoastră astăzi. Suntem întristaţi de priveliştea celor trei locuri goale de aici, de pe podium. Ne este dor de preşedintele Packer, vârstnicul Perry şi vârstnicul Scott. Îi iubim şi ne rugăm pentru bunăstarea familiilor dânşilor.

Pe parcursul acestei conferinţe, vom avea privilegiul de a-i susţine pe cei trei care au fost chemaţi de Domnul pentru a-şi lua locul în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

Rugăciunile noastre pentru ei îi vor întări pe măsură ce vor purta mantia sacră a apostolatului.

Oare Evanghelia funcţionează pentru dumneavoastră?

Nu cu mult timp în urmă, am citit un citat care m-a făcut să mă opresc şi să mă gândesc. Suna aşa: „Spune unui om că există trei miliarde de stele în univers şi te va crede. Spune-i că peretele a fost vopsit recent şi el îl va atinge pentru a fi sigur”.

Nu suntem şi noi un pic aşa? Recent, după o procedură medicală, doctorii mei foarte capabili mi-au explicat ce trebuia să fac pentru a mă vindeca. Dar mai întâi a trebuit să învăţ, din nou, ceva despre mine ce trebuia să ştiu de mult timp: nu sunt un pacient foarte răbdător.

Drept urmare, am decis să grăbesc procesul de vindecare căutând informaţii pe Internet. Presupun că mă aşteptam să descopăr adevărul pe care doctorii mei nu îl cunoşteau sau încercau să-l ascundă de mine.

Mi-a luat ceva până mi-am dat seama de ironia a ceea ce făceam. Desigur, nu este o idee rea să căutăm şi noi informaţii. Dar desconsideram adevărul pe care mă puteam baza şi, în schimb, m-am trezit atras de promisiunile false ale informaţiilor de pe Internet.

Uneori, adevărul poate părea prea direct, prea banal sau prea simplu pentru ca noi să-l apreciem la adevărata valoare. Astfel, desconsiderăm experienţele pe care le-am avut şi despre care ştim că sunt adevărate pentru a căuta informaţii mai misterioase sau complicate. Sper că vom învăţa că, atunci când alergăm după umbre, de fapt alergăm după lucruri lipsite de miez şi valoare.

Când vorbim despre adevărul spiritual, cum putem să ştim că ne aflăm pe calea corectă?

Un mod de a afla este de a pune întrebări corecte – genul de întrebări care ne ajută să ne gândim la progresul nostru şi să evaluăm modul în care lucrurile funcţionează pentru noi. Întrebări precum:

„Are viaţa mea un scop?”,

„Cred în Dumnezeu?”,

„Cred că Dumnezeu mă cunoaşte şi mă iubeşte?”,

„Cred că Dumnezeu îmi ascultă şi răspunde rugăciunilor mele?”,

„Sunt cu adevărat fericit?”,

„Oare eforturile mele mă conduc către cele mai înalte ţeluri spirituale şi valori în viaţă?”.

Astfel de întrebări profunde privind scopul vieţii au făcut ca multe persoane şi familii din întreaga lume să caute adevărul. Deseori, această căutare i-a condus către Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă şi Evanghelia restaurată.

Mă întreb dacă noi, în calitate de membri ai Bisericii, putem, de asemenea, beneficia de pe urma faptului de a ne întreba din când în când: „Experienţa mea de la Biserică mă ajută? Mă aduce mai aproape de Hristos? Mă binecuvântează pe mine şi familia mea cu pace şi bucurie, aşa cum ni s-a promis în Evanghelie?”.

Alma a adresat întrebări similare membrilor Bisericii din Zarahemla când i-a întrebat: „Aţi simţit voi această măreaţă schimbare în inimile voastre?… [Şi] puteţi să [o simţiţi] acum?”[1]. Acest mod de a reflecta ne poate ajuta să ne concentrăm asupra eforturilor noastre zilnice şi să le aliniem din nou cu planul divin al salvării.

Mulţi membri vor răspunde cu voioşie că experienţele lor în calitate de membri ai Bisericii sunt foarte bune pentru ei. Ei vor depune mărturie că, fie în perioadele de sărăcie sau prosperitate, fie că lucrurile sunt plăcute sau dureroase, ei vor găsi un înţeles profund, pace şi bucurie datorită devotamentului lor faţă de Domnul şi a slujirii lor dedicate din Biserică. În fiecare zi întâlnesc membri ai Bisericii care radiază de bucurie şi care arată prin vorbă şi prin faptă că vieţile lor sunt îmbogăţite incomensurabil de Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos.

Dar, de asemenea, pot spune că sunt câţiva care au experienţe deloc satisfăcătoare – care simt că faptul de a fi membri ai Bisericii nu este chiar ceea ce au sperat.

Acest lucru mă întristează, deoarece ştiu din propria experienţă cum Evanghelia ne poate întări şi înnoi spiritul – cum ne poate umple inima cu speranţă şi mintea cu înţelegere. Cunosc modul în care roadele Evangheliei lui Isus Hristos pot transforma vieţi banale şi triste în vieţi extraordinare şi sublime.

Dar de ce Evanghelia pare să funcţioneze mai bine pentru unii decât pentru alţii? Care este diferenţa dintre cei ale căror experienţe din cadrul Bisericii le umple sufletul cu cântecul iubirii mântuitoare[2] şi cei care simt că ceva lipseşte?

Pe măsură ce am meditat asupra acestor întrebări, multe gânduri mi-au venit în minte. Astăzi, aş dori să vă împărtăşesc două.

Simplificaţi

Mai întâi de toate: facem noi ca ucenicia noastră să fie prea complicată?

Acestă Evanghelie frumoasă este atât de simplă, încât până şi un copil o poate înţelege, totuşi, este atât de profundă şi complexă, încât va fi

nevoie de o viaţă întreagă – chiar o eternitate – de studiu şi descoperiri pentru a o înţelege pe deplin.

Dar, uneori luăm frumosul crin, care reprezintă adevărul lui Dumnezeu, şi îl acoperim cu numeroase straturi de idei bune ale oamenilor, programe şi aşteptări. Fiecare dintre acestea, luate separat, pot fi de ajutor şi potrivite pentru o anumită perioadă şi circumstanţă, dar când sunt puse una peste alta, ele creează un munte de sedimente care devine atât de dens şi greu, încât riscăm să pierdem din vedere preţioasa floare pe care o iubeam atât de mult.

Drept urmare, în calitate de conducători, noi trebuie să protejăm cu stricteţe puritatea şi simplitatea Bisericii şi a Evangheliei şi să evităm să-i copleşim pe membrii noştri cu poveri inutile.

Şi fiecare dintre noi, ca membri ai Bisericii, *trebuie* să facem un efort conştient de a ne dedica energia şi timpul lucrurilor care contează cu adevărat, în timp ce îi întărim pe semenii noştri şi clădim împărăţia lui Dumnezeu.

O soră, învăţătoare la Societatea de Alinare, era cunoscută pentru lecţiile deosebite pe care le pregătea. Într-o zi, ea a decis să facă o frumoasă pătură care avea să fie ilustrarea perfectă a temei lecţiei ei. Dar viaţa a intervenit – trebuia să ia copiii de la şcoală, un vecin avea nevoie de ajutor pentru a muta ceva, soţul avea febră şi o prietenă se simţea singură. Ziua lecţiei se apropia şi pătura nu era gata. În cele din urmă, în noaptea de dinainte, ea nu a dormit prea mult deoarece a lucrat la pătură.

A doua zi era epuizată şi abia a putut să-şi pună ordine în gândurile, dar a rezistat eroic şi şi-a ţinut lecţia.

Iar pătura era deosebită – cusăturile erau perfecte, culorile erau vibrante şi modelul complicat. Şi, în mijlocul păturii, era scris un singur cuvânt care rezuma tema lecţiei ei: „Simplificaţi”.

Dragi fraţi şi surori, a trăi potrivit Evangheliei nu trebuie să fie ceva complicat.

Este ceva chiar foarte direct. Poate fi descris astfel:

- Ascultând de cuvântul lui Dumnezeu cu cea mai sinceră intenţie ne ajută să credem în Dumnezeu şi să avem încredere în promisiunile Sale[3].
- Cu cât avem mai multă încredere în Dumnezeu, cu atât inimile noastre vor fi mai pline de dragoste faţă de El şi faţă de ceilalţi.
- Datorită dragostei noastre faţă de Dumnezeu, noi dorim să-L urmăm şi să facem ca faptele noastre să fie în acord cu al Său cuvânt.
- Doarece avem dragoste faţă de Dumnezeu, noi dorim să-L slujim, dorim să binecuvântăm vieţile celorlalţi şi să-i ajutăm pe cei săraci şi nevoiaşi.
- Cu cât mergem mai mult pe calea uceniciei, cu atât mai mult dorim să învăţăm cuvântul lui Dumnezeu.

Şi tot aşa, fiecare pas ducând la un altul şi oferindu-ne credinţă, speranţă şi caritate mărite.

Este frumos de simplu şi funcţionează foarte frumos.

Dragi fraţi şi surori, dacă vă gândiţi vreodată că Evanghelia nu are rezultatele dorite în viaţa dumneavoastră, vă invit să faceţi un pas înapoi, să vă analizaţi viaţa dintr-o perspectivă mai largă şi să vă simplificaţi abordarea faţă de ucenicie. Concentraţi-vă asupra doctrinelor şi principiilor de bază ale Evangheliei şi asupra modului simplu de a o pune în practică. Vă promit că Dumnezeu vă va îndruma şi binecuvânta în timp ce înaintaţi pe cărarea către o viaţă împlinită şi Evanghelia va funcţiona cu siguranţă mai bine pentru dumneavoastră.

Începeţi de unde vă aflaţi

A doua mea sugestie este: începeţi de unde vă aflaţi.

Uneori, ne simţim descurajaţi deoarece nu suntem „mai” cumva – mai

spirituali, mai respectaţi, mai inteligenţi, mai sănătoşi, mai bogaţi, mai prietenoşi sau mai capabili. În mod normal, nu este nimic rău să dorim să ne îmbunătăţim. Dumnezeu ne-a creat pentru a creşte şi a progresa. Dar, amintiţi-vă, slăbiciunile noastre ne pot ajuta să fim umili şi să ne întoarcem către Hristos, care face ca „lucrurile slabe să devină puternice”[4]. Pe de altă parte, Satana se foloseşte de slăbiciunile noastre atât de mult, încât nu mai avem curajul nici măcar să încercăm.

Am învăţat în viaţa mea că nu trebuie să fim „mai” cumva pentru a începe să devenim persoana care Dumnezeu doreşte să devenim.

Dumnezeu vă va accepta aşa cum sunteţi în acest moment şi va începe să lucreze împreună cu voi. Aveţi nevoie de o inimă deschisă, o dorinţă de a crede şi să vă puneţi încrederea în Domnul.

Ghedeon s-a văzut pe sine ca fiind doar un fermier sărac, cel mai neînsemnat din casa tatălui său. Dar Dumnezeu l-a văzut ca fiind un bărbat foarte curajos[5].

Când Samuel l-a ales pe Saul să fie rege, Saul a încercat să-l facă să se răzgândească. Saul făcea parte din unul dintre cele mai mici triburi ale casei lui Israel. Cum putea el să fie rege?[6] Dar Dumnezeu l-a văzut ca fiind „tânăr şi frumos”[7].

Chiar şi marele profet Moise s-a simţit atât de copleşit şi descurajat la un moment dat, încât a vrut să renunţe şi să moară[8]. Dar Dumnezeu nu a renunţat la Moise.

Dragi mei fraţi şi surori, dacă ne uităm la noi înşine doar prin intermediul ochilor noştri de muritori, s-ar putea să nu ne vedem ca fiind suficient de buni. Dar Tatăl nostru Ceresc vede cine suntem cu adevărat şi cine putem deveni. El ne vede ca fiind fii şi fiicele Sale, ca fiind fiinţe ale luminii eterne, având un potenţial nepieritor şi un destin divin[9].

Sacrificiul Salvatorului a deschis calea către salvare pentru ca toţi să se poată întoarce la Dumnezeu. „Harul [Său] este destul pentru toţi oamenii care se umilesc în faţa [lui Dumnezeu]”[10]. Harul Său este puterea care întăreşte care face posibil ca noi să intrăm în împărăţiile salvării ale lui Dumnezeu. Datorită harului Său, noi vom fi înviaţi şi salvaţi într-o împărăţie de glorie.

Chiar şi cea mai mică împărăţie de glorie, împărăţia telestială, „depăşeşte toată înţelegerea”[11] şi numeroşi oameni vor moşteni această salvare[12].

Dar harul Salvatorului poate face mult mai multe pentru noi. În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, noi aspirăm la ceva mult mai măreţ. Este exaltarea în împărăţia celestială. Este viaţa eternă în prezenţa Tatălui nostru din Cer. Este cel mai mare dar al lui Dumnezeu[13]. În împărăţia celestială, noi primim „plenitudinea Sa şi din slava Sa”[14]. Într-adevăr, tot ceea ce Tatăl are, noi vom primi[15].

Exaltarea este ţelul nostru; ucenicia este călătoria noastră.

Pe măsură ce exercitaţi puţină credinţă şi vă începeţi călătoria fiind un ucenic paşnic al Domnului nostru Isus Hristos, inima dumneavoastră se va schimba[16]. Întreaga dumneavoastră fiinţă va fi umplută de lumină[17].

Dumnezeu vă va ajuta să deveniţi mai măreţi decât v-aţi putut gândi vreodată. Şi veţi descoperi că Evanghelia lui Isus Hristos funcţionează într-adevăr în viaţa dumneavoastră. Evanghelia funcţionează.

Evanghelia funcţionează!

Dragi fraţi şi surori, dragi prieteni, mă rog ca noi să ne concentrăm

asupra „simplităţii lui Hristos”[18] şi să permitem harului Său să ne ridice şi să ne poarte pe sus în timpul călătoriei noastre din locul în care ne aflăm acum către destinul nostru glorios din prezenţa Tatălui nostru.

Pe măsură ce vom face aceste lucruri şi cineva ne va întreba „Cum te ajută faptul că eşti membru al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă?”, noi vom putea spune cu mândrie, cu toată umilinţa şi cu mare bucurie: „Mă ajută foarte mult! Mulţumesc pentru că aţi întrebat! Aţi dori să ştiţi mai multe?”

Aceasta este speranţa mea, rugăciunea mea, mărturia mea şi binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Alma 5:14, 26.
2. Vezi Alma 5:26.
3. Vezi Romani 10:17.
4. Eter 12:27.
5. Vezi Judecători 6:12–16.
6. Vezi 1 Samuel 9:21.
7. 1 Samuel 9:2.
8. Vezi Numeri 11:14–15.
9. Vezi 1 Ioan 3:1–3.
10. Eter 12:27.
11. Doctrină şi legăminte 76:89.
12. Vezi Doctrină şi legăminte 76:109.
13. Vezi Doctrină şi legăminte 14:7.
14. Doctrină şi legăminte 76:56.
15. Vezi Doctrină şi legăminte 84:38.
16. Vezi 1 Samuel 10:9.
17. Vezi Matei 6:22.
18. 2 Corinteni 11:3.

Vârstnicul M. Russell Ballard
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Dumnezeu se află la cârmă

Poruncile şi legămintele sunt adevăruri preţioase şi doctrine care se găsesc pe vechea corabie Sion, unde Dumnezeu se află la cârmă.

La conferinţa generală din luna octombrie a anului trecut, i-am invitat pe cei care ascultau să urmeze sfatul lui Brigham Young de a rămâne pe vechea corabie Sion, care este Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, şi să se ţină cu ambele mâini.[1] De atunci, am fost fericit să aflu că unii dintre membrii familiei mele şi alţii au ascultat şi m-au întrebat: „Ce se află pe vechea corabie Sion de care să ne ţinem?”. Le-am amintit ceea ce preşedintele Young a spus: „Ne aflăm pe vechea corabie Sion… [Dumnezeu] se află la cârmă şi va rămâne acolo… El dă ordine, îndrumă şi conduce. Dacă oamenii vor avea încredere totală în Dumnezeu, nu îşi vor uita legămintele şi nici pe Dumnezeu, El ne va îndruma în mod drept”[2].

Cu siguranţă, Tatăl nostru Ceresc şi Domnul Isus Hristos au echipat vechea corabie Sion cu adevăruri eterne clare şi simple care ne vor ajuta să ne menţinem cursul pe măsură ce înaintăm prin apele tulburi ale vieţii muritoare. Iată câteva dintre acestea.

Biserica lui Isus Hristos a fost întotdeauna condusă de profeţi şi apostoli în viaţă. Deşi sunt muritori şi supuşi greşelilor umane, slujitorii Domnului sunt inspiraţi pentru a ne ajuta să evităm obstacolele care ne ameninţă viaţa spirituală şi pentru a ne ajuta să trecem în siguranţă prin viaţa muritoare pentru a ajunge, în cele din urmă, la destinaţia cerească.

În cei patruzeci de ani în care am avut legături cu autorităţile generale, am fost un martor al modului în care glasul

şoptit al inspiraţiei şi revelaţia profundă i-au făcut să acţioneze pe profeţi şi apostoli, pe celelalte autorităţi generale şi pe conducătorii organizaţiilor auxiliare. Deşi nu sunt nici perfecţi, nici fără cusur, aceşti bărbaţi şi femei deosebiţi au fost total dedicaţi înaintării lucrării Domnului aşa cum El îi îndrumă.

Şi nu vă îndoiţi: Domnul îndrumă Biserica Sa prin intermediul profeţilor şi apostolilor în viaţă. Acesta este modul în care El şi-a împlinit mereu lucrarea. Într-adevăr, Salvatorul ne-a învăţat: „Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primeşte pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primeşte”[3]. Nu putem să-L separăm pe Hristos de slujitorii Săi. Fără primii Săi apostoli, nu am avea relatări ale unor martori oculari despre multe dintre învăţăturile Sale, despre slujirea Sa, despre suferinţa Sa din Grădina Ghetsimani şi despre moartea Sa pe cruce. Fără mărturiile lor, nu am avea o relatare apostolică despre mormântul gol şi despre înviere.

El le-a poruncit primilor apostoli:

„Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit”[4].

Această însărcinare a fost înnoită în zilele noastre, când Domnul l-a chemat pe Joseph Smith să restaureze Biserica, având apostoli rânduiţi care să proclame Evanghelia Sa pentru o ultimă dată înainte ca El să vină din nou.

A fost întotdeauna o provocare pentru lume să accepte profeţi şi apostoli în viaţă, dar este esenţial să facă acest lucru pentru a putea înţelege pe deplin ispăşirea şi învăţăturile lui Isus Hristos şi a primi plenitudinea binecuvântărilor preoţiei care le sunt date celor pe care El i-a chemat.

Prea multe persoane cred că membrii şi conducătorii Bisericii trebuie să

fie perfecţi sau aproape perfecţi. Ei uită că harul Domnului este suficient pentru a împlini lucrarea Sa prin intermediul muritorilor. Conducătorii noştri au cele mai bune intenţii, dar uneori noi facem greşeli. Acest lucru nu se întâmplă doar în cazul interacţiunilor din cadrul Bisericii, ci se întâmplă şi în cazul interacţiunilor dintre prieteni, vecini, colegi de muncă, soţi şi soţii şi chiar dintre membri ai familiilor.

A căuta slăbiciuni omeneşti în alţii este relativ simplu. Totuşi, facem o mare greşeală dacă observăm doar natura umană a cuiva şi eşuăm să observăm mâna lui Dumnezeu care lucrează prin intermediul celor pe care El i-a chemat.

Concentrându-ne asupra modului în care Domnul îi inspiră pe conducătorii Săi aleşi şi asupra modului în care El îi îndrumă pe sfinţi să facă lucruri remarcabile şi extraordinare în pofida umanităţii lor este un mod prin care ţinem de Evanghelia lui Isus Hristos şi stăm în siguranţă la bordul vechii corăbii Sion.

Al doilea adevăr este doctrina planului salvării. Prin intermediul profetului Joseph Smith, Dumnezeu a oferit Bisericii Cartea lui Mormon, Doctrină şi legăminte şi multe alte învăţături. Acestea includ o cunoaştere a planului salvării, care este o hartă a locului de unde am venit, a scopului nostru aici pe pământ şi a locului în care vom ajunge când murim. De asemenea, planul ne oferă o perspectivă unică, eternă a faptului că noi suntem copii de spirit ai lui Dumnezeu. Înţelegând cine este Tatăl nostru Ceresc şi relaţia noastră cu El şi cu Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, noi vom accepta poruncile Lor şi vom face legăminte cu Ei, care ne vor aduce înapoi în prezenţa Lor eternă.

De fiecare dată când ţin în braţe un nou-născut, mă întreb: „Cine eşti, micuţule?, Ce vei deveni datorită ispăşirii lui Hristos?”.

Adresăm întrebări similare când cineva drag moare: „Unde se află?, Oare ce văd şi ce fel de experienţe au?, Oare viaţa continuă?, Care va fi natura celor mai preţuite relaţii ale noastre în marea lume a spiritelor morţilor?”.

În acea lume, familia noastră are două strănepoate, Sara şi Emily, şi un strănepot, Nathan. Odată cu decesul fiecărui strănepot, noi, ca familie, ne-am ţinut de adevărurile Evangheliei cu ambele mâini. Întrebărilor noastre li s-a răspuns cu alinare şi asigurare prin intermediul ispăşirii Salvatorului. Deşi ne este dor de strănepoţii noştri, ştim că ei trăiesc şi ştim că noi îi vom vedea din nou. Cât de recunoscători suntem pentru această înţelegere spirituală în perioade de încercări personale şi familiale.

Un alt adevăr cheie al Bisericii este că Tatăl Ceresc i-a creat pe Adam şi Eva pentru un scop divin. Era responsabilitatea lor – şi, ulterior, responsabilitatea urmaşilor lor – de a crea trupuri muritoare pentru copii de spirit ai lui Dumnezeu, pentru ca ei să poată trece prin viaţa muritoare. Prin acest proces, Tatăl Ceresc Îşi trimite copii de spirit pe pământ pentru a învăţa şi a creşte cu ajutorul experienţelor din viaţa pământească. Deoarece Îşi iubeşte copiii, Dumnezeu trimite mesageri cereşti şi apostoli pentru a-i învăţa despre rolul esenţial al lui Isus Hristos în calitate de Salvator.

De-a lungul secolelor, profeţii şi-au îndeplinit datoria când i-au avertizat pe oameni de pericolele care îi pândesc. Apostolii Domnului au obligaţia să fie atenţi la pericol, să avertizeze şi să îi ajute pe cei care caută răspunsuri la întrebările vieţii.

În urma cu douăzeci de ani, Prima Preşedinţie şi Cvorumul celor Doisprezece Apostoli au redactat „Familia: o declaraţie oficială către lume”. În acest document inspirat, am încheiat astfel: „Noi le avertizăm pe acele persoane care încalcă legămintele castităţii, care abuzează de partener ori de copii sau care nu îşi îndeplinesc responsabilităţile faţă de familie că vor da socoteală, într-o bună zi, în faţa lui Dumnezeu. Mai departe, avertizăm că dezintegrarea

familiei va aduce asupra persoanelor, comunităţilor şi naţiunilor nenorocirile prevestite de profeţii din vechime, precum şi de cei din zilele noastre”[5].

În calitate de apostoli, noi afirmăm această avertizare solemnă din nou astăzi: Vă rugăm să vă amintiţi că poruncile şi legămintele sunt adevăruri preţioase şi doctrine care se găsesc pe vechea corabie Sion, unde Dumnezeu se află la cârmă.

O altă doctrină importantă de care trebuie să ne ţinem este aceea de a ţine ziua de sabat sfântă. Acest lucru ne ajută să rămânem neîntinaţi de lume, ne oferă odihnă fizică şi ne dă fiecăruia dintre noi ocazia de a-I preaslăvi din nou pe Tatăl şi pe Fiul în fiecare duminică.[6] Când ziua de sabat este o desfătare pentru noi, acest lucru este un semn al dragostei noastre faţă de Ei.[7]

Ca parte a eforturilor noastre de a face ziua de sabat o desfătare, noi i-am rugat pe conducătorii locali şi pe membrii Bisericii să-şi aducă aminte că adunarea de împărtăşanie este a Domnului şi că rădăcinile şi baza ei trebuie să fie învăţăturile Sale. Prezentarea rânduielii împărtăşaniei are loc când ne înnoim legămintele şi ne afirmăm din nou dragostea pentru Salvator şi ne amintim de sacrificiul Său şi ispăşirea Sa.

Acelaşi spirit al preaslăvirii trebuie să cuprindă şi adunările noastre lunare de post şi mărturii. Acestă adunare de împărtăşanie este pentru ca membrii să-şi exprime pe scurt recunoştinţa, dragostea şi aprecierea faţă de Tatăl Ceresc, Isus Hristos şi Evanghelia restaurată şi să-şi depună mărturia despre aceste lucruri. Adunarea de post şi mărturii este o perioadă în care să ne împărtăşim pe scurt gânduri inspirate şi să depunem mărturie solemnă. Nu este momentul pentru a rosti o cuvântare.

Copiii ar trebui să exerseze cum să-şi depună mărturia la Societatea Primară şi, împreună cu părinţii lor, la serile în familie până când înţeleg semnificaţia importantă a unei mărturii.

Recenta subliniere a faptului de a face ca ziua de sabat să fie o desfătare este un rezultat direct al inspiraţiei primite de la Domnul prin intermediul conducătorilor Bisericii. Membrii consiliului episcopiei trebuie să ajute episcopatul cu câteva săptămâni înainte trecând în revistă imnurile şi temele care au fost recomandate pentru fiecare adunare de împărtăşanie.

Cu toţii suntem binecuvântaţi când, în ziua de sabat, simţim dragoste pentru Domnul când suntem acasă şi la Biserică. Când copiii noştri sunt învăţaţi căile Domnului, ei învaţă să simtă şi să reacţioneze la Spiritul Său. Atunci când ei simt Spiritul Domnului, noi toţii vom dori să mergem la Biserică în fiecare duminică pentru a lua din împărtăşanie. Şi toţi, tineri sau în vârstă, care purtăm poveri grele, vom simţi înălţarea spirituală şi alinarea care vine din faptul de a dedica ziua de sabat reflectării la Tatăl Ceresc şi la Domnul Isus Hristos.

Din fericire, Hristos este mereu aproape, aşteptând şi fiind dispus să ne ajute când ne rugăm pentru ajutor şi suntem dispuşi să ne pocăim şi să venim la El.

Acum, pe măsură ce meditătm asupra acestor adevăruri care se găsesc pe vechea corabie Sion, haideţi să rămânem la bord şi să ne amintim că, prin definiţie, o corabie este un vehicul şi că scopul unui vehicul este să ne ducă la o destinaţie.

Corabia noastră trebuie să ne ducă spre binecuvântările depline ale Evangheliei, împărăţia cerului, gloria celestială şi prezenţa lui Dumnezeu!

Planul lui Dumnezeu a fost stabilit. El se află la cârmă şi corabia Sa măreaţă şi puternică ne duce către

salvare şi exaltare. Amintiţi-vă că noi nu putem să ajungem acolo dacă sărim din barcă şi încercăm să înotăm până acolo.

Exaltarea reprezintă ţelul acestei călătorii din viaţa muritoare şi nimeni nu o obţine fără mijloacele Evangheliei lui Isus Hristos: ispăşirea Sa, rânduielile şi doctrina şi principiile care ne îndrumă propovăduite de Biserică.

În cadrul Bisericii, noi învăţăm despre lucrările lui Dumnezeu şi acceptăm harul Domnului Isus Hristos, care ne salvează. În cadrul Bisericii, noi ne luăm angajamentele şi facem legămintele familiilor eterne, care ne permit să dobândim exaltarea. Biserica este cea care, având autoritatea preoţiei, ne poate ajuta să trecem peste încercările neprevăzute ale vieţii muritoare.

Haideţi să fim recunoscători pentru frumoasa şi vechea corabie Sion, deoarece, fără aceasta, noi am pluti în derivă, singuri şi lipsiţi de putere, purtaţi încolo şi încoace fără cârmă şi fără vâslă, fiind mânaţi de vântul şi valurile puternice ale duşmanului.

Ţineţi-vă bine, dragi fraţi şi surori, şi navigaţi mai departe cu această măreaţă corabie, Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, şi veţi ajunge la destinaţia dumneavoastră eternă. Aceasta este mărturia mea şi rugăciunea mea pentru fiecare dintre noi, în numele Celui care îndrumă vechea corabie Sion, chiar Domnul şi Salvatorul nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi M. Russell Ballard, „Stai în barcă şi ţine-te bine!” *Liahona*, nov. 2014, p. 89–92.
2. Brigham Young, „Remarks”, *Deseret News*, 18 nov. 1857, p. 291.
3. Ioan 13:20.
4. Matei 28:19–20.
5. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
6. Vezi Doctrină şi legăminte 59:9–23.
7. Vezi Isaia 58:13–14.

Vârstnicul Richard J. Maynes
din Preşedinţia celor Şaptezeci

Bucuria de a trăi o viaţă centrată pe Hristos

Vieţile noastre trebuie să fie centrate cu exactitate pe Hristos dacă dorim să găsim pace şi bucurie adevărată în această viaţă.

Lumea în care trăim pune o mare presiune asupra oamenilor buni de peste tot să coboare ştafeta sau chiar să renunţe la standardele lor de viaţă neprihănită. Cu toate acestea, în pofida lucrurilor rele şi ispitelor care ne înconjoară în fiecare zi, putem să găsim şi vom găsi bucurie adevărată în aceste vremuri, trăind o viaţă centrată pe Hristos.

Faptul de a face din Isus Hristos şi Evanghelia Sa partea centrală a vieţilor noastre ne va aduce stabilitate şi fericire, precum ilustrează următorul exemplu.

Vârstnicul Taiichi Aoba, din Cei Şaptezeci, care locuieşte într-un mic sat din zona de munte, în Shikoku, Japonia, a fost rugat să predea în cadrul unei conferinţe a tinerilor. „Staţi în locuri sfinte” a fost aleasă drept temă a conferinţei. După ce s-a gândit la temă şi la ceea ce urma să predea, vârstnicul Aoba a decis să-şi folosească meseria drept instrument de predare. Dânsul se ocupă cu olăritul.

Vârstnicul Aoba a spus că tinerii din clasa lui au devenit foarte interesaţi atunci când au văzut modul aproape magic în care dânsul transforma lutul din mâinile sale în farfurii, castroane şi căni. După demonstraţia dânsului, a întrebat dacă vreunul dintre ei dorea să încerce. Toţi au ridicat mâna.

Vârstnicul Aoba i-a invitat pe câţiva dintre ei în faţă pentru a încerca acest lucru nou. După ce l-au privit, au presupus că va fi relativ simplu. Totuşi, nici unul dintre ei nu au reuşit să facă nici măcar un castron simplu. Ei au spus: „Nu pot să fac asta!”; „De ce este atât de greu?”; „Este aşa de dificil”. Au spus

aceste lucruri în timp ce lutul era împrăştiat prin toată camera.

Dânsul i-a întrebat pe tineri de ce le era atât de greu să facă produse de olărie. Ei au oferit răspunsuri diferite: „Nu am experienţă”, „Nu am fost instruit niciodată” sau „Nu am talent”. Ţinând cont de rezultate, tot ceea ce au spus era adevărat; totuşi, ei au eşuat deoarece lutul nu a fost centrat bine pe roată. Tinerii credeau că au pus lutul în centru, însă din perspectiva unui profesionist, nu era exact în centru. Apoi, dânsul le-a spus: „Haideţi să mai încercăm o dată”.

Precum lutul de pe roata olarului vârstnicului Taiichi Aoba, vieţile noastre trebuie să fie centrate cu exactitate pe Hristos dacă dorim să găsim pace şi bucurie adevărată în această viaţă.

De data aceasta, vârstnicul Aoba a aşezat lutul exact în centrul roţii şi a început apoi să învârtă roata, făcând o gaură în mijlocul lutului. Câţiva dintre tineri au încercat din nou. De data aceasta, toţi au început să bată din palme spunând: „Uau, nu se zgâlţâie”, „Pot să fac asta” sau „Am reuşit!”. Desigur, formele nu erau perfecte, însă rezultatul a fost total diferit faţă de prima dată când au încercat. Ei au reuşit deoarece lutul a fost centrat perfect pe roată.

Lumea în care trăim este asemănătoare cu roata olarului care se învârteşte şi viteza cu care această roată se învârteşte este tot mai mare. Asemenea lutului de pe roata olarului, noi trebuie să fim, de asemenea, centraţi. Esenţa noastră, punctul central al vieţii noastre trebuie să fie Isus Hristos şi Evanghelia Sa. Să trăim o viaţă centrată pe Hristos înseamnă să învăţăm despre Isus Hristos şi Evanghelia Sa şi apoi să urmăm exemplul Său şi să ţinem poruncile Sale cu exactitate.

Profetul Isaia, din vechime, a declarat: „Dar, Doamne, Tu eşti Tatăl nostru; noi suntem lutul şi Tu olarul, care ne-ai întocmit: suntem cu toţii lucrarea mâinilor Tale”[1].

Dacă vieţile noastre sunt centrate pe Isus Hristos, El ne poate modela cu succes în cine trebuie să devenim, pentru a putea să ne întoarcem în prezenţa Sa şi a Tatălui Ceresc, în împărăţia celestială. Bucuria de care vom avea parte în această viaţă va fi direct proporţională cu cât de bine reuşim să ne centrăm vieţile pe învăţăturile, exemplul şi sacrificiul ispăşitor al lui Isus Hristos.

Dragi fraţi şi surori, m-am născut într-o familie de membri ai Bisericii de mai multe generaţii, aşa că binecuvântările şi bucuria faptului de a avea Evanghelia lui Isus Hristos drept temelie a culturii familiei noastre au fost lucruri de care am avut parte în fiecare zi. Abia atunci când, în tinereţe, am slujit într-o misiune cu timp deplin, am înţeles influenţa incredibil de pozitivă pe care plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos o are asupra celor care nu au mai avut parte de binecuvântările ei în viaţa lor. Acest verset din Matei arată experienţa de care au parte oamenii care sunt convertiţi la Evanghelia lui Isus Hristos: „Împărăţia cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într-o ţarină. Omul care o găseşte o ascunde şi, de bucuria ei, se duce şi vinde tot ce are şi cumpără ţarina aceea”[2].

Permiteţi-mi să vă împărtăşesc un exemplu din Cartea lui Mormon care arată ceea ce era dispus să plătească un convertit pentru a primi bucuria despre care a vorbit Isus în pilda comorii ascunse.

Să ne amintim faptul că, în capitolul 20 din cartea lui Alma, Amon şi Lamoni călătoreau către oraşul Midoni, pentru a-l găsi şi elibera din închisoare pe Aaron, fratele lui Amon. În timpul călătoriei lor, s-au întâlnit cu tatăl lui Lamoni, care era regele lamaniţilor peste întreaga ţară.

Regele a fost foarte supărat, deoarece fiul său, Lamoni, călătorea cu Amon, un misionar nefit, pe care îl considera duşman. El a fost de părere că fiul său ar fi trebuit să participe la o petrecere mare pe care o făcuse pentru

fiii săi şi poporul său. Regele lamanit a fost atât de supărăt, încât i-a poruncit fiului său, Lamoni, să-l ucidă pe Amon cu sabia. Atunci când Lamoni a refuzat, regele a scos sabia pentru a-l ucide pe fiul său pentru nesupunere, dar Amon a intervenit pentru a-i salva viaţa lui Lamoni. În cele din urmă, Amon l-a învins pe rege şi viaţa acestuia a fost în mâinile sale.

Iată ceea ce regele i-a spus lui Amon în timp ce se afla în această situaţie disperată: „Dacă tu mă vei cruţa, atunci îţi voi da orice vei cere, chiar şi jumătate din împărăţie”[3].

Aşadar, regele era dispus să plătească jumătate din împărăţia sa pentru a-şi salva viaţa. Regele trebuie să fi fost foarte uimit atunci când Amon a cerut doar ca fratele său, Aaron, şi toţi cei care erau cu el să fie eliberaţi din închisoare şi ca fiul său, Lamoni, să-şi păstreze împărăţia.

Mai târziu, ca urmare a acestei întâlniri, Aron, fratele lui Amon, a fost eliberat din închisoarea din Midoni. După ce a fost eliberat, a primit inspiraţia să călătorească în locul în care regele lamanit conducea peste ţară. Aaron a fost prezentat regelui şi a avut privilegiul de a-i propovădui principiile Evangheliei lui Isus Hristos, inclusiv planul cel mare al mântuirii. Învăţăturile lui Aaron au avut un efect profund asupra regelui.

Felul în care a reacţionat regele la învăţăturile lui Aaron se găseşte în versetul 15 din capitolul 22 din Alma: „Şi s-a întâmplat că după ce Aaron a expus aceste lucruri către el, regele a zis: «Ce trebuie să fac pentru a putea avea această viaţă veşnică despre care ai vorbit? Da, ce trebuie să fac eu ca să pot fi născut din Dumnezeu, având acest spirit păcătos dezrădăcinat din pieptul meu şi să primesc Spiritul Lui, pentru ca să pot fi umplut de bucurie, pentru ca să pot să nu fiu alungat în ultima zi? Iată, a zis el, voi renunţa la toate averile mele, da, îmi voi părăsi împărăţia pentru ca să pot primi această mare bucurie»”.

În mod surprinzător, dacă, pentru ca viaţa să-i fie cruţată, regele lamanit era dispus să renunţe la jumătate din împărăţie, acum, pentru a putea primi bucuria pe care o aduc înţelegerea, acceptarea şi viaţa dusă potrivit Evangheliei lui Isus Hristos, el era pregătit să renunţe la întreaga împărăţie.

Soţia mea, Nancy, este, de asemenea, convertită a Bisericii. Mi-a vorbit de multe ori, de-a lungul anilor, despre bucuria pe care a simţit-o în viaţa ei din momentul în care a găsit şi a acceptat Evanghelia lui Isus Hristos şi a trăit potrivit ei. Ceea ce urmează sunt unele dintre gândurile surorii Maynes cu privire la experienţa ei:

„Ca tânără adultă, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, ajunsesem la un punct în viaţa mea în care am ştiut că trebuia să schimb ceva pentru a putea fi o persoană mai fericită. Simţeam că trăiam fără a avea un scop adevărat sau o direcţie şi nu ştiam unde să merg pentru a le găsi. Am ştiut întotdeauna că Tatăl Ceresc exista şi, ocazional, de-a lungul vieţii mele, am spus rugăciuni şi am simţit că El asculta.

Când am început căutarea mea, am frecventat câteva biserici diferite, însă mereu ajungeam să am aceleaşi sentimente şi să fiu descurajată. Mă simt foarte binecuvântată deoarece rugăciunea mea pentru a şti direcţia în care trebuia să merg şi pentru a avea un scop în viaţă, a primit, în cele din urmă, răspuns şi plenitudinea Evangheliei lui Isus Hristos a fost adusă în viaţa mea. Pentru prima dată am simţit că aveam un scop şi planul fericirii a adus bucurie adevărată în viaţa mea”.

O altă experienţă, din Cartea lui Mormon, ne arată, în mod clar, cum faptul de a trăi o viaţă centrată pe Hristos poate să ne ofere o bucurie mare chiar şi atunci când avem parte de încercări dificile.

După ce profetul Lehi şi familia lui au părăsit Ierusalimul în anul 600 î.H., ei au călătorit aproximativ opt ani prin pustiu până când au ajuns, în cele din urmă, într-un loc pe care l-au numit Abundenţa, care se afla în apropierea malului mării. Nefi descrie viaţa lor din pustiu, plină de suferinţe, în felul acesta: „Şi cu toate că suferisem multe necazuri şi dificultăţi… chiar aşa de multe încât nici nu putem să le însemnăm pe toate”[4].

În timp ce erau în ţinutul Abundenţa, Domnul îi încredinţează lui

Nefi sarcina de a construi corabia care urma să îi ducă peste ape, la pământul făgăduit. După ce au ajuns pe pământul făgăduit, au început să aibă loc conflicte mari între oamenii care îşi centrau vieţile pe Hristos şi cei necredincioşi, care urmau exemplul lui Laman şi Lemuel. În cele din urmă, riscul ca între cele două grupuri să izbucnească conflicte violente a fost aşa de mare, încât Nefi şi cei care au urmat învăţăturile Domnului s-au separat de ceilalţi şi au fugit în pustiu pentru a fi în siguranţă. În acel moment, după aproximativ 30 de ani de când Lehi şi familia sa părăsiseră Ierusalimul, Nefi face, în repetate rânduri, o declaraţie bine gândită şi oarecum surprinzătoare, mai ales după ce a consemnat pe plăci nenumăratele suferinţe şi necazuri de care au avut parte atât de mult timp. Acestea sunt cuvintele sale: „Şi s-a întâmplat că noi am trăit în fericire”[5]. În pofida dificultăţilor lor, ei au putut să trăiască în fericire deoarece erau centraţi pe Hristos şi Evanghelia Sa.

Dragi fraţi şi surori, asemenea lutului de pe roata olarului, vieţile noastre trebuie să fie centrate cu exactitate pe Hristos dacă dorim să găsim bucurie adevărată şi pace în această viaţă. Exemplele oferite de regele lamanit, de soţia mea, Nancy, şi de poporul nefit dovedesc toate faptul că acest principiu este adevărat.

Vă depun mărturia mea astăzi că şi noi putem găsi acea pace, acea fericire, acea bucurie adevărată, dacă alegem să trăim vieţi centrate pe Hristos, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 64:8.
2. Matei 13:44.
3. Alma 20:23.
4. 1 Nefi 17:6.
5. 2 Nefi 5:27.

Neill F. Marriott
a doua consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete

Să ne supunem inimile lui Dumnezeu

Când ne deschidem inimile şi minţile pentru a permite Spiritului să intre, învăţăm calea lui Dumnezeu şi simţim care este voia Sa.

În cadrul conferinţei generale din aprilie, vârstnicul Dallin H. Oaks a vorbit despre nevoia de „a ne schimba vieţile”[1]. Susţin că acea schimbare personală începe cu o schimbare în inimă – indiferent de experienţa noastră de viaţă sau de locul în care ne-am născut.

Provin din sudul Statelor Unite şi, în tinereţea mea, am învăţat din cuvintele unor vechi imnuri protestante despre inima unui adevărat ucenic – o inimă care a fost schimbată. Gândiţi-vă la aceste versuri, care-mi sunt atât de dragi:

Condu-mă în felul Tău, Doamne!
Viaţa mea Îţi urmează drumul!
Tu eşti olarul
şi eu lutul.
Modelează-mă, formează-mă
după voia Ta,
În timp ce eu liniştit
voia-ţi o voi aştepta.[2]

Cum putem noi, oameni moderni, ocupaţi, competitivi, să devenim supuşi şi liniştiţi? Cum facem ca felul Domnului să fie felul nostru? Eu cred că începem prin a învăţa despre El şi a ne ruga pentru înţelegere. Pe măsură ce încrederea noastră în El creşte, ne deschidem inima, căutăm să facem voia Lui şi aşteptăm răspunsuri care ne vor ajuta să înţelegem.

Schimbarea în inima mea a început la vârsta de 12 ani, când am început să-L caut pe Dumnezeu. În afară de a spune rugăciunea Domnului,[3] nu prea ştiam să mă rog. Îmi aduc aminte că am îngenuncheat, sperând că voi putea simţi dragostea Sa, şi am întrebat: „Unde eşti, Tată Ceresc? Ştiu că trebuie să fii acolo undeva, dar unde?”. De-a lungul întregii mele adolescenţe, am

întrebat. Am avut unele experienţe mai scurte care mi-au demonstrat realitatea lui Isus Hristos, dar Tatăl Ceresc, în înţelepciunea Sa, m-a lăsat să caut şi să aştept 10 ani.

În anul 1970, când misionarii m-au învăţat despre planul salvării întocmit de Tatăl şi despre ispăşirea Salvatorului, aşteptarea mea a luat sfârşit. Am acceptat aceste adevăruri şi am fost botezată.

Bazându-ne pe această cunoaştere a milei şi puterii Domnului, soţul meu, copiii mei şi cu mine am ales acest motto al familiei: „În cele din urmă, totul va fi bine". Totuşi, cum ne putem spune aceste cuvinte unul altuia când ne confruntăm cu probleme grave şi când nu găsim răspunsuri imediat?

Când fiica noastră Georgia, încântătoare şi demnă, în vârstă de 21 de ani, a fost internată în spital în stare gravă în urma unui accident de bicicletă, familia noastră a spus: „În cele din urmă, totul va fi bine". Când am luat avionul din Brazilia, unde slujeam în misiune, spre Indianapolis, Indiana, SUA, pentru a fi cu ea, am crezut în mottoul familiei. Cu toate acestea, frumoasa noastră fiică a trecut în lumea spiritelor cu câteva ore înainte ca avionul în care eram să aterizeze. Îndureraţi şi cutremuraţi, cum puteam să ne uităm unul la altul şi să spunem *în continuare*: „În cele din urmă, totul va fi bine"?

După moartea Georgiei, am simţit o durere intensă, ne-a fost extrem de greu şi, chiar şi astăzi, avem momente de tristeţe profundă, dar ne bazăm pe înţelegerea faptului că nimeni nu moare cu adevărat. În pofida suferinţei noastre în momentul în care trupul fizic al Georgiei a încetat să funcţioneze, am avut credinţă că ea a continuat să trăiască ca spirit şi credem că vom trăi împreună cu ea pentru eternitate dacă ţinem legămintele pe care le-am făcut în templu. Credinţa în Mântuitorul nostru şi în Învierea Sa, credinţa în puterea preoţiei Sale şi credinţa în pecetluiri eterne ne fac să afirmăm mottoul nostru cu convingere.

Preşedintele Gordon B. Hinckley a spus: „Dacă faceţi tot ce puteţi, totul va fi bine. Încredeţi-vă în Dumnezeu… Domnul nu ne va părăsi"[4].

Mottoul familiei noastre nu spune: „Totul va fi bine *acum*". El vorbeşte despre speranţa noastră în rezultatul etern, nu neapărat în rezultatele prezente. Scripturile spun: „Căutaţi cu sârguinţă, rugaţi-vă întotdeauna şi fiţi credincioşi, şi toate lucrurile vor conlucra spre binele vostru"[5]. Nu înseamnă că toate lucrurile *sunt* bune, însă, pentru cei blânzi şi credincioşi – atât lucrurile pozitive, cât şi cele negative – *conlucrează* pentru un rezultat bun la momentul ales de Domnul. Ne încredem în El, uneori asemenea lui Iov în suferinţa lui, ştiind că Dumnezeu „face rana, şi tot El o leagă; El răneşte, şi mâna Lui tămăduieşte"[6]. O inimă blândă acceptă încercarea şi perioada de aşteptare până la vindecare şi reîntregire.

Când ne deschidem inimile şi minţile pentru a permite Spiritului să intre, învăţăm calea lui Dumnezeu şi simţim care este voia Sa. În timpul împărtăşaniei, pe care o numesc inima Sabatului, am observat că, după ce mă rog pentru iertarea păcatelor, pentru mine este edificator să-L întreb pe Tatăl Ceresc: „Mai este ceva?". Când suntem supuşi şi liniştiţi, mintea noastră poate fi îndrumată spre *încă ceva* ce trebuie să schimbăm – ceva ce ne limitează capacitatea de a primi îndrumare spirituală sau chiar vindecare şi sprijin.

De exemplu, poate am un resentiment mai vechi faţă de cineva. Când întreb dacă mai este ceva de mărturisit, acel „secret" îmi vine foarte clar în minte. În esenţă, Duhul Sfânt îmi şopteşte: „M-ai întrebat cu sinceritate dacă mai există ceva şi iată. Resentimentul tău îţi diminuează progresul şi dăunează capacităţii tale de a dezvolta relaţii sănătoase. Poţi renunţa la el". O, nu este uşor – ne putem simţi justificaţi în ranchiuna noastră – însă supunerea faţă de Domnul este singura cale spre fericirea care durează.

De-a lungul timpului, noi primim tăria Sa şi îndrumarea Sa pline de bunăvoinţă, care ne conduc, poate,

să frecventăm templul sau să studiem mai profund ispăşirea Salvatorului sau să vorbim cu un prieten, episcop, consilier profesional sau chiar cu un medic. Vindecarea inimii noastre începe atunci când ne supunem lui Dumnezeu şi-L preaslăvim.

Adevărata preaslăvire începe când inimile noastre sunt curate înaintea Tatălui şi Fiului. Cum este inima noastră astăzi? În mod paradoxal, pentru a avea o inimă vindecată şi credincioasă, trebuie ca, întâi, să o lăsăm să se frângă înaintea Domnului. „Voi va trebui să-Mi oferiţi ca jertfă o inimă frântă şi un spirit smerit”[7], declară Domnul. Rezultatul sacrificării inimii sau voinţei noastre Domnului este faptul că primim îndrumarea spirituală de care avem nevoie.

Având o cunoaştere crescândă a harului şi milei Domnului, ne vom da seama că inima noastră încăpăţânată începe să se rupă şi să se frângă cu recunoştinţă. Apoi, ne întindem braţele spre El, având dorinţa de a lua asupra noastră jugul Singurului Fiu născut al lui Dumnezeu. Făcând aceste lucruri cu inima frântă, noi primim mai multă speranţă şi îndrumare prin Duhul Sfânt.

M-am luptat să alung dorinţa omenească de a face lucrurile în felul *meu*, realizând, în cele din urmă, că felul meu este atât de incomplet, limitat şi inferior felului lui Isus Hristos. „Calea *Sa* este drumul care duce la fericire în această viaţă şi la viaţa eternă în lumea viitoare”[8]. Îl putem iubi pe Isus Hristos şi calea Sa mai mult decât ne iubim pe noi înşine şi propriul plan?

Unii pot crede că au eşuat de prea multe ori şi se simt prea slabi pentru a schimba deprinderi păcătoase sau dorinţe lumeşti ale inimii. Totuşi, deoarece facem parte din Israel şi am făcut legăminte cu Tatăl Ceresc, noi nu suntem la nesfârşit singuri în încercarea de a ne schimba. Dacă chemăm numele lui Dumnezeu cu sinceritate, El ne acceptă aşa cum suntem şi face din noi şi pentru noi mai mult decât ne-am imaginat vreodată. Renumitul teolog Robert L. Millet scrie despre o dorinţă sănătoasă de a ne îmbunătăţi, alături de asigurarea spirituală că în şi prin Isus Hristos vom reuşi.[9] Având o astfel de înţelegere, Îi putem spune sincer Tatălui Ceresc:

În tine mă-ncred în tot ce fac
Ştiind cât de mult mă iubeşti.
Din tot sufletul eu Te voi sluji
Voi fi aşa cum Tu doreşti.[10]

Când Îi oferim lui Isus Hristos inima noastră frântă, El acceptă ofranda noastră. El ne ia înapoi. Indiferent care sunt pierderile, rănile şi respingerile pe care le-am suferit, harul Său şi vindecarea Sa sunt mai puternice. Când luăm jugul asupra noastră alături de Salvator, putem spune cu încredere: „În cele din urmă, totul va fi bine”. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Dallin H. Oaks, „Pilda semănătorului” *Liahona*, apr. 2015, p. 32.
2. „Have Thine Own Way, Lord”, *The Cokesbury Worship Hymnal*, nr. 72.
3. Vezi Matei 6:9–13.
4. Gordon B. Hinckley, conferinţa regională din zona de Sud, Utah Jordan, sesiunea preoţiei, 1 mart. 1997; vezi, de asemenea, „Excerpts from Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, oct. 2000, p. 73.
5. Doctrină şi legăminte 90:24.
6. Iov 5:18.
7. 3 Nefi 9:20.
8. „Hristos Cel Viu – mărturia apostolilor” *Liahona*, apr. 2000, p. 3; subliniere adăugată.
9. Robert L. Millet, *After All We Can Do: Grace Works* (2003), p. 133.
10. „Voi merge unde vei vrea Tu” *Imnuri,* nr. 270.

Vârstnicul Larry R. Lawrence
din Cei Şaptezeci

Ce-mi mai lipseşte?

Dacă suntem umili şi dornici să învăţăm, Duhul Sfânt ne va îndruma pentru a deveni mai buni şi ne va conduce acasă, dar trebuie să-I cerem Domnului îndrumare de-a lungul călătoriei.

Când eram tânăr adult, am început să învăţ despre Biserică. La început, am fost atras de Evanghelie datorită exemplelor prietenilor mei care erau sfinţi din zilele din urmă, dar, într-un final, am fost atras de doctrina unică. Când am învăţat despre faptul că bărbaţii credincioşi şi femeile credincioase pot continua să progreseze şi, în final, să devină precum părinţii noştri cereşti, sincer să fiu, am fost de-a dreptul uluit. Am iubit conceptul; simţeam că este adevărat.

La scurt timp după botezul meu, studiam cuvântarea de pe munte şi am descoperit că Isus preda acelaşi adevăr despre progresul etern în Biblie. El a spus: „Voi fiţi, dar, desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel Ceresc este desăvârşit”[1].

Sunt membru al Bisericii de mai bine de 40 de ani şi, oricând citesc acest verset din scripturi, îmi amintesc de scopul nostru aici, pe pământ. Am venit pentru a învăţa şi a progresa până când, treptat, devenim sfinţiţi sau perfecţi în Hristos.

Călătoria uceniciei nu este una uşoară. A fost numită „drumul îmbunătăţirii constante”[2]. Pe măsură ce mergem pe acea cale strâmtă şi îngustă, Spiritul ne oferă provocarea continuă de a fi mai buni şi de a urca mai sus. Duhul Sfânt este un partener de călătorie ideal. Dacă suntem umili şi dornici să învăţăm, El ne va lua de mână şi ne va conduce acasă.

Totuşi, trebuie să-I cerem Domnului îndrumare de-a lungul călătoriei. Trebuie să ne adresăm câteva întrebări dificile precum: „Ce trebuie să schimb?”, „Cum pot deveni mai bun?”, „Care dintre slăbiciuni necesită îmbunătăţire?”.

Să ne gândim la relatarea din Noul Testament cu privire la tânărul conducător bogat. Era un om tânăr şi neprihănit care ţinea deja cele zece porunci, dar care voia să devină mai bun. Obiectivul lui era viaţa eternă.

Când L-a întâlnit pe Salvator, a întrebat: „Ce-mi mai lipseşte?”[3].

Isus a răspuns imediat, oferind un sfat care era menit special pentru tânărul bogat. „«Dacă vrei să fii desăvârşit», i-a zis Isus, «du-te de vinde ce ai, dă la săraci şi… vino şi urmează-Mă»”[4].

Tânărul a fost uimit; nu se gândise niciodată la un asemenea sacrificiu. El a fost suficient de umil încât să-L întrebe pe Domnul, dar nu suficient de credincios încât să urmeze sfatul divin pe care El l-a oferit. Trebuie să fim dornici să acţionăm atunci când primim un răspuns.

Preşedintele Harold B. Lee ne-a învăţat: „Fiecare dintre noi, dacă vrem să atingem perfecţiunea, trebuie să ne punem la un moment dat această întrebare: «Ce-mi mai lipseşte?»”[5].

Ştiu o mamă credincioasă care a întrebat cu umilinţă: „Ce mă împiedică să progresez?”. În cazul ei, răspunsul Spiritului a venit imediat: „Nu te mai

plânge”. Răspunsul a surprins-o; nu s-a gândit niciodată la ea ca fiind o persoană care se plânge. Totuşi, mesajul Duhului Sfânt era foarte clar. În următoarele zile, a devenit conştientă de obiceiul ei de a se plânge. Recunoscătoare pentru îndemnul de a deveni mai bună, ea a decis să îşi numere binecuvântările în locul încercărilor. După câteva zile, a simţit aprobarea caldă a Spiritului.

Un tânăr bărbat umil, care părea că nu poate găsi tânăra potrivită, s-a îndreptat către Domnul pentru ajutor: „Ce mă împiedică să fiu bărbatul potrivit?” a întrebat el. Acest răspuns a venit în mintea şi în inima sa: „Vorbeşte frumos”. Atunci, el şi-a dat seama că erau câteva expresii nepotrivite care deveniseră o parte a vocabularului său şi a luat decizia de a se schimba.

O soră necăsătorită şi-a adresat, cu mult curaj, întrebarea: „Ce trebuie să schimb?” şi Spiritul i-a şoptit: „Nu întrerupe oamenii atunci când vorbesc”. Duhul Sfânt oferă, cu adevărat, sfaturi personale. El este un partener perfect onest şi vă va spune lucrurile pe care nimeni altcineva nu le cunoaşte sau nu are curajul să le spună.

Un misionar întors din misiune se afla într-o situaţie stresantă din cauza unui program încărcat. Încerca să găsească timp pentru muncă, studii, familie şi o chemare în Biserică. El L-a întrebat pe Domnul pentru îndrumare: „Cum pot să găsesc pace având toate aceste lucruri de făcut?”. Răspunsul nu era ceea ce aştepta; el a simţit că trebuie să fie mai atent în ceea ce priveşte păstrarea zilei de sabat sfântă. El a decis să pună ziua de duminică în slujba lui Dumnezeu – să lase la o parte cursurile pentru şcoală în aceea zi şi să studieze, în schimb, din scripturi. Această schimbare mică a adus pacea şi echilibrul pe care le căuta.

Acum câţiva ani, am citit într-o revistă a Bisericii povestea unei fete care locuia departe de casă şi mergea la facultate. Era în urmă în ceea ce priveau cursurile ei, viaţa ei socială nu era ceea ce sperase şi, în general, nu era fericită. În cele din urmă, într-o zi, a îngenuncheat şi a strigat: „Ce pot să fac pentru a-mi îmbunătăţi viaţa?”. Duhul Sfânt a şoptit: „Ridică-te şi curăţă-ţi camera”. Această îndrumare a fost o adevărată surpriză, dar era începutul de care avea nevoie. După ce şi-a făcut timp pentru a organiza şi a pune lucrurile în ordine, a simţit Spiritul umplându-i camera şi înălţându-i inima.

Duhul Sfânt nu ne spune să îmbunătăţim totul dintr-o dată. Dacă ar face asta, am deveni descurajaţi şi am renunţa. Spiritul lucrează cu noi în funcţie de ritmul nostru, pas cu pas sau, aşa cum ne-a învăţat Domnul, „rând după rând, precept după precept… şi binecuvântaţi sunt aceia care ascultă de preceptele Mele… căci celui care primeşte Eu îi voi da mai mult”[6]. De exemplu, dacă Duhul Sfânt v-a îndemnat să spuneţi mulţumesc mai des şi aţi răspuns cu uşurinţă la acel îndemn, poate El va simţi, apoi, că este bine să avansaţi spre ceva şi mai dificil – precum a învăţa să spuneţi: „Îmi pare rău, a fost vina mea”.

Un moment perfect pentru a întreba: „Ce îmi mai lipseşte?” este acela în care luăm din împărtăşanie. Apostolul Pavel ne-a învăţat că acesta este un moment în care fiecare dintre noi trebuie să se analizeze.[7] În această atmosferă plină de pioşenie, în timp ce gândurile noastre se îndreaptă spre cer, Domnul ne poate spune cu blândeţe la ce trebuie să lucrăm mai departe.

La fel ca dumneavoastră, am primit multe mesaje de la Spirit de-a lungul anilor, care mi-au arătat cum aş putea deveni mai bun. Permiteţi-mi să împărtăşesc câteva exemple personale de mesaje pe care le-am păstrat în inimă. Aceste îndemnuri au inclus:

- nu-ţi ridica glasul;
- organizează-te; fă-ţi zilnic o listă cu lucruri de făcut;

- ai mai multă grijă de trupul tău mâncând mai multe fructe şi legume;
- mergi mai des la templu;
- fă-ţi timp pentru a cugeta înainte de a te ruga;
- cere-i sfatul soţiei tale;
- şi ai răbdare când conduci; nu depăşi limita de viteză. (Încă mai lucrez la ultimul.)

Sacrificiul ispăşitor al Salvatorului este ceea ce face posibilă desăvârşirea sau sfinţirea. Nu am putea face niciodată asta singuri, dar harul lui Dumnezeu este suficient pentru a ne ajuta. Aşa cum a observat vârstnicul David A. Bednar: „Cei mai mulţi dintre noi înţeleg că ispăşirea este pentru păcătoşi. Nu sunt, însă, atât de sigur că ştim şi înţelegem că ispăşirea este, de asemenea, pentru sfinţi – pentru bărbaţi buni şi femei bune care sunt supuşi, demni şi conştiincioşi şi care se străduiesc să devină mai buni”[8].

Vreau să sugerez fiecăruia dintre dumneavoastră să participe cât mai curând la un experiment spiritual, poate chiar în această seară când vă rugaţi. Cu umilinţă, adresaţi-i Domnului următoarea întrebare: „Ce mă împiedică să progresez?”. Cu alte cuvinte: „Ce-mi mai lipseşte?”. Apoi, aşteptaţi în linişte un răspuns. Dacă sunteţi sinceri, răspunsul va deveni curând clar. Va fi revelaţie menită doar pentru dumneavoastră.

Poate că Spiritul vă va spune că trebuie să iertaţi pe cineva. Sau poate că veţi primi un mesaj să alegeţi mai bine filmele pe care le vizionaţi sau muzica pe care o ascultaţi. Puteţi simţi că trebuie să fiţi mai cinstiţi în privinţa afacerilor dumneavoastră sau mai generoşi cu darurile dumneavoastră de post. Posibilităţile sunt nelimitate.

Spiritul ne poate arăta slăbiciunile noastre, dar, de asemenea, ne poate arăta punctele noastre tari. Câteodată trebuie să întrebăm ce facem bine ca Domnul să ne poată înălţa şi încuraja. Când ne citim binecuvântarea patriarhală, ne este amintit că Tatăl nostru Ceresc ştie potenţialul nostru divin. El Se bucură de fiecare dacă când facem un pas înainte. Pentru El, direcţia în care ne îndreptăm este întotdeauna mai importantă decât viteza noastră.

Fiţi perseverenţi, dragi fraţi şi surori, dar niciodată descurajaţi. Va trebui să trecem dincolo de mormânt înainte de a putea atinge perfecţiunea, dar, aici, în viaţa muritoare, putem pune temelia. „Este datoria noastră să fim mai buni azi decât am fost ieri şi mai buni mâine decât suntem azi”[9].

Dacă progresul spiritual nu este o prioritate în vieţile noastre, dacă nu suntem pe un drum al îmbunătăţirii constante, vom pierde experienţele importante pe care Dumnezeu doreşte să ni le ofere.

Acum câţiva ani, am citit aceste cuvinte ale preşedintelui Spencer W. Kimball, care au avut un impact de durată asupra mea. Dânsul a spus: „Am învăţat că acolo unde este o inimă care se roagă, o sete după neprihănire, o abandonare a păcatelor şi supunere faţă de poruncile lui Dumnezeu, Domnul revarsă şi mai multă lumină până când, în final, există puterea de a rupe vălul ceresc… O persoană atât de neprihănită are promisiunea nepreţuită că, într-o zi, va vedea faţa Domnului şi va şti că El există”[10].

Mă rog ca, într-o zi, pe măsură ce Îi permitem Duhului Sfânt să ne conducă acasă, să avem parte de această experienţă supremă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 5:48.
2. Neal A. Maxwell, „Testifying of the Great and Glorious Atonement”, *Liahona*, apr. 2002, p. 9
3. Matei 19:20.
4. Matei 19:21.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 197.
6. 2 Nefi 28:30.
7. Vezi 1 Corinteni 11:28.
8. David A. Bednar, „Ispăşirea şi călătoria prin viaţa muritoare”, *Liahona*, apr. 2012, p. 14.
9. Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, compilaţie realizată de Bruce R. McConkie, 3 volume (1954–1956), 2:18.
10. Spencer W. Kimball, „Give the Lord Your Loyalty”, *Tambuli*, febr. 1981, p. 47.

Vârstnicul Francisco J. Viñas
din Cei Şaptezeci

Cuvântul plăcut al lui Dumnezeu

Cuvântul plăcut al lui Dumnezeu ne arată nevoia de pocăinţă continuă în vieţile noastre, pentru ca noi să avem parte de influenţa Duhului Sfânt.

Mulţi dintre noi care ne-am adunat să participăm la această conferinţă am venit „să [ascultăm] cuvântul plăcut al lui Dumnezeu, da, cuvântul care vindecă sufletul rănit" (Iacov 2:8). Acel cuvânt poate fi găsit în scripturi şi în mesajele de la conducătorii noştri, aducându-ne speranţă şi alinare în întunericul suferinţei.

Prin intermediul experienţei noastre în viaţă, învăţăm că bucuria în această lume nu este deplină, dar în Isus Hristos bucuria noastră este deplină (vezi D&L 101:36). El ne va da tărie astfel, încât să nu trebuiască să avem parte de niciun fel de suferinţe, decât dacă sunt absorbite în bucuria Sa (vezi Alma 31:38).

Inimile noastre pot fi îndurerate când vedem pe cineva drag suferind din cauza durerilor unei boli teribile.

Decesul unei persoane dragi poate lăsa un gol în sufletul nostru.

Când unii dintre copiii noştri se îndepărtează de calea Evangheliei, noi putem să avem sentimente de vinovăţie şi incertitudine cu privire la destinul lor etern.

Speranţa de a avea o căsătorie celestială şi de a întemeia o familie în această viaţă poate să se micşoreze odată cu trecerea timpului.

Abuzul din partea celor care ar trebui să ne iubească pot lăsa cicatrici foarte adânci în sufletul nostru.

Infidelitatea unui soţ sau unei soţii poate distruge relaţia care am sperat că va fi eternă.

Acestea şi multe alte suferinţe inerente acestei stări de încercare ne fac uneori să ne adresăm aceeaşi întrebare pe care a adresat-o profetul Joseph Smith: „O, Dumnezeule, unde eşti Tu?" (D&L 121:1).

În timpul acelor momente dificile din viaţa noastră, cuvântul plăcut al lui Dumnezeu care vindecă sufletul rănit aduce următorul mesaj de alinare inimii şi minţii noastre:

„Pacea să fie în sufletul tău; adversităţile şi suferinţele tale vor fi numai pentru un scurt timp;

Şi, după aceea, dacă înduri bine, Dumnezeu te va exalta în cer" (D&L 121:7–8).

Cuvântul plăcut al lui Dumnezeu ne umple cu speranţă, deoarece ştim că cei care sunt credincioşi în suferinţă vor avea răsplata mai mare în împărăţia cerului şi că „după multă suferinţă vin binecuvântările" (vezi D&L 58:3–4).

Cuvântul plăcut al lui Dumnezeu, care ne este transmisă prin profeţi, ne asigură că pecetluirea noastră eternă, susţinută de supunerea noastră faţă de promisiunile divine care ne-au fost date în măsura în care slujim cu mult curaj în cauza adevărului, ne va binecuvânta atât pe noi, cât şi pe urmaşii noştri

(vezi Orson F. Whitney, în Conference Report, apr. 1929, p. 110).

El ne asigură, de asemenea, că, după ce am trăit o viaţă devotată, nu vom pierde nicio binecuvântare pentru că nu am făcut anumite lucruri, dacă nu ni s-a dat niciodată ocazia de a le face. Dacă am trăit cu credinţă până în momentul morţii noastre, „vom avea parte de toate binecuvântările, exaltarea şi slava pe care orice bărbat sau femeie [care a avut parte de acea ocazie] le va avea" (Vezi *The Teachings of Lorenzo Snow*, redactată de Clyde J. Williams [1984], p. 138).

Aşadar, este important să înţelegem că suferinţa şi necazul pot fi prezente în viaţa noastră dacă nu ne pocăim cu adevărat de păcatele noastre. Preşedintele Marion G. Romney ne-a învăţat: „Suferinţa şi durerea îndurate de oamenii acestui pământ este rezultatul păcatelor pentru care nu s-au pocăit şi pe care nu au încetat să le facă … Aşa cum păcatul este însoţit de suferinţă şi tristeţe, tot aşa iertarea păcatelor este însoţită de fericire şi bucurie" (în Conference Report, apr. 1959, p. 11).

De ce avem parte de suferinţă şi durere dacă nu ne pocăim?

Unul dintre posibilele răspunsuri este acela că, „o pedeapsă a fost stabilită şi o lege dreaptă dată, care i-a adus omului remuşcări de conştiinţă" (Alma 42:18; vezi, de asemenea, versetul 16). Profetul Joseph Smith ne-a învăţat că ne condamnăm singuri şi că acel chin provocat de dezamăgirea din mintea noastră este la fel de dureros ca şi cel provocat de iazul arzând cu foc şi pucioasă (vezi *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 236).

Dacă încercăm să ne liniştim conştiinţa încercând „să [ne scuzăm pe noi înşine]… câtuşi de puţin din cauza păcatelor [noastre]" (Alma 42:30) sau încercând să le ascundem, singurul

lucru pe care-l vom realiza este acela de a jigni Spiritul (vezi D&L 121:37) şi de a ne amâna pocăinţa. Acest tip de alinare, pe lângă faptul că este doar temporară, va aduce, în final, mai multă durere şi mâhnire în vieţile noastre şi ne va micşora posibilitatea de a fi iertaţi de păcatele noastre.

Pentru acest tip de suferinţă, cuvântul plăcut al lui Dumnezeu aduce, de asemenea, alinare şi speranţă; acesta ne spune că există alinare pentru durerea cauzată de efectele păcatului. Această alinare are drept sursă sacrificiul ispăşitor al lui Isus Hristos şi are efect dacă exercităm credinţă în El, ne pocăim şi ne supunem poruncilor Sale.

Este important să înţelegem că, asemenea iertării păcatelor, pocăinţa este un proces şi nu ceva care are loc într-un singur moment dat. Necesită consecvenţă în fiecare dintre paşii ei.

De exemplu, când luăm din împărtăşanie, Îi arătăm Domnului că ne vom aminti întotdeauna de El şi vom ţine poruncile Sale. Aceasta este o exprimare a intenţiei noastre sincere.

Momentul în care începem să ne amintim de El şi să ţinem poruncile Sale în fiecare zi – şi nu doar în ziua de sabat – este cel în care iertarea păcatelor noastre începe să aibă efect în mod treptat, iar promisiunea Lui de a avea Spiritul Său cu noi începe să se îndeplinească.

Fără supunerea adecvată care trebuie să ne însoţească intenţia, efectul iertării poate să dispară după scurt timp şi Spiritul începe să se retragă. Vom fi în pericolul de a-L cinsti pe El cu buzele noastre, în timp ce ne îndepărtăm inimile de la El (vezi 2 Nefi 27:25).

Pe lângă faptul că ne alină, cuvântul plăcut al lui Dumnezeu ne avertizează că acest proces de a fi iertaţi pentru păcatele noastre poate fi întrerupt când suntem ademeniţi „în deşertăciunile lumii" şi poate fi reluat prin credinţă, dacă ne pocăim cu sinceritate şi ne umilim (vezi D&L 20:5–6).

Care pot fi unele dintre acele deşertăciuni care pot interveni în procesul de a fi iertaţi de păcatele noastre şi care sunt asociate cu ţinera zilei de sabat sfântă?

San Pedro, Belize

Printre exemple se numără întârzierea la adunarea de împărtăşanie fără un motiv întemeiat; participarea, fără să ne fi examinat înainte, pentru a mânca din pâine şi a bea din apă nefiind demni (vezi 1 Corinteni 11:28); şi sosirea fără să ne fi mărturisit mai întâi păcatele şi fără să-L fi rugat pe Dumnezeu să ni le ierte.

Alte exemple: a nu fi pioşi trimiţând mesaje pe dispozitive electronice, a părăsi adunarea după ce am luat din împărtăşanie şi a desfăşura activităţi în cadrul căminelor noastre care nu sunt potrivite pentru acea zi sacră.

Care ar putea fi unul dintre motivele pentru care noi, ştiind toate lucrurile acestea, eşuăm adesea să ţinem ziua de sabat sfântă?

În cartea lui Isaia, putem găsi un răspuns care, deşi are legătură cu sabatul, este valabil şi pentru alte porunci pe care trebuie să le ţinem: „Dacă îţi vei opri piciorul în ziua sabatului, ca să nu-ţi faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă” (Isaia 58:13).

Cuvintele cheie sunt „[te] vei opri… să nu-ţi faci gusturile tale” sau, cu alte cuvinte, să faci voia lui Dumnezeu. Adesea, voia noastră – influenţată de dorinţele, poftele şi pasiunile omului firesc – este în opoziţie cu voia lui Dumnezeu. Profetul Brigham Young ne-a învăţat că, „atunci când voia, pasiunile şi sentimentele unei persoane sunt în totalitate în acord cu Dumnezeu şi cu cerinţele Sale, acea persoană este sfinţită. Este voia mea să fiu înghiţit în voia lui Dumnezeu, care mă va conduce la tot ce este bun şi mă va încorona, în final, cu nemurire şi viaţă eternă” (*Deseret News,* 7 sept. 1854, p. 1).

Cuvântul plăcut al lui Dumnezeu ne invită să folosim puterea ispăşirii a lui Hristos pentru a-l pune în practică în viaţa noastră şi pentru a deveni împăcaţi cu voia Sa – şi nu cu voia diavolului şi a trupului – ca noi, prin harul Lui, să putem fi salvaţi (vezi 2 Nefi 10:24–25).

Cuvântul plăcut al lui Dumnezeu pe care-l împărtăşim astăzi ne arată nevoia de pocăinţă continuă în vieţile noastre, pentru ca noi să avem parte de influenţa Duhului Sfânt cât mai mult posibil.

Însoţirea Spiritului ne va face oameni mai buni. „El va şopti pace şi bucurie sufletelor [noastre]; El va lua răutatea, ura, cearta şi toate relele din inimile [noastre]; şi întreaga [noastră] dorinţă va fi de a face bine, de a scoate la iveală neprihănirea şi de a clădi împărăţia lui Dumnezeu” (vezi *Învăţături: Joseph Smith*, p. 103).

Având influenţa Duhului Sfânt, nu vom fi jigniţi, nici nu vom jigni pe alţii; ne vom simţi mai fericiţi şi gândurile noastre vor fi mai curate. Dragostea noastră pentru alţii va creşte. Vom fi

mai dornici să iertăm şi să răspândim fericire celor din jur.

Vom fi recunoscători pentru că-i vom vedea pe alţii progresând şi vom căuta binele în alţii.

Mă rog ca noi să putem avea parte de bucuria care rezultă din faptul că ne străduim să trăim în neprihănire şi ca noi să putem păstra însoţirea Duhului Sfânt în vieţile noastre prin pocăinţă sinceră şi continuă. Noi vom deveni oameni mai buni şi familiile noastre vor fi binecuvântate. Depun mărturie despre aceste principii, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Vârstnicul Quentin L. Cook
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Îngrijiţi şi bine pregătiţi ca la Bristol: Fiţi demni de a intra în templu – atât în vremuri bune, cât şi în vremuri rele

Supunerea faţă de principiile sacre ale Evangheliei ne va permite să fim demni de a intra în templu, să găsim fericire în această viaţă şi ne va conduce înapoi spre căminul nostru ceresc.

Profetul Lehi a declarat: „Dacă n-ar fi dreptate, atunci n-ar fi nici fericire”[1].

Duşmanul a avut succes în plantarea unui mare mit în mintea multor oameni. El şi emisarii lui declară că adevărata alegere pe care o avem este între fericire şi plăcere, *acum, în această viaţă* şi fericire în *viaţa care va veni* (despre care duşmanul declară că poate nici nu există). Acest mit este o alegere greşită, dar foarte atrăgătoare.[2]

Scopul suprem şi nobil al planului fericirii întocmit de Dumnezeu este ca ucenicii neprihăniţi şi membrii familiilor sub legământ să fie uniţi în dragoste, armonie şi pace în această viaţă[3] şi să dobândească gloria celestială în eternităţi alături de Dumnezeu Tatăl, Creatorul nostru, şi Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, Salvatorul nostru[4].

Când eram tânăr misionar desemnat în Misiunea Britanică, prima zonă în care am slujit a fost, pe atunci, Districtul Bristol. Unul dintre conducătorii locali ai Bisericii a subliniat faptul că misionarii care slujeau în acea zonă trebuiau să fie „îngrijiţi şi bine pregătiţi ca la Bristol”.

La început, nu am înţeles ce vroia să spună. Dar am aflat destul de repede originea şi înţelesul expresiei marinăreşti „îngrijit şi bine pregătit ca la Bristol”. La un moment dat, Bristol a fost al doilea port ca importanţă din Marea Britanie. În perioada fluxului, a avut un nivel al apei foarte ridicat, de 13 m, al doilea din lume ca adâncime. În timpul refluxului, când apa se retrăgea, corăbiile vechi rămâneau pe uscat şi se înclinau pe lateral iar, dacă nu erau bine construite, erau avariate. Pe lângă aceasta, orice lucru care nu era depozitat cu atenţie sau legat bine era aruncat în mod haotic şi distrus sau degradat.[5] După ce am înţeles sensul expresiei, era clar că acest conducător ne spunea că, în calitate de misionari, trebuie să fim neprihăniţi, să urmăm regulile şi să fim pregătiţi pentru situaţii dificile.

Această provocare este valabilă pentru fiecare dintre noi. Aş compara faptul a fi „îngrijit şi bine pregătit ca la Bristol”, cu acela de a fi demn de a intra în templu – atât în vremuri bune, cât şi în vremuri rele.

În timp ce fluctuaţia mareei în Canalul Bristol poate fi, într-o oarecare măsură, prezisă şi pot fi făcute pregătiri, furtunile şi ispitele acestei vieţi sunt adesea imprevizibile. Însă, ştim următorul lucru: vom avea parte de ele! Pentru a birui încercările şi ispitele de care, inevitabil, avem parte fiecare, va fi nevoie de pregătire neprihănită şi de folosirea protecţiei oferite de către Divinitate. Trebuie să ne hotărâm să fim demni de a intra în templu indiferent de ce ni se va întâmpla. Dacă suntem pregătiţi, nu ne va fi teamă.[6]

Fericirea în această viaţă şi cea în viaţa care va urma sunt în corelaţie prin neprihănire. Chiar în perioada dintre moarte şi înviere, „spiritele celor care sunt *drepţi* sunt primite într-o stare de fericire, care este numită paradis, o stare de odihnă, o stare de pace”[7].

La începutul slujirii Sale în viaţa muritoare, în Israel şi, mai târziu, printre nefiţi, Salvatorul a vorbit despre fericire, atât în această viaţă, cât şi în eternitate. El a pus accent pe rânduieli, dar a subliniat, de asemenea, foarte mult comportamentul moral. De exemplu, ucenicii vor fi binecuvântaţi dacă vor flămânzi şi înseta după dreptate, dacă vor fi

Sus: Ca şi în cazul vechilor corăbii din portul din Bristol, vor fi perioade de reflux în care va părea că tot ce ne ţine la suprafaţă, în această lume, dispare. În timpul acestor încercări, faptul de a trăi o viaţă care ne face să fim demni de a intra în templu va ţine laolaltă tot ce contează cu adevărat. Dreapta: Exercitarea autocontrolului şi viaţa trăită în neprihănire ne întăresc capacitatea de a ne împotrivi ispitei.

milostivi, puri în inimă, împăciuitori şi dacă vor urma celelalte principii morale de bază. Este clar faptul că Domnul nostru Isus Hristos a subliniat, sub forma unui mesaj doctrinar fundamental, atât atitudinile unei vieţi neprihănite, cât şi conduita de zi cu zi. Învăţăturile Sale nu numai că au înlocuit şi au fost superioare elementelor legii lui Moise[8], dar au fost şi o respingere a filozofiilor neadevărate ale oamenilor.

Timp de multe secole, Evanghelia lui Isus Hristos a inspirat crezuri şi a stabilit standarde de conduită cu privire la ceea ce este neprihănit, de dorit şi moral şi care are ca rezultat fericirea şi bucuria. Cu toate acestea, principiile şi moralitatea de bază pe care Salvatorul le-a propovăduit sunt atacate grav în lumea de astăzi. Creştinismul este atacat. Mulţi cred că ceea ce este moral, în esenţă, s-a schimbat.[9]

Trăim în vremuri grele. Există tendinţa sporită de a „[numi] răul bine şi binele rău”[10]. O lume care subliniază preamărirea de sine şi lumescul cauzează o îngrijorare foarte mare. Un scriitor remarcabil, care nu este membru al Bisericii, a spus: „Din nefericire, văd prea puţine dovezi că oamenii sunt, de fapt, mai fericiţi în această perioadă în care intrăm sau că respectivii lor copii sunt mai bogaţi sau că acea cauză a dreptăţii sociale este bine slujită sau că rata în declin a căsătoriilor şi familiile mai mici… nu indică nimic altceva decât o mare singurătate pentru cei mai mulţi şi stagnare generală”[11].

În calitate de ucenici ai Salvatorului, se aşteaptă de la noi să planificăm şi să ne pregătim. În planul fericirii, libertatea morală de a alege este un principiu central de organizare, iar alegerile noastre contează.[12] Salvatorul a subliniat aceasta de-a lungul slujirii Sale, inclusiv în pilda Lui despre fecioarele nechibzuite şi în cea despre talanţi.[13] În fiecare din ele, Domnul a încurajat pregătirea şi acţiunea şi a condamnat amânarea şi lenevia.

Recunosc că, în pofida fericirii copleşitoare care se găseşte în planul

divin al lui Dumnezeu, uneori putem să credem că este foarte departe şi întreruptă de la circumstanţele noastre prezente. Putem să simţim cu nu putem ajunge la ea atunci când întâmpinăm greutăţi ca ucenici. Din perspectiva noastră limitată, ispitele şi distragerile actuale pot părea atrăgătoare. Răsplăţile pentru faptul de a ne împotrivi acestor ispite, pe de altă parte, le putem simţi îndepărtate şi inaccesibile. Dar o înţelegere adevărată a planului Tatălui ne arată că răsplăţile pentru neprihănire sunt disponibile chiar acum. Ticăloşia, precum conduita imorală, nu este niciodată ceva care să ne aducă fericire. Alma a spus, în mod clar, acest lucru fiului său Corianton: „Ticăloşia niciodată nu a fost fericire”[14].

Doctrina noastră este declarată clar de către Amulec, în Alma 34:32 : „Iată, această viaţă este pentru oameni timpul în care să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu; da, iată, ziua acestei vieţi este ziua în care oamenii trebuie să-şi facă muncile lor".

Atunci, cum ne pregătim într-o perioadă atât de dificilă? Pe lângă faptul de a fi demni să intrăm în templu, sunt multe principii care contribuie la neprihănire. Voi sublinia trei dintre ele.

Primul: autocontrol şi conduită dreaptă

Cred că, uneori, Tatăl nostru Ceresc iubitor ne priveşte cu acelaşi amuzament de care noi avem parte când îi privim pe copilaşii noştri în timp ce învaţă şi cresc. Noi toţi ne poticnim şi cădem pe măsură ce dobândim experienţă.

Am fost recunoscător pentru cuvântarea pe care preşedintele Dieter F. Uchtdorf a rostit-o în cadrul conferinţei din anul 2010[15] despre faimosul experiment cu bezea desfăşurat în cadrul Universităţii Stanford în anii 1960. Vă amintiţi că, în cadrul acestui experiment, copiilor în vârstă de patru ani li s-a dat o bezea. Dacă puteau aştepta 15 sau 20 de minute fără s-o mănânce, primeau încă o bezea. Au fost făcute prezentări video care ne arătau gesturile pe care mulţi dintre copii le-au făcut pentru a evita să mănânce bezeaua. Unii n-au reuşit.[16]

Anul trecut, profesorul care a desfăşurat experimentul original, dr. Walter Mischel, a scris o carte în care a spus că a făcut acel studiu ca urmare a îngrijorărilor sale cu privire la autocontrol şi a propriei dependenţe de fumat. El a fost îngrijorat în mod deosebit în urma raportului chirurgului-şef al armatei S.U.A din anul 1964, în care se spunea că fumatul are ca rezultat cancerul la plămâni.[17] După ani de cercetări, unul dintre colegii săi a spus că „autocontrolul este asemenea unui muşchi: cu cât îl foloseşti mai mult, cu atât devine mai puternic. Faptul de a evita o dată ceva ce te ispiteşte te va ajuta să-ţi dezvolţi capacitatea de a te împotrivi altor ispite în viitor"[18].

Un principiu al progresului etern este acela că exercitarea autocontrolului şi viaţa trăită în neprihănire ne întăreşte capacitatea de a ne împotrivi ispitei. Acesta este valabil atât pe plan spiritual, cât şi temporal.

Misionarii noştri sunt exemple excelente. Ei dezvoltă trăsături asemănătoare cu cele ale lui Hristos şi scot în evidenţă supunerea şi spiritualitatea. Se aşteaptă de la ei să urmeze un program riguros şi să-şi petreacă zilele în slujba altora. Ei se îmbracă decent, în stil conservator, şi nu cu o ţinută lejeră sau indecentă care este atât de des întâlnită astăzi. Conduita şi înfăţişarea lor transmit un mesaj moral şi serios.[19]

Avem aproximativ 230.000 de tineri care slujesc în prezent în calitate de misionari sau care s-au întors din misiune în ultimii cinci ani. Ei au dezvoltat o tărie spirituală şi un autocontrol remarcabile care trebuie să fie exercitate continuu, dacă nu, aceste calităţi se vor atrofia tot aşa cum se întâmplă cu muşchii care nu sunt folosiţi. Cu toţii trebuie să dezvoltăm şi să arătăm o conduită şi o înfăţişare care declară că suntem ucenici adevăraţi ai lui Hristos. Cei care abandonează, fie conduita neprihănită, fie înfăţişarea corespunzătoare şi decentă, se expun unor stiluri de viaţă care nu aduc nici bucurie şi nici fericire.

Evanghelia restaurată ne oferă îndrumările planului fericirii şi un imbold de a înţelege autocontrolul şi de a-l exercita, precum şi de a evita ispita. Ne învaţă, de asemenea, cum să ne pocăim când am încălcat aceste lucruri.

Al doilea: cinstirea zilei de sabat va spori neprihănirea şi va fi o protecţie pentru familie

Biserica creştină de la începuturi a schimbat ţinerea zilei de sabat duminica, în locul sâmbătei, în vederea celebrării învierii Domnului. Celelalte scopuri de bază ale zilei de sabat au rămas neschimbate. Pentru iudei şi creştini, sabatul simbolizează lucrările măreţe ale lui Dumnezeu.[20]

Soţia mea şi cu mine, precum şi doi dintre colegii mei împreună cu soţiile dânşilor am participat recent la un sabat evreiesc la invitaţia unui prieten drag, Robert Abrams şi a soţiei dânsului, Diane, în casa lor din New York.[21] Aceasta a avut loc la începutul sabatului evreiesc într-o seară de vineri. Scopul a fost concentrarea asupra cinstirii lui Dumnezeu în calitate de Creator. S-a început cu binecuvântarea familiei şi cu un imn de sabat.[22] Am participat la ceremonia de spălare a mâinilor, la binecuvântarea pâinii, la rugăciuni, la masa de tip cuşer, la recitarea din scripturi şi la cântatul cântecelor de sabat, în mod festiv. Am ascultat cuvintele în limba ebraică, urmărind în acelaşi timp traducerile în limba engleză. Cele mai emoţionante dintre scripturile citite din Vechiul Testament, care ne sunt, de asemenea, dragi, au fost din Isaia, declarând că ziua de sabat este o desfătare[23] şi din Ezechiel, declarând că ziua de sabat „[este] un semn între Mine şi voi, ca să ştiţi că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru"[24].

Sentimentul general al acelei seri a fost unul de dragoste în familie, devotament şi răspundere în faţa lui Dumnezeu. Gândindu-mă la acest eveniment, am cugetat asupra persecuţiei extreme de care au avut parte evreii de-a lungul secolelor. În mod clar, cinstirea zilei de sabat a fost „un legământ necurmat", păstrând şi binecuvântând poporul

evreu întru îndeplinirea scripturii.[25] A contribuit, de asemenea, la viaţa de familie şi fericirea extraordinare care sunt evidente în viaţa multor evrei.[26]

Pentru membrii Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, cinstirea zilei de sabat este o formă a neprihănirii care va binecuvânta şi va întări familii, ne va uni cu Creatorul nostru şi ne va face mai fericiţi. Ziua de sabat ne poate ajuta să ne separăm de ceea ce este neimportant, nepotrivit sau imoral. Ne permite să fim în lume, dar nu ai lumii.

În ultimele şase luni, în Biserică a avut loc o schimbare remarcabilă. Aceasta a avut loc ca răspuns al membrilor la sublinierea reînnoită cu privire la ziua de sabat oferită de către Prima Preşedinţie şi Cvorumul celor Doisprezece şi provocarea preşedintelui Russell M. Nelson de a face din ziua de sabat o desfătare.[27] Mulţi membri înţeleg că ţinerea, cu adevărat, a zilei de sabat sfântă este un refugiu împotriva furtunilor acestei vieţi. Este, de asemenea, un semn al devotamentului nostru faţă de Tatăl nostru din Cer şi o înţelegere mai mare a caracterului sacru al adunării de împărtăşanie. Mai avem multe de îmbunătăţit, dar avem un început minunat. Vă îndemn pe toţi să continuaţi să puneţi în practică acest sfat şi să vă îmbunătăţiţi preaslăvirea în ziua de sabat.

Al treilea: ne este oferită protecţie divină când suntem neprihăniţi

Ca parte a planului divin al lui Dumnezeu, noi suntem binecuvântaţi cu darul Duhului Sfânt. Acest dar reprezintă „dreptul cuiva care este demn de a avea parte de însoţirea Duhului Sfânt”[28]. Acest membru al Dumnezeirii slujeşte în calitate de agent de purificare atunci când Evanghelia este pe primul loc în viaţa noastră. El este, de asemenea, glasul de avertizare împotriva răului şi glasul de protecţie împotriva pericolului. În timp ce navigăm pe mările vieţii, urmarea îndemnurilor primite de la Duhul Sfânt este esenţială. Spiritul ne va ajuta să evităm ispitele şi pericolele, ne va alina şi ne va conduce în timpul încercărilor. „Roada Duhului… este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia.”[29]

Supunerea faţă de principiile sacre ale Evangheliei ne va permite să fim demni de a intra în templu, să găsim fericire în această viaţă şi ne va conduce înapoi spre căminul nostru ceresc.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, viaţa nu este uşoară şi nici nu a fost menită să fie. Este un timp de testare şi încercare. Ca şi în cazul vechilor corăbii din portul din Bristol, vor fi perioade de reflux în care va părea că tot ce ne ţine la suprafaţă, în această lume, dispare. Putem să rămânem pe uscat, adică să eşuăm, şi chiar să fim răsturnaţi. În timpul acestor încercări, vă promit că faptul de a trăi o viaţă care ne face să fim demni de a intra în templu va ţine laolaltă tot ce contează cu adevărat. Binecuvântările plăcute de pace, fericire şi bucurie alături de binecuvântările vieţii eterne şi gloriei celestiale alături de Tatăl nostru Ceresc şi de Fiul Său, Isus Hristos vor fi îndeplinite. Depun mărturie despre aceste lucruri în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 2 Nefi 2:13. Acest verset face parte dintr-un paralelism din Cartea lui Mormon. Este interesant că mulţi dintre profeţii ale căror scrieri şi cuvântări sunt incluse în Cartea lui Mormon au folosit această tehnică literară pentru a sublinia concepte doctrinare importante. Vezi, de exemplu, 2 Nefi 9:25 (Iacov) şi 2 Nefi 11:7 (Nefi).
2. Vezi 2 Nefi 28.
3. Vezi 4 Nefi 1:15–17.
4. Vezi Doctrină şi legăminte 59:23.
5. Vezi Wiktionary, „shipshape and Bristol fashion”, wiktionary.org.
6. Vezi Doctrină şi legăminte 38:30.
7. Alma 40:12; subliniere adăugată.
8. Vezi Matei 6:5, rezumatul capitolului.
9. Vezi Carl Cederstrom, „The Dangers of Happiness”, *New York Times*, 19 iulie 2015, Sunday Review section, p. 8.
10. 2 Nefi 15:20.
11. Ross Douthat, „Gay Conservatism and Straight Liberation”, *New York Times*, 28 iunie 2015, Sunday Review section, p. 11.
12. Vezi 2 Nefi 2.
13. Vezi Matei 25:1–30.
14. Alma 41:10.
15. Vezi Dieter F. Uchtdorf, „Continuă cu răbdare”, *Liahona*, mai 2010, p. 56.
16. Vezi Walter Mischel, *The Marshmallow Test: Mastering Self-Control* (2014), vezi, de asemenea, Jacoba Urist, „What the Marshmallow Test Really Teaches about Self-Control”, *Atlantic*, 24 sept. 2014, theatlantic.com.
17. Vezi Mischel, *The Marshmallow Test*, p. 136–138.
18. Maria Konnikova, „The Struggles of a Psychologist Studying Self-Control”, *New Yorker*, 9 oct. 2014, newyorker.com, citându-l pe Roy Baumeister, profesor de psihologie în cadrul Universităţii de Stat din Florida, care studiază puterea voinţei şi autocontrolul.
19. Vezi Malia Wollan, „How to Proselytize”, *New York Times Magazine*, 19 iulie 2015, p. 21. Ea îl citează pe Mario Dias din Centrul de pregătire a misionarilor din Brazilia.
20. Vezi Ghidul pentru scripturi, „Ziua de sabat”.
21. Vârstnicul Von G. Keetch şi soţia dânsului, Bernice, precum şi John Taylor şi soţia dânsului, Jan, împreună cu soţia mea şi cu mine am petrecut un sabat minunat cu Robert Abrams şi soţia dânsului, Diane, în data de 8 mai 2015. Domnul Abrams a slujit patru mandate în calitate de procuror general al statului New York şi este prieten al Bisericii de mulţi ani. Domnul Abrams i-a invitat, de asemenea, pe doi dintre colegii săi evrei împreună cu soţiile dânşilor.
22. S-a cântat imnul de sabat *Shalom Aleichem* („Pace vouă”).
23. Vezi Isaia 58:13–14.
24. Ezechiel 20:20.
25. Vezi Exodul 31:16–17.
26. Vezi Joe Lieberman, *The Gift of Rest: Rediscovering the Beauty of the Sabbath* (2011). Cartea minunată a senatorului Lieberman descrie sabatul evreiesc şi ne oferă cunoştinţe care ne pot inspira.
27. Vezi Isaia 58:13–14; vezi, de asemenea, Russell M. Nelson, „Ziua de sabat este o desfătare”, *Liahona*, mai 2015, p. 129–132.
28. Ghidul pentru scripturi, „Duhul Sfânt”.
29. Galateni 5:22.

Prezentată de preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

Susţinerea oficianţilor Bisericii

Stimaţi fraţi şi stimate surori, preşedintele Monson m-a rugat să vă prezint acum autorităţile generale, autorităţile zonei-Cei Şaptezeci şi preşedinţiile generale ale organizaţiilor auxiliare ale Bisericii pentru votul de susţinere.

Se propune ca noi să-l susţinem pe Thomas Spencer Monson ca profet, văzător şi revelator şi ca preşedinte al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă; pe Henry Bennion Eyring ca primul consilier în Prima Preşedinţie; şi pe Dieter Friedrich Uchtdorf ca al doilea consilier în Prima Preşedinţie.

Cei care sunt de acord s-o arate prinridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să-l susţinem pe Russell M. Nelson ca preşedinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli şi pe următorii ca membri ai acestui cvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen şi, ca membri noi ai Cvorumului celor Doisprezece, pe Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson şi Dale G. Renlund.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Votul a fost consemnat.

Se propune ca noi să-i susţinem pe consilierii din Prima Preşedinţie şi pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeţi, văzători şi revelatori.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Votul a fost consemnat.

Având în vedere chemările dânşilor de a sluji ca membri ai Cvorumului celor Doisprezece, îi eliberăm pe Ronald A. Rasband din chemarea de membru al Preşedinţiei celor Şaptezeci şi pe vârstnicul Rasband şi pe vârstnicul Dale G. Renlund din chemările de membri ai Primului Cvorum al celor Şaptezeci.

Cei care doresc să ni se alăture într-un vot de mulţumire, s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Se propune să eliberăm, mulţumindu-le pentru slujirea plină de devotament, pe vârstnicul Don R. Clarke din chemarea de membru al Primului Cvorum al celor Şaptezeci şi pe vârstnicii Koichi Aoyagi şi Bruce A. Carlson din chemările de membri ai Celui de-al Doilea Cvorum al celor Şaptezeci şi să-i desemnăm autorităţi generale emerite.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoştinţei pentru slujirea devotată a dânşilor, s-o arate prin ridicarea mâinii.

De asemenea, eliberăm din chemarea de autoritate a zonei-Cei Şaptezeci pe Serhii A. Kovalov.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoştinţei pentru slujirea sa, s-o arate prin ridicarea mâinii.

Menţionăm eliberarea fratelui John S. Tanner din chemarea de primul consilier în preşedinţia generală a Şcolii de duminica şi a fratelui Devin G. Durrant din chemarea de al doilea consilier în preşedinţia generală a Şcolii de duminica. Aşa cum s-a anunţat anterior, fratele Tanner a fost desemnat să slujească în calitate de preşedinte al UBY–Hawaii.

Cei care doresc să ni se alăture în exprimarea recunoştinţei pentru slujirea şi devotamentul acestor fraţi, s-o arate prin ridicarea mâinii.

Fratele Devin G. Durrant este chemat ca primul consilier în preşedinţia generală a Şcolii de duminica şi fratele Brian K. Ashton, ca al doilea consilier în preşedinţia generală a Şcolii de duminica.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Se propune ca noi să susţinem celelalte autorităţi generale, autorităţi ale zonei-Cei Şaptezeci şi preşedinţiile generale ale organizaţiilor auxiliare aşa cum sunt constituite în prezent.

Cei care sunt de acord s-o arate prin ridicarea mâinii drepte.

Cei care se opun s-o arate în acelaşi fel.

Votul a fost consemnat. Îi invităm pe cei care au votat împotriva vreunei propuneri să-i contacteze pe preşedinţii de ţăruşi ai dânşilor.

Dragi fraţi şi surori, vă mulţumim pentru credinţa dumneavoastră şi rugăciunile pe care le rostiţi pentru conducătorii Bisericii

Acum, îi rugăm pe membrii noi ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli să-şi ocupe locurile pe podium. Dânşii vor avea prilejul să ni se adreseze mâine dimineaţă. ■

Vârstnicul Robert D. Hales
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Să acceptăm şi să învingem provocările lumii de astăzi

Alegerile pe care le faceţi – misiune, educaţie, căsătorie, carieră şi slujire în Biserică – vor modela destinul vostru etern.

S-au scris şi s-au spus multe despre generaţia tinerilor adulţi din zilele noastre. Cercetările arată că mulţi se opun religiei organizate. Mulţi au datorii şi nu au serviciu. Majoritatea consideră plăcută *ideea* căsătoriei, dar mulţi ezită să facă acest pas. Tot mai mulţi tineri nu doresc copii. Fără Evanghelie şi îndrumare inspirată, mulţi rătăcesc pe drumuri necunoscute şi îşi pierd calea.

Din fericire, creşterea acestor tendinţe îngrijorătoare printre membrii tineri adulţi ai Bisericii nu este atât de mare, în parte datorită faptului că ei sunt binecuvântaţi cu planul Evangheliei. Acest plan etern include faptul de a ne ţine bine de bara de fier, de a ne lipi de cuvântul lui Dumnezeu şi al profeţilor Săi. Trebuie să ne ţinem bine de bara de fier care ne conduce înapoi la El. Acum este „ziua alegerii”[1] pentru noi toţi.

Când eram tânăr şi trebuia să fac o alegere, la care consideram că nu era nevoie să mă gândesc prea mult, tatăl meu îmi spunea: „Robert, stai drept şi zboară cum ştii mai bine!”. Ştiţi ce vreau să spun. În spiritul cuvintelor sale clare, aş vrea să vă vorbesc, în mod special tinerilor – tinerilor nobili – şi tinerilor adulţi nobili, pentru că „sufletul meu se bucură de claritate… pentru că [noi putem să învăţăm]”[2].

Treceţi printr-o perioadă importantă din viaţa voastră. Alegerile pe care le faceţi – misiune, educaţie, căsătorie, carieră şi slujire în Biserică – vor modela destinul vostru etern. Aceasta înseamnă că întotdeauna voi veţi privi înainte – veţi privi spre viitor.

Ca pilot în Forţele Aeriene, am învăţat acest principiu: niciodată nu zburaţi, în mod deliberat, într-o furtună cu fulgere. (Nu am să vă spun cum am constatat acest lucru.) Optaţi pentru un zbor în jurul ei, alegeţi altă rută sau aşteptaţi ca furtuna să se oprească înainte de aterizare.

Preaiubiţi tineri adulţi, fraţi şi surori, vreau să vă ajut să „zburaţi drept” în timpul furtunilor din ultimele zile. Voi sunteţi piloţii. Voi aveţi responsabilitatea de a vă gândi la consecinţele fiecărei alegeri pe care o faceţi. Întrebaţi-vă:

„Dacă fac această alegere, care este lucrul cel mai rău care se poate întâmpla?”. Alegerile voastre drepte vă vor ajuta să nu mergeţi într-o direcţie greşită.

Gândiţi-vă la aceasta: dacă alegeţi să nu luaţi o băutură cu alcool, nu veţi deveni alcoolic! Dacă niciodată nu alegeţi

Drammen, Norvegia

să intraţi în datorii, veţi evita posibilitatea unui faliment bancar!

Unul dintre scopurile scripturilor este acela de a ne arăta modul în care oameni drepţi reacţionează la ispite şi lucruri rele. Pe scurt, ei le evită! Iosif a fugit de soţia lui Potifar.[3] Lehi şi-a luat familia şi a părăsit Ierusalimul.[4] Maria şi Iosif au fugit în Egipt pentru a scăpa de planul ticălos al lui Irod.[5] În fiecare exemplu, Tatăl Ceresc i-a avertizat pe aceşti credincioşi. În mod similar, El ne va ajuta să ştim dacă să luptăm, să fugim sau să acceptăm circumstanţele noastre actuale. El ne va vorbi prin rugăciune şi, când ne rugăm, vom avea Duhul Sfânt, care ne va îndruma. Noi avem scripturile, învăţăturile profeţilor în viaţă, binecuvântările patriarhale, sfaturile părinţilor inspiraţi, ale conducătorilor preoţiei şi ai organizaţiilor auxiliare şi, mai presus de toate, glasul slab, liniştit al Spiritului.

Domnul Îşi va ţine totdeauna promisiunea: „Eu vă voi conduce”[6]. Singura întrebare este: Ne vom lăsa noi conduşi? Vom asculta noi glasul Său şi glasul slujitorilor Săi?

Eu depun mărturie că, dacă voi sunteţi acolo pentru Domnul, El va fi acolo pentru voi.[7] Dacă Îl iubiţi şi ţineţi poruncile Sale, veţi avea Spiritul Său cu voi şi El vă va îndruma. „Pune-ţi încrederea ta în acel Spirit care conduce spre a face bine… Prin aceasta vei cunoaşte toate lucrurile… care se referă la lucrurile drepte”[8].

Având acele principii drept bază, doresc să vă dau unele sfaturi practice.

Mulţi din generaţia voastră au datorii mari. Când eram tânăr, preşedintele meu de ţăruş era un bancher care se ocupa de investiţii pe Wall Street. El m-a învăţat: „Eşti bogat dacă poţi trăi fericit încadrându-te în mijloacele tale materiale”. Cum poţi face acest lucru? Plăteşte-ţi zeciuiala şi apoi economiseşte! Când câştigi mai mult, economiseşte mai mult. Nu concura cu alţii pentru a avea lucruri scumpe. Nu cumpăra ceea ce nu-ţi permiţi.

Mulţi tineri adulţi din lume intră în datorii pentru a obţine o educaţie şi constată că preţul pe care trebuie să-l plătească şcolii este mai mare decât pot ei restitui. Căutaţi burse şi subvenţii. Angajaţi-vă cu jumătate de normă, dacă este posibil, pentru a vă ajuta să plătiţi pentru propria educaţie. Aceste lucruri vor necesita unele sacrificii, dar vă vor ajuta să aveţi succes.

Educaţia vă pregăteşte în vederea găsirii unor locuri de muncă mai bune. Ea vă asigură o poziţie mai bună pentru a sluji celor din jurul vostru şi pentru a-i binecuvânta. Vă va aşeza pe o cale a învăţăturii pe toată durata vieţii. Vă va întări pentru a lupta împotriva ignoranţei şi a greşelilor. Joseph Smith ne-a învăţat: „Cunoaşterea elimină întunericul, nesiguranţa şi îndoiala; căci acestea nu pot exista acolo unde există cunoaştere… În cunoaştere există putere”[9]. „Este bine să fie învăţaţi, dacă ascultă de sfaturile lui Dumnezeu”[10]. Educaţia vă va pregăti pentru ceea ce vă aşteaptă, inclusiv căsătoria.

Pot să vă vorbesc, din nou, sincer? Calea care duce la căsătorie trece prin terenul numit întâlniri! Întâlnirile sunt o ocazie pentru conversaţii lungi. Când vă întâlniţi, aflaţi tot ce puteţi unul despre altul. Căutaţi să aflaţi, când se poate, despre familiile fiecăruia. Sunt ţelurile voastre compatibile? Aveţi aceleaşi sentimente despre porunci, Salvator, preoţie, templu, calitatea de părinte, chemări în Biserică şi slujirea altora? V-aţi observat unul pe altul în momente de stres, cum s-a comportat fiecare în faţa succesului sau eşecului, cum a reacţionat la mânie şi cum a făcut faţă dificultăţilor? Persoana cu care vă întâlniţi are o influenţă negativă asupra celorlalţi sau îi încurajează

şi îi inspiră? Sunt atitudinea, modul de exprimare şi comportamentul celuilalt atribute cu care v-ar place să trăiţi în fiecare zi?

Acestea fiind spuse, niciunul dintre noi nu se căsătoreşte cu *cineva perfect*; se căsătoreşte cu *cineva cu potenţial*. Căsătoria nu este perfectă doar prin ceea ce doresc eu; ea trebuie să reprezinte şi ceea ce ea – cea care urmează să fie partenera mea – doreşte şi are nevoie să fiu eu.

Vorbind clar, vă rog să nu mergeţi la întâlniri până ajungeţi la 30 de ani doar pentru „a vă distra" întârziind în acest mod căsătoria în favoarea altor interese şi activităţi. De ce? Pentru că întâlnirile şi căsătoria nu sunt destinaţia finală. Ele sunt poarta spre locul în care, în cele din urmă, vrem să ajungem. „De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa, şi se va lipi de nevasta sa"[11].

Acum, responsabilitatea voastră este să fiţi demni de persoana cu care doriţi să vă căsătoriţi. Dacă doriţi să vă căsătoriţi cu o persoană sănătoasă, atractivă, cinstită, fericită, muncitoare, spirituală, *fiţi* acel tip de persoană. Dacă *sunteţi* acea persoană şi, încă, nu sunteţi căsătorit, fiţi răbdător. Puneţi-vă nădejdea în Domnul. Eu depun mărturie că Domnul cunoaşte dorinţele voastre şi vă iubeşte pentru devotamentul vostru plin de credinţă faţă de El. El are un plan pentru voi, fie în această viaţă, fie în cea următoare. Ascultaţi Spiritul Său. „Nu căutaţi să-L sfătuiţi pe Domnul, ci luaţi sfat din mâna Sa"[12]. În această viaţă sau în următoarea, promisiunile Sale se vor împlini. „Dacă sunteţi pregătiţi nu vă va fi teamă"[13].

Dacă nu aveţi resurse din belşug, nu vă îngrijoraţi. Recent, un minunat membru al Bisericii mi-a spus: „Nu mi-am crescut copiii cu bani; i-am crescut cu credinţă". Este un mare adevăr în aceste cuvinte. Începeţi să vă exercitaţi credinţa în fiecare domeniu al vieţii voastre. Dacă nu o faceţi, veţi suferi ceea ce eu aş numi „atrofierea credinţei". Puterea de care este nevoie pentru a vă exercita credinţa se va diminua. Deci, exercitaţi credinţa voastră în fiecare zi şi veţi „[deveni] din ce în ce mai puternici… şi din ce în ce mai întăriţi în credinţa în Hristos"[14].

Pentru a fi pregătiţi pentru căsătorie, asiguraţi-vă că sunteţi demni de a lua din împărtăşanie şi de a avea o recomandare pentru templu. Mergeţi la templu cu regularitate. Slujiţi în Biserică. Pe lângă chemările din Biserică, urmaţi exemplul Salvatorului, care, simplu, „umbla din loc în loc [făcând] bine"[15].

Puteţi avea întrebări serioase cu privire la alegerile pentru viitor. În anii mei de tânăr adult, am căutat sfaturi de la părinţii mei şi de la îndrumători credincioşi şi de încredere. Unul a fost un conducător al preoţiei; altul a fost un învăţător care avea încredere în mine. Amândoi mi-au spus: „Dacă vrei sfatul meu, fii pregătit să-l urmezi". Am înţeles ce însemna acest lucru. Alegeţi, rugându-vă, mentorii cărora le pasă sincer de bunăstarea voastră spirituală. Fiţi atenţi la sfaturile primite de la colegii voştri. Dacă vreţi mai mult decât aveţi, acum, uitaţi-vă în *sus*, nu în jur![16]

Amintiţi-vă, nimeni nu poate face, pentru voi, alegeri care să vă ajute să progresaţi. Doar credinţa şi rugăciunile *voastre* vă vor ajuta să progresaţi şi să aveţi o mare schimbare în inimă. Doar decizia *voastră* de a fi supuşi poate schimba viaţa voastră. Datorită sacrificiului ispăşitor al Salvatorului pentru voi, puterea este în voi.[17] Aveţi libertatea de a alege, aveţi mărturii puternice dacă sunteţi supuşi şi puteţi urma Spiritul care vă îndrumă.

Recent, un tânăr producător de film, a spus că se simţea făcând parte dintr-o „generaţie de risipitori", o generaţie care avea speranţă şi căuta veselie şi împliniri, dar care privea spre toate locurile rele şi în mod greşit"[18].

În pilda fiului risipitor, fiul avea multe binecuvântări, dar înainte de a le putea pretinde, el trebuia să se uite atent la viaţa lui, la alegerile şi la condiţiile lui. Miracolul care a avut loc după aceea este descris în scripturi printr-o simplă propoziţie: „Şi-a venit în fire"[19]. Pot să vă încurajez să vă veniţi în fire? În Biserică, când trebuie luate decizii importante, noi ţinem, deseori, adunări

ale consiliului. Consiliile în familie au un scop similar. Puteţi ţine ceea ce eu numesc un „consiliu personal”. După rugăciune, rămâneţi un oarecare timp singur. Gândiţi-vă la ce vă aşteaptă în viitor. Întrebaţi-vă: „Ce domeniu din viaţa mea doresc să întăresc, astfel încât să-i întăresc pe alţii? Unde doresc să ajung după un an? Dar după doi? Ce alegeri trebuie să fac pentru a ajunge acolo?”. Amintiţi-vă, voi sunteţi pilotul şi sarcina este a voastră. Depun mărturie că, dacă vă veniţi în fire, Tatăl Ceresc va veni la voi. Prin mâna încurajatoare a Spiritului Său Sfânt, El vă va ajuta.

Îmi depun mărturia că Dumnezeu trăieşte. Îmi depun mărturia specială că Salvatorul vă iubeşte. „Să nu perseverăm noi în [cauza Sa] aşa măreaţă? Mergeţi înainte şi nu înapoi”[20]. Dacă Îl urmaţi, El vă va întări şi vă va susţine. El vă va aduce în căminul vostru cel mai înalt. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină şi legăminte 105:35.
2. 2 Nefi 25:4.
3. Vezi Genesa 39.
4. Vezi 1 Nefi 2.
5. Vezi Matei 2.
6. Doctrină şi legăminte 78:18.
7. Vezi Doctrină şi legăminte 88:63.
8. Doctrină şi legăminte 11:12, 14.
9. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 280.
10. 2 Nefi 9:29.
11. Genesa 2:24.
12. Iacov 4:10.
13. Doctrină şi legăminte 38:30.
14. Helaman 3:35.
15. Faptele apostolilor 10:38.
16. Vezi Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), p. 145.
17. Vezi Doctrină şi legăminte 58:28.
18. Nathan Clarkson, în Emma Koonse, „«Confessions of a Prodigal Son», scriitorul spune: «Noi suntem toţi risipitori», versiune modernă a povestirii Aimed at Millennials”, *Christian Post*, 26 ian. 2015, christianpost.com.
19. Luca 15:17.
20. Doctrină şi legăminte 128:22.

Vârstnicul Jeffrey R. Holland
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Iată mama ta!

Nicio dragoste din viaţa muritoare nu se poate asemăna mai mult cu dragostea pură a lui Isus Hristos decât dragostea altruistă pe care o mamă devotată o are pentru copilul ei.

Permiteţi-mi ca, alături de dumneavoastră, să le urez bun venit vârstnicului Ronald A. Rasband, vârstnicului Gary E. Stevenson şi vârstnicului Dale G. Renlund, precum şi soţiilor dânşilor în cel mai plăcut cerc de prieteni pe care şi l-ar putea imagina vreodată.

Profeţind despre ispăşirea Salvatorului, Isaia a scris: „El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui”[1]. O viziune măreaţă din zilele din urmă a subliniat faptul că „[Isus] a venit pe lume… pentru a purta păcatele lumii”[2]. Atât scripturile din vechime, cât şi cele din zilele noastre depun mărturie că „El i-a mântuit, şi i-a sprijinit, şi i-a purtat în toate zilele din vechime”[3]. Un imn preferat ne îndeamnă: „Ascultă-L pe Salvator!”[4].

A purta, a sprijini, a lua asupra, a elibera. Acestea sunt expresii puternice, încurajatoare, care fac referire la Mesia. Ele inspiră ajutor şi speranţă în vederea unei treceri sigure de la locul în care ne aflăm la cel în care trebuie să fim, dar în care nu putem ajunge fără ajutor. Aceste expresii au, de asemenea, conotaţia de povară, efort şi oboseală – fiind cele mai potrivite pentru descrierea misiunii Aceluia care, cu un preţ de nedescris, ne ridică atunci când cădem, ne ajută să mergem mai departe când nu mai avem tărie,

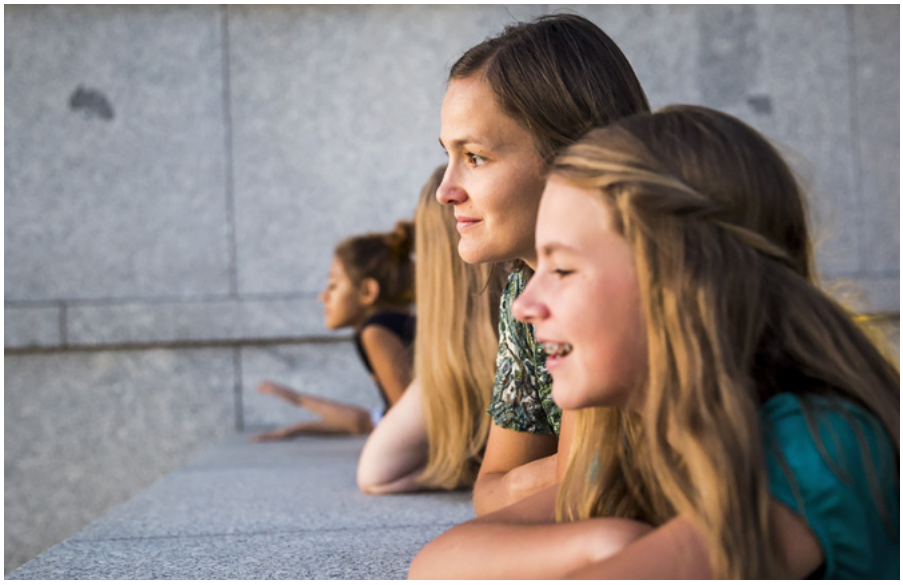

ne duce în siguranţă acasă atunci când nu suntem în siguranţă. „Tatăl Meu M-a trimis pe Mine”, a spus El, „pentru ca Eu să pot fi înălţat pe cruce… pentru ca tot aşa cum Eu am fost înălţat… tot astfel oamenii vor fi înălţaţi… pentru ca să stea înaintea Mea”[5].

Dar puteţi auzi în acest limbaj un alt aspect al eforturilor omeneşti în care folosim expresii precum *a purta* şi *a sprijini*, *a lua asupra* şi *a înălţa*, *a munci* şi *a elibera*? Aşa cum Isus i-a spus lui Ioan chiar în momentul înfăptuirii ispăşirii, tot aşa El ne spune tuturor: „Iată mama ta!”[6].

Astăzi, declar de la acest pupitru ceea ce s-a spus, aici, înainte: nicio dragoste din viaţa muritoare nu se poate asemăna mai mult cu dragostea pură a lui Isus Hristos decât dragostea altruistă pe care o mamă devotată o are pentru copilul ei. Când Isaia, în cuvinte profetice, a dorit să descrie dragostea lui Iehova, a folosit imaginea devotamentului unei mame. „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează?”, a întrebat el. El ne dă de înţeles că acest lucru este absurd, deşi nu este la fel de absurd precum faptul de a crede că Hristos ne-ar putea uita vreodată.[7]

Acest gen de dragoste fermă „suferă îndelung şi este binevoitoare… nu caută nimic pentru sine… ci… suportă toate lucrurile, crede toate lucrurile, nădăjduieşte toate lucrurile, rabdă toate lucrurile”[8]. Cel mai încurajator dintre toate este faptul că o astfel de loialitate „niciodată nu piere”[9]. „Căci munţii se vor despărţi şi dealurile se vor clătina”, a spus Iehova, „dar bunătatea Mea nu se va îndepărta de la tine”[10]. Este la fel şi în cazul mamelor noastre.

Vedeţi dumneavoastră, ele nu doar că ne poartă în pântece, ci şi continuă să *ne* poarte de grijă. Nu doar grija prenatală, ci grija de-o viaţă este cea care face din grija maternă o faptă atât de măreaţă. Desigur, există şi excepţii sfâşietoare, însă cele mai multe mame ştiu în mod intuitiv, instinctiv că aceasta este o încredere sacră dintre cele mai nobile. Greutatea acestei înţelegeri, mai ales dacă este pusă pe umeri materni tineri, poate fi foarte descurajatoare.

De curând, o minunată tânără mamă mi-a scris: „Cum este posibil ca o fiinţă umană să poată iubi un copil atât de profund, încât să renunţe, de bunăvoie, la o mare parte a libertăţii ei pentru el? Cum poate dragostea din viaţa muritoare să fie atât de puternică încât accepţi, în mod voluntar, responsabilitatea, vulnerabilitatea, neliniştea şi tristeţea personale şi oferi continuu dragoste deşi ai parte, în mod repetat, de astfel de experienţe negative? Ce fel de dragoste din viaţa muritoare te poate face să simţi că, odată ce ai un copil, viaţa ta nu va mai fi niciodată a ta? Dragostea maternă este, *în mod sigur*, de origine divină. Nu există o altă explicaţie pentru ea. Ceea ce fac mamele este o componentă esenţială a lucrării lui Hristos. Cunoaşterea acestui lucru ar trebui să fie suficientă în a ne spune că efectul unei asemenea dragoste va oscila între insuportabil şi extraordinar, din nou şi din nou, până când, după ce fiecare copil de pe pământ va fi în siguranţă şi va fi primit salvarea, şi noi vom putea spune apoi împreună cu Salvatorul: «[Tată], am sfârşit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac»[11]”.

Ţinând minte limbajul elegant din acea scrisoare, permiteţi-mi să vă împărtăşesc trei experienţe, care ilustrează influenţa nobilă a mamelor, de care am avut parte în slujirea mea în ultimele câteva săptămâni.

Prima este una de avertizare, care ne aminteşte că nu fiecare efort maternal are un final de poveste, cel puţin nu imediat. Acel memento are ca sursă conversaţia mea cu cineva care mi-a fost prieten drag peste 50 de ani şi care era pe patul de moarte fiind foarte înstrăinat de această Biserică despre care ştia, în inima lui, că este adevărată. Oricât de mult am încercat să-l alin, nimic nu părea să-l liniştească. În

cele din urmă, am ajuns la un consens. „Jeff”, a spus el, „oricât de dureros va fi pentru mine să stau în faţa lui Dumnezeu, nu pot să suport gândul de a sta în faţa mamei mele. Evanghelia şi copiii ei au însemnat totul pentru ea. Ştiu că i-am frânt inima, iar acest lucru o frânge pe a mea”.

Nu am nicio îndoială că, atunci când a murit, mama prietenului meu l-a întâmpinat cu braţele deschise şi pline de dragoste; aşa fac părinţii. Dar avertizarea din această povestire este următoarea: copiii *pot* frânge inimile propriilor mame. Şi aici observăm o altă comparaţie cu Divinitatea. Nu trebuie să menţionez că Isus a murit cu inima frântă, împovărată şi extenuată din cauza luării păcatelor lumii asupra Sa. Fie ca noi, în fiecare moment de ispită, „[să ne privim] mama”, precum şi Salvatorul şi să-i scutim de tristeţea păcătuirii noastre!

A doua, vorbesc despre un tânăr care a ajuns în câmpul misiunii fiind demn dar care, conform alegerii lui, s-a întors mai devreme acasă din cauza faptului că se simţea atras de persoane de acelaşi sex şi a unor traume de care a avut parte din cauza acestui lucru. El era încă demn, însă credinţa lui era la limită, povara lui emoţională a devenit din ce în cea mai grea şi durerea lui spirituală era din ce în ce mai profundă. El s-a simţit, pe rând, rănit, confuz, mânios şi dezolat.

Preşedintele său de misiune, preşedintele său de ţăruş şi episcopul său au petrecut nenumărate ore discutând cu el, plângând alături de el şi binecuvântându-l, încercând astfel să-l ajute, însă mare parte din suferinţa lui era atât de personală, încât el nu le-a dezvăluit părţi ale ei. Preaiubitul tată din această povestire şi-a pus întregul suflet în ajutorarea acestui copil, însă responsabilităţile de la locul de muncă au făcut

adesea ca lungile nopţi întunecate ale sufletului să fie înfruntate doar de către acest tânăr şi de mama lui. Zile şi nopţi, mai întâi săptămâni, apoi luni care s-au transformat în ani, ei au căutat vindecarea împreună. În timpul perioadelor de amărăciune (cele mai multe ale lui, însă uneori şi ale ei) şi de teamă nesfârşită (cele mai multe ale ei, însă uneori şi ale lui), ea şi-a depus – apare din nou acea expresie minunată şi împovărătoare – mărturia, în faţa fiului ei, despre puterea lui Dumnezeu, despre Biserica Lui şi, mai ales, despre dragostea Lui pentru acest copil. În acelaşi timp, ea a depus mărturie, de asemenea, despre dragostea ei intactă şi nemuritoare pentru el. Pentru a aduce împreună aceşti doi stâlpi absolut cruciali şi esenţiali ai existenţei ei – Evanghelia lui Isus Hristos şi familia ei – ea şi-a revărsat sufletul în rugăciune neîntreruptă. A postit şi a plâns, a plâns şi a postit, apoi a ascultat şi a ascultat în timp ce acest fiu îi spunea, în mod repetat, cum i se frângea inima. Astfel, ea i-a purtat de grijă, din nou, doar că de data aceasta nu a fost doar timp de nouă luni. De data aceasta, ea a crezut că munca ei pe câmpul de luptă al disperării lui avea să fie pentru totdeauna.

Dar, cu harul lui Dumnezeu, cu stăruinţa ei şi cu ajutorul multor conducători ai Bisericii, prieteni, membri ai familiei şi doctori de specialitate, această mamă insistentă şi-a văzut fiul venind acasă pe pământul făgăduit. Din nefericire, ştim că o astfel de binecuvântare nu este, sau cel puţin nu a fost încă, dată tuturor părinţilor care suferă din cauza circumstanţelor foarte diferite în care se află copiii lor, dar aici a existat speranţă. Şi trebuie să precizez că orientarea sexuală a acestui fiu nu s-a schimbat în mod miraculos – nimeni nu a presupus că se va întâmpla. Însă, puţin câte puţin, în inima lui s-a produs o schimbare.

A reînceput să meargă la Biserică. A ales să ia din împărtăşanie de bunăvoie şi fiind demn. A primit, din nou, o recomandare pentru templu şi a acceptat chemarea de a sluji ca învăţător la clasa de seminar de dimineaţa devreme, unde a avut un succes remarcabil. Şi, acum, după *cinci ani*, el, datorită propriei solicitări şi cu ajutorul important al Bisericii, s-a întors în câmpul misiunii pentru a-şi finaliza slujirea faţă de Domnul. Am plâns datorită curajului, integrităţii şi hotărârii acestui tânăr şi ale familiei sale de a îndrepta lucrurile şi de a-l ajuta să-şi păstreze credinţa. El ştie că le datorează multe multora, dar ştie şi că le este dator cel mai mult celor două persoane mesianice din viaţa lui, cei doi care i-au purtat de grijă şi au luat asupra lor poverile lui, care au muncit cu el şi care l-au eliberat – Salvatorul lui, Domnul Isus Hristos, şi mama lui hotărâtă, sfântă absolută şi gata să-l răscumpere.

Ultima experienţă despre care doresc să vă vorbesc este de la rededicarea Templului Mexico City, Mexic, din urmă cu doar trei săptămâni. Acolo, împreună cu preşedintele Henry B. Eyring, am văzut-o pe preaiubita noastră prietenă Lisa Tuttle Pieper ridicându-se în cadrul acelei ceremonii de dedicare emoţionante. Ea a stat cu greu în picioare, deoarece cu o mână o sprijinea pe Dora, fiica ei iubită, dar foarte limitată fizic din cauza handicapului de care suferă, iar cu cealaltă încerca să mişte mâna dreaptă disfuncţională a Dorei, pentru ca această fiică

limitată fizic, dar veşnic preţioasă a lui Dumnezeu să poată flutura batista albă şi, prin sunetele înţelese doar ea şi de îngerii din cer, să spună tare: „Osana, osana, osana lui Dumnezeu şi Mielului”[12].

Tuturor mamelor noastre de pretutindeni din prezent, trecut sau viitor le spun: „Vă mulţumesc! Vă mulţumesc pentru că daţi naştere la copii, că modelaţi suflete, că formaţi caractere şi pentru că arătaţi dragostea pură a lui Hristos”. Mamei Eva, Sarei, Rebecăi şi Rahelei, Mariei din Nazaret şi Mamei din Cer, le spun: „Vă mulţumesc pentru rolul vostru crucial în îndeplinirea scopurilor eternităţii”. Tuturor mamelor, indiferent de circumstanţele în care se află, inclusiv celor care întâmpină dificultăţi, căci toate vor întâmpina, le spun: „Fiţi liniştite! Credeţi în Dumnezeu şi în dumneavoastră însevă! Faceţi mult mai bine decât credeţi că faceţi. De fapt, sunteţi izbăvitoare pe muntele Sion[13] şi, asemenea Învăţătorului pe care-L urmaţi, dragostea dumneavoastră «niciodată nu piere»[14]”. Nu pot să aduc altcuiva un omagiu mai mare. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Isaia 53:4.
2. Doctrină şi legăminte 76:41.
3. Doctrină şi legăminte 133:53; vezi, de asemenea, Isaia 63:9.
4. „Israel, Domnul te cheamă”, *Imnuri*, nr. 6.
5. 3 Nefi 27:14.
6. Ioan 19:27.
7. Vezi Isaia 49:15.
8. Moroni 7:45; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 13:4–7.
9. Moroni 7:46; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 13:8.
10. 3 Nefi 22:10; vezi, de asemenea, Isaia 54:10.
11. Ioan 17:4.
12. Vezi *History of the Church,* 2:427–428.
13. Vezi Obadia 1:21.
14. Moroni 7:46; vezi, de asemenea, 1 Corinteni 13:8.

Vârstnicul Bradley D. Foster
din Cei Şaptezeci

Nu este niciodată prea devreme şi niciodată prea târziu

Nu este niciodată prea devreme şi niciodată prea târziu să conducem, să îndrumăm şi să mergem alături de copiii noştri, deoarece familiile sunt eterne.

Dragi fraţi şi surori, noi suntem implicaţi într-o bătălie cu lumea. În trecut, lumea concura pentru energia şi timpul copiilor noştri. Azi, se luptă pentru identitatea lor şi încearcă să le spună ce să gândească. Multe glasuri sonore şi binecunoscute încearcă să definească cine sunt copiii noştri şi ceea ce ar trebui ei să creadă. Noi nu putem lăsa societatea să schimbe înfăţişarea familiei noastre după imaginea lumii. Trebuie să câştigăm această bătălie. Totul depinde de aceasta.

În Biserică, copiii cântă un imn care îi învaţă despre adevărata lor identitate: „Copil al Domnului, El m-a trimis aici, mi-a dat o casă pe pământ cu dragi şi scumpi părinţi”. Apoi, copiii ne roagă: „Vino să fii lângă mine, drumul să-mi arăţi… Ajută-mă cât nu-i târziu voia să-I împlinesc”[1].

La ultima conferinţă generală, preşedintele Russell M. Nelson ne-a învăţat că, de-acum încolo, trebuie să fim „un părinte atent”[2]. Acestea sunt vremuri grele. Dar vestea bună este faptul că Dumnezeu ştia că aceasta va fi situaţia şi El ne-a dat sfaturi în scripturi pentru a şti cum să-i ajutăm pe copiii şi nepoţii noştri.

În Cartea lui Mormon, citim că Salvatorul le-a apărut nefiţilor. El a adunat copiii în jurul Său. El i-a binecuvântat,

S-a rugat pentru ei şi a plâns.[3] Apoi, El a spus părinţilor lor: „Iată-i pe cei mici ai voştri”[4].

Cuvântul *iată* înseamnă să priveşti şi să vezi. Ce dorea Isus ca părinţii să vadă în copiii lor? Dorea ca părinţii să recunoască potenţialul divin al copiilor lor?

Ce vrea Salvatorul să vedem în copiii noştri şi nepoţii noştri când privim, astăzi, la ei? Recunoaştem noi că cel mai mare grup de simpatizanţi ai Bisericii sunt copiii noştri? Ce putem face pentru a realiza convertirea lor de durată?

În Evanghelia după Matei, Salvatorul ne învaţă despre convertirea de durată. O mulţime de oameni se strânseseră lângă Marea Galileii să-L asculte cum propovăduia.

Cu această ocazie, Isus a spus o poveste despre plantarea seminţelor – pilda semănătorului[5]. Explicându-le ucenicilor Săi şi, în cele din urmă, nouă, El a spus: „Când un om aude cuvântul privitor la împărăţie, şi *nu-l* înţelege, vine cel rău şi răpeşte ce a fost semănat în inima lui”[6]. Mesajul pentru părinţi este clar: este o diferenţă între a asculta şi a înţelege. Atunci când copiii noştri ascultă, dar nu înţeleg Evanghelia, lui Satana îi rămâne deschisă uşa pentru a îndepărta din inimile lor adevărurile Evangheliei.

Totuşi, dacă îi putem ajuta să-şi dezvolte rădăcini profunde ale unei convertiri puternice, atunci, în căldura zilei, când viaţa devine grea, şi cu siguranţă va deveni, Evanghelia lui Isus Hristos le poate asigura în interiorul lor ceva care nu poate fi afectat de influenţe externe. Cum putem să ne asigurăm că aceste adevăruri puternice nu intră pe o ureche şi ies pe cealaltă? Doar să asculţi cuvintele poate să nu fie destul.

Noi toţi ştim că, mereu, cuvintele se metamorfozează. Uneori ceea ce cred ei că au auzit nu este ceea ce am vrut noi să spunem. Puteţi să spuneţi copiilor mici: „Parcă eşti o placă spartă”. Probabil că ei ar răspunde: „Tată, ce este o placă?”.

Tatăl nostru Ceresc doreşte să avem succes, deoarece într-adevăr, la urma urmei, copiii au fost ai Săi înainte de a fi ai noştri. În calitate de părinţi în Sion, aţi primit darul Duhului Sfânt. Când vă rugaţi pentru îndrumare, „[vi se vor] arăta toate lucrurile pe care trebuie să le faceţi”[7] atunci când predaţi copiilor dumneavoastră. În timpul desfăşurării procesului de predare, „puterea Duhului Sfânt îi duce vorba în inimile copiilor”[8].

Nu mă pot gândi la un exemplu mai bun de a da ajutor cuiva să obţină înţelegere decât la cel din povestirea lui Hellen Keller. Ea era oarbă şi surdă şi trăia într-o lume care era întunecată şi tăcută. O învăţătoare, pe nume Anne Sullivan, a venit să o ajute. Cum aţi preda unui copil care nu vă poate vedea şi nu vă poate auzi?

Un timp îndelungat, Anne s-a străduit să comunice cu Helen. Într-o zi, în jurul prânzului, ea a luat-o afară, la pompa de apă. Ea a pus una dintre mâinile lui Helen sub pompa de apă şi a început să pompeze apa. Apoi, pe cealaltă palmă a ei, Anne a scris cuvântul *A-P-Ă*. Nimic nu s-a întâmplat. Ea a încercat din nou. *A-P-Ă*. Helen a strâns mâna lui Anne, deoarece ea începea să înţeleagă. Până la căderea nopţii, ea învăţase 30 de cuvinte. În decurs de câteva luni, ea învăţase 600 de cuvinte şi a putut să citească în scrierea Braille. Helen Keller a continuat, a obţinut o diplomă de la colegiu şi a ajutat la schimbarea lumii pentru oameni care nu puteau să vadă sau să audă.[9] A fost un miracol, iar învăţătoarea ei a fost cea care a înfăptuit miracolul, exact cum veţi fi şi dumneavoastră, părinţi.

Am văzut rezultatele unui alt minunat învăţător în timp ce slujeam ca preşedinte al unui ţăruş al tinerilor adulţi necăsătoriţi la BYU – Idaho. Acea experienţă mi-a schimbat viaţa. Într-o seară de marţi, am intervievat un tânăr, numit Pablo, din Mexico City, care dorea să slujească în misiune. I-am adresat întrebări despre mărturia lui şi dorinţa de a sluji. Răspunsurile lui la întrebări au fost perfecte. Apoi, l-am întrebat despre demnitatea lui. Răspunsurile au fost corecte. De fapt, au fost atât de bune, încât m-am întrebat: „Poate nu înţelege ceea ce l-am întrebat”. Deci, am reformulat întrebările şi am constatat că el ştia exact ce am vrut să spun şi că a fost complet sincer.

Am fost atât de impresionat de acest tânăr, încât l-am întrebat: „Pablo, cine te-a ajutat să ajungi în acest moment al vieţii tale şi să calci atât de drept în faţa lui Dumnezeu?”.

El mi-a răspuns: „Tatăl meu”.

I-am spus: „Pablo, spune-mi povestea ta”.

Pablo a continuat: „Când aveam nouă ani, tatăl meu m-a luat deoparte şi mi-a spus: «Pablo, şi eu am avut odată nouă ani. Uite câteva lucruri cu care, poate, te vei confrunta. Vei vedea oameni copiind la şcoală. Poţi fi printre

oameni care înjură. Probabil vor fi zile în care nu vei dori să mergi la Biserică. Când se vor întâmpla aceste lucruri – sau orice altceva care te tulbură – vreau să vii şi să vorbeşti cu mine şi eu te voi ajuta să treci peste ele. Şi apoi, îţi voi spune ce urmează».

„Deci, Pablo, ce ţi-a spus când aveai 10 ani?".

„Ei bine, m-a avertizat cu privire la pornografie şi glume proaste."

„Şi când aveai 11 ani?", am întrebat.

„El m-a avertizat despre lucruri care pot da dependenţă şi mi-a amintit să folosesc libertatea mea de a alege."

Aici a fost un tată, an după an, „rând după rând; aici puţin şi acolo puţin"[10], care l-a ajutat pe fiul său nu doar să audă, ci să şi înţeleagă. Tatăl lui Pablo cunoştea copiii şi faptul că ei învaţă când sunt pregătiţi să înveţe, şi nu atunci când noi suntem pregătiţi să îi învăţăm. Am fost foarte mândru de Pablo când, în acea seară, am trimis cererea lui, dar am fost chiar mai mândru de tatăl lui Pablo.

Când conduceam maşina spre casă, în acea seară, m-am întrebat: „Ce fel de tată va fi Pablo?". Şi răspunsul a fost clar: „El va fi la fel ca tatăl său". Isus a spus: „Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând"[11]. Acesta este modelul potrivit căruia Tatăl Ceresc îi binecuvântează pe copiii Săi din generaţie în generaţie.

În timp ce am continuat să mă gândesc la experienţa avută cu Pablo, m-am întristat deoarece cele patru fiice ale mele crescuseră, iar cei nouă nepoţi pe care-i aveam nu locuiau aproape. Apoi, m-am gândit: „Cum aş putea să-i ajut vreodată la fel cum tatăl lui Pablo l-a ajutat? Nu trecuse prea mult timp?". În timp ce m-am rugat în inima mea, Spiritul mi-a şoptit acest adevăr profund: „Nu este niciodată prea devreme şi niciodată prea târziu să începi acest proces important". Am înţeles imediat ce înseamnă aceasta. Aşteptam cu nerăbdare să ajung acasă. Am rugat-o pe soţia mea, Sharol, să telefoneze tuturor copiilor noştri şi să le spună că trebuie să ne întâlnim; trebuia să le spun ceva foarte important.

Am început cu fiica noastră cea mare şi soţul ei şi am spus: „Mama voastră şi cu mine dorim să ştiţi că am fost, odată, de vârsta voastră. Aveam 31 de ani şi o mică familie. Ştim că veţi întâmpina unele probleme. Poate fi o problemă financiară sau de sănătate. Pot fi momente în care să vă îndoiţi de crezurile voastre. Poate veţi fi copleşiţi de problemele vieţii. Când aceste lucruri se întâmplă, vrem să veniţi şi să vorbiţi cu noi. Vă vom ajuta să treceţi peste acestea. Nu vrem să ne amestecăm în viaţa voastră tot timpul, dar dorim să ştiţi că întotdeauna vă sprijinim. Şi în timp ce suntem împreună, doresc să vă povestesc despre un interviu pe care tocmai l-am avut cu un tânăr, numit Pablo".

După povestire, am spus: „Nu vrem ca voi să omiteţi să-i ajutaţi pe copiii voştri şi nepoţii noştri să înţeleagă aceste adevăruri importante".

Dragi fraţi şi surori, acum înţeleg mult mai bine ce aşteaptă Domnul de la mine să fac, în calitatea mea de tată şi bunic, pentru a-mi ajuta familia nu doar să audă, ci şi să înţeleagă.

Pe măsură ce îmbătrânesc, reflectez la aceste cuvinte:

O, timp, o, timp, înapoi întoarce-te,
Şi lasă-i pe copiii mei să fie mici doar
încă o noapte![12]

Ştiu că nu pot să întorc timpul înapoi, dar ştiu acum – că nu este niciodată prea devreme şi niciodată prea târziu – să conduc, să îndrum şi să merg alături de copiii noştri, deoarece familiile sunt eterne.

Este mărturia mea că Tatăl nostru ne-a iubit atât de mult, încât a trimis pe Sigurul Său Fiu Născut să trăiască viaţa unui muritor, astfel încât Isus să ne poată spune: „Am fost unde sunteţi voi, ştiu ce urmează şi vă voi ajuta să treceţi prin aceasta". Ştiu că o va face! În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Copil al Domnului", *Imnuri*, nr. 191.
2. Vezi Russell M. Nelson, „Ziua de sabat este o desfătare", *Liahona*, mai 2015, p. 131.
3. 3 Nefi 17:21.
4. 3 Nefi 17:23.
5. Vezi Matei 13:1–13.
6. Matthew 13:19; subliniere adăugată.
7. 2 Nefi 32:5.
8. 2 Nefi 33:1.
9. Vezi „Anne Sullivan", biography.com/people/anne-sullivan-9498826; „Helen Keller", biography.com/people/helen-keller-9361967.
10. 2 Nefi 28:30.
11. Ioan 5:19.
12. Adaptare a poeziei lui Elizabeth Akers Allen, „Rock Me to Sleep", în William Cullen Bryant, redactat, *The Family Library of Poetry and Song* (1870), p. 222–223.

Vârstnicul Hugo Montoya
din Cei Şaptezeci

Vom avea încercări şi vom fi ispitiţi, dar vom fi ajutaţi

În calitate de copii ai Tatălui nostru Ceresc, ne putem ajuta unii pe alţii să biruim încercările şi ispitele de care avem parte.

De-a lungul vieţii, avem încercări şi suntem ispitiţi. De asemenea, avem ocazia de a ne exercita libertatea de a alege şi de a ne ajuta unul pe altul. Aceste adevăruri fac parte din planul minunat şi perfect al Tatălui nostru Ceresc.

Preşedintele John Taylor ne-a învăţat: „L-am auzit pe profetul Joseph spunându-le odată celor Doisprezece: «Veţi trece prin tot felul de încercări. Şi este necesar ca voi să fiţi încercaţi, întocmai cum au fost Avraam şi alţi oameni ai lui Dumnezeu şi (a spus el) Dumnezeu vă va căuta, şi El vă va prinde şi va răsuci fiecare coardă a inimii voastre»”[1].

Odată ce ajungem la vârsta responsabilităţii, încercările şi ispitele devin ceva obişnuit. Uneori, ele pot deveni poveri grele, dar, pe măsură ce le depăşim cu brio, au, de asemenea, rolul de a ne da tărie şi a ne ajuta să creştem.

Din fericire, noi nu trebuie să purtăm aceste poveri singuri. Alma ne-a învăţat: „sunteţi dornici să vă alăturaţi turmei lui Dumnezeu şi să vă numiţi poporul lui şi sunteţi dornici să purtaţi greutăţile unul altuia, pentru ca ele să fie uşoare”[2]. Aceste cuvinte arată că avem responsabilitatea să ne ajutăm unul pe altul. Acea responsabilitate ne poate reveni printr-o chemare în Biserică, o însărcinare, în cadrul unei relaţii de prietenie sau ca parte a datoriei noastre divine de părinţi, soţi sau soţii sau membri ai unei familii sau, pur şi simplu, deoarece facem parte din familia lui Dumnezeu.

Voi ilustra patru moduri prin care poverile noastre devin mai uşoare când ne ajutăm unii pe alţii.

1. Salvatorul a spus: „Dacă te sileşte cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două”[3]. De exemplu, ni se cere să mergem la templu cu regularitate, în funcţie de împrejurările fiecăruia. Participarea la templu cere sacrificii de timp şi bani, îndeosebi din partea celor care trebuie să călătorească distanţe mari. Totuşi, acest sacrificiu poate fi considerat parte din prima milă.

Începem să parcurgem a doua milă când înţelegem cuvintele: „găseşte, du-le la templu şi învaţă-i pe alţii”[4], când căutăm şi pregătim numele strămoşilor noştri pentru a face rânduieli în templu, când ajutăm la indexare, când slujim în calitate de lucrători în templu şi când căutăm moduri de a-i ajuta pe alţii să aibă experienţe spirituale însemnate în templu.

Când am slujit în calitate de Autoritate a Zonei-Cei Şaptezeci, un grup mare de oameni, din unul dintre ţăruşii de care răspundea Consiliul de coordonare din care făceam parte, a participat la o călătorie la templu. Templul la care au mers membrii este mic şi, din nefericire, au existat mai mulţi membri care, deşi au călătorit 12 ore, nu au putut intra în templu deoarece fusese depăşită capacitatea zilnică.

La câteva zile după această călătorie, am vizitat acest ţăruş şi l-am întrebat pe preşedinte dacă puteam vorbi cu câţiva membri care nu putuseră intra în templu în ziua respectivă. Unul dintre fraţii pe care l-am vizitat mi-a spus: „Nu vă faceţi griji. Am fost la casa Domnului! Am stat pe o bancă din grădină şi am reflectat la rânduieli. Apoi, mi s-a oferit şansa de a intra, dar i-am dat voie unui alt frate, care venise la templu pentru prima oară să fie pecetluit cu soţia sa, să intre în locul meu. După pecetluire, au avut ocazia să participe la două sesiuni de înzestrare în ziua aceea. Domnul mă cunoaşte şi m-a binecuvântat şi suntem bine”.

2. Zâmbiţi! Acest lucru mic îi poate ajuta pe cei care se simt copleşiţi sau împovăraţi. În timpul sesiunii Preoţiei a conferinţei generale trecute, stăteam în prezidiu fiind una dintre cele cinci autorităţi generale chemate recent. Stăteam unde stau acum surorile din preşedinţia organizaţiilor auxiliare. Mă simţeam foarte emoţionat şi copleşit în noua mea chemare.

Când am cântat imnul intermediar, am avut puternica impresie că cineva se uita la mine. M-am gândit: „Sunt peste 20.000 de oameni în această clădire şi majoritatea sunt cu faţa spre tine. Bineînţeles că cineva se uită la tine”.

În timp ce am continuat să cânt am avut, din nou, puternica impresie că cineva se uita la mine. M-am uitat la rândul în care stăteau Cei Doisprezece Apostoli şi am văzut că preşedintele Russell M. Nelson era întors pe scaun şi se uita spre locul în care eram noi. Ne-am uitat unul la altul şi dânsul şi mi-a zâmbit larg. Acel zâmbet a adus pace inimii mele copleşite de emoţii.

După Învierea Sa, Isus Hristos le-a vizitat pe celelalte oi ale Sale. El a chemat şi a rânduit doisprezece ucenici şi, cu acea autoritate, ei au slujit oamenilor. Domnul Isus Hristos a stat printre ei. Domnul le-a cerut să îngenuncheze şi să se roage. Nu sunt sigur dacă acei doisprezece recent chemaţi şi rânduiţi au fost copleşiţi de chemarea lor, dar scripturile spun: „s-a întâmplat că Isus i-a binecuvântat pe ei în timp ce se rugau la El; şi faţa Lui le-a *zâmbit* lor şi lumina feţei Lui i-a luminat pe ei”[5]. În timpul ultimei conferinţe generale, un zâmbet mi-a uşurat poverile într-un mod minunat şi rapid.

3. Exprimaţi sentimente de compasiune faţă de alţii. Dacă deţineţi preoţia, vă rog să vă folosiţi puterea în numele copiilor lui Dumnezeu, oferindu-le binecuvântări. Exprimaţi cuvinte de consolare şi alinare oamenilor care suferă sau trec prin greutăţi.

4. Piatra din capul unghiului a planului lui Dumnezeu este ispăşirea Domnului Isus Hristos. Cel puţin o dată pe săptămână, ar trebui să reflectăm, aşa cum a făcut preşedintele Joseph F. Smith la „marea şi minunata dragoste manifestată de către Tatăl şi Fiul prin venirea Mântuitorului în lume”[6]. Faptul de a-i invita pe alţii să vină la Biserică şi să ia demni din împărtăşanie, le va permite mai multor copii ai Tatălui Ceresc să reflecteze la ispăşire. Şi, dacă nu suntem demni, ne putem pocăi. Aduceţi-vă aminte că Fiul Celui Preaînalt a coborât sub toate lucrurile şi a luat asupra Sa răutăţile, păcatele, încălcările, bolile, durerile, suferinţele noastre şi sentimentele noastre de singurătate. Scripturile ne învaţă că „Hristos s-a ridicat în înălţimi, la fel cum a coborât sub toate lucrurile, astfel încât El a înţeles toate lucrurile”[7].

Nu contează care sunt luptele noastre personale – fie că sunt boli sau singurătate îndelungată sau înfruntarea ispitelor şi încercărilor duşmanului – Bunul Păstor este alături de noi. El ne cheamă pe nume şi spune: „Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă”[8].

Doresc să recapitulez cele patru idei principale:

primul faceţi mai mult decât vi se cere;

al doilea zâmbiţi, vă rog. Zâmbetul dumneavoastră îi va ajuta pe alţii;

al treilea exprimaţi compasiune;

al patrulea invitaţi-i pe alţii să vină la Biserică.

Îmi depun mărturia despre Salvator. Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu şi El trăieşte. Ştiu că El sprijină cu toată tăria şi toată puterea Lui planul Tatălui. Ştiu că preşedintele Thomas S. Monson este profetul în viaţă. El deţine toate cheile pentru a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Ştiu că, în calitate de copii ai Tatălui Ceresc, ne putem ajuta unii pe alţii să biruim încercările şi ispitele de care avem parte. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. John Taylor, în *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii – Joseph Smith* (2007), p. 231.
2. Mosia 18:8.
3. Matei 5:41.
4. Vezi Quentin L. Cook, „Our Father's Plan Is about Families" (cuvântare rostită în cadrul conferinţei RootsTech 2015 family history, 14 febr. 2015), lds.org–to–ics/family-history/fd/plan-about-families-full ; vezi, de asemenea, lds.org/media-library/video/2015–07–01-find-take-teach.
5. 3 Nefi 19:25; subliniere adăugată.
6. Doctrină şi legăminte 138:3.
7. Doctrină şi legăminte 88:6.
8. Matei 11:28.

Vârstnicul Vern P. Stanfill
din Cei Şaptezeci

Alegeţi lumina

Trebuie să alegem să dăm ascultare sfatului profeţilor, să recunoaştem şi să acţionăm conform îndemnurilor spirituale, să fim supuşi poruncilor lui Dumnezeu şi să căutăm revelaţie personală.

Nu cu mult timp în urmă, soţia mea şi cu mine am decis că trebuie să descoperim mai din plin frumuseţea unei zone de lângă casa noastră din nord-vestul Montanei. Am decis să mergem cu bicicletele pe Drumul Haiwatha (Haiwatha Trail), un fost traseu de linie ferată între Montana şi Idaho care traversează frumoşii Munţi Stâncoşi. Am anticipat o zi plină de distracţie, alături de prieteni dragi, în care să ne bucurăm de frumuseţea naturii din zonă.

Ştiam că pe superbul nostru drum de 24 de km vor fi poduri care leagă între ele canioane adânci şi tuneluri lungi săpate în piatra dură a munţilor. Aşadar, ne-am pregătit, prinzând lanterne pe căştile de protecţie şi biciclete.

Cei care parcurseseră acel traseu ne-au avertizat că tunelurile erau întunecoase şi că aveam nevoie de lanterne foarte puternice. Când ne-am adunat la intrarea din piatră masivă a Tunelului Taft, un îngrijitor ne-a explicat care sunt câteva dintre pericolele din tunel, inclusiv şanţurile adânci de pe margini, zidurile rugoase şi întunericul total. Nerăbdători, am pătruns în tunel. După doar câteva minute de mers cu bicicleta, întunericul pe care l-am anticipat ne-a cuprins. Lanternele pe care le adusesem s-au dovedit insuficiente şi, la scurt timp, întunericul a fost prea puternic pentru ele. Dintr-odată, am început să mă simt neliniştit, tulburat şi dezorientat.

Mi-era ruşine să le mărturisesc familiei şi prietenilor neliniştea mea. Deşi sunt ciclist experimentat, mă simţeam ca şi cum nu mai mersesem niciodată pe bicicletă. În timp ce starea mea de neliniişte creştea, îmi păstram cu greu

echilibrul. În cele din urmă, după ce le-am spus despre neliniştea mea celor de lângă mine, m-am apropiat de un prieten care avea o lanternă mai puternică. De fapt, toţi cei din grup au format un cerc strâns în jurul său. Rămânând aproape de el şi bazându-ne un timp pe lumina lanternei sale şi pe lumina colectivă a întregului grup, am înaintat şi mai mult în întunericul tunelului.

După destul de mult timp, am văzut un punct de lumină. Aproape imediat, am simţit din nou încredinţarea că totul va fi bine. Am continuat să înaintez, bazându-mă atât pe lumina prietenilor mei, cât şi pe punctul de lumină care creştea din ce în ce mai mult. Mi-am recăpătat treptat încrederea pe măsură ce lumina creştea şi era din ce în ce mai intensă. Cu mult timp înainte să ajung la capătul tunelului, nu am mai avut nevoie de ajutorul prietenilor mei. Toată neliniştea s-a risipit în timp ce pedalam repede spre lumină. Am avut un sentiment de linişte şi de siguranţă chiar înainte să ieşim la lumina unei dimineţi pline de căldură şi splendoare.

Trăim într-o lume în care credinţa noastră va avea parte de provocări. Poate ne vom simţi încrezători că suntem pregătiţi să înfruntăm aceste provocări, numai pentru a descoperi mai târziu că pregătirile noastre au fost insuficiente. Şi, la fel cum prietenul meu m-a avertizat cu privire la întuneric, noi suntem avertizaţi azi. Glasuri apostolice ne îndeamnă să ne pregătim având lumina puternică a tăriei spirituale.

De asemenea, poate ne vom simţi jenaţi, stânjeniţi sau dezorientaţi din punct de vedere spiritual când credinţa noastră va avea parte de provocări. În general, intensitatea şi durata acestor sentimente vor depinde de reacţia noastră faţă de provocări. Dacă nu facem nimic, îndoiala, mândria şi, în cele din urmă, apostazia ne pot depărta de lumină.

Am învăţat câteva lecţii importante din experienţa pe care am avut-o în tunel. Voi împărtăşi doar câteva dintre ele.

Prima: indiferent cât de puternic este întunericul îndoielii, noi alegem cât de mult şi în ce măsură îi permitem să ne influenţeze. Trebuie să ne amintim cât de mult ne iubesc Tatăl nostru Ceresc şi Fiul Său. Ei nu ne vor abandona şi nici nu vor permite să fim copleşiţi dacă vom căuta ajutorul Lor. Amintiţi-vă de experienţa lui Petru în apele agitate ale Mării Galileii. Când Petru a simţit întunericul rece cuprinzându-l, a recunoscut imediat pericolul în care se afla şi a ales, chiar în acel moment, să strige după ajutor. El nu a pus la îndoială puterea Domnului de a-l salva, ci doar a strigat: „Doamne, scapă-mă!”[1].

În vieţile noastre, mâna întinsă a Salvatorului poate lua forma unui ajutor venit din partea unui prieten de încredere, a unui conducător sau a unui părinte iubitor. În timp ce ne zbatem în întuneric, nu este cu nimic greşit să ne bazăm pentru un timp pe lumina celor care ne iubesc şi cărora le pasă sincer de noi.

Dacă ne gândim cu atenţie, de ce am asculta de glasurile cinice şi anonime ale celor din clădirile mari şi spaţioase ale vremurilor noastre şi am ignora rugăminţile celor care ne iubesc sincer? Acei pesimişti atotprezenţi preferă să distrugă în loc să zidească, să ridiculizeze în loc să înalţe spiritual. Adesea, în fracţiuni de secundă, cuvintele lor batjocoritoare, concepute cu grijă şi cu intenţia de a ne distruge credinţa, pot pătrunde în vieţile noastre asemenea unor unde electrice. Este înţelept să ne lăsăm bunăstarea eternă în mâinile unor străini? Este înţelept să ne lăsăm iluminaţi de către cei care nu au nicio lumină sau care ar putea avea planuri care sunt ascunse de noi? Acelor persoane anonime, dacă ne-ar fi prezentate în mod sincer, nu li s-ar acorda nicio clipă din timpul nostru, dar, pentru că exploatează reţelele de socializare, ferite de o cercetare atentă, ele au parte de credibilitate nemeritată.

Alegerea noastră de a da ascultare celor care batjocoresc lucruri sacre ne va depărta de lumina salvatoare şi dătătoare de viaţă a Salvatorului. Ioan a consemnat: „Isus le-a vorbit din nou, şi a zis: «Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii»”[2]. Amintiţi-vă, cei care ne iubesc cu adevărat ne pot ajuta să ne întărim credinţa.

Aşa cum mie mi-a fost ruşine în tunel, este posibil să ne fie prea ruşine să cerem ajutor când avem îndoieli. Poate că noi suntem cei de la care alţii au obţinut tărie, iar acum noi avem nevoie de ajutor. Când ne dăm seama că lumina şi alinarea pe care ni le poate

oferi Domnul sunt mult prea preţioase pentru a le pierde din cauza mândriei, atunci conducătorii Bisericii, părinţii şi prietenii de încredere inspiraţi pot ajuta. Ei sunt gata să ne ajute să obţinem încredinţări spirituale care ne vor întări atunci când credinţa noastră va avea parte de provocări.

A doua lecţie: trebuie să ne încredem în Domnul pentru a ne dezvolta tărie spirituală în inimă. Nu ne putem baza pentru totdeauna pe lumina altora. Ştiam că întunericul din tunel nu va dura la nesfârşit dacă voi continua să pedalez în siguranţă lângă prietenul meu şi alături de grup. Dar eu căutam să pot fi pe cont propriu odată ce urma să văd lumina. Domnul ne învaţă: „Apropiaţi-vă de Mine şi am să Mă apropii de voi; căutaţi-Mă cu toată sârguinţa şi Mă veţi găsi; cereţi şi veţi primi; bateţi şi vi se va deschide”[3]. Trebuie să acţionăm, aşteptându-ne ca Domnul să-Şi îndeplinească promisiunea de a ne scoate din întuneric la lumină dacă ne apropiem de El. Totuşi, duşmanul va încerca să ne convingă de faptul că nu am simţit niciodată influenţa Spiritului şi că este mai uşor ca, pur şi simplu, să renunţăm.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf ne sfătuieşte: „Îndoiţi-vă de îndoielile dumneavoastră, înainte de a vă îndoi de credinţa dumneavoastră”[4]. Recent, în episcopia mea, un tânăr băiat a spus: „Am simţit anumite lucruri care nu se pot explica altfel decât că ele sunt de la Dumnezeu”. Aceasta este integritate spirituală.

Când ne confruntăm cu întrebări sau îndoieli, ar trebui să ne amintim de binecuvântările şi sentimentele spirituale care ne-au atins inimile şi vieţile în trecut şi să ne punem credinţa în Tatăl Ceresc şi în Fiul Său, Isus Hristos. Îmi amintesc de un sfat care se găseşte într-un imn cunoscut: „Noi nu ne-ndoim

niciodată, căci El în trecut a dovedit”[5]. Dacă vom ignora şi nu vom ţine seama de experienţele spirituale din trecut, ne vom depărta de Dumnezeu.

Abilitatea noastră de a căuta lumina se va îmbunătăţi datorită dorinţei noastre de a o recunoaşte atunci când străluceşte în viaţa noastră. Scripturile moderne definesc lumina şi oferă o promisiune celor care o acceptă: „Ceea ce este de la Dumnezeu este lumină; şi acela care primeşte lumina şi rămâne credincios lui Dumnezeu, primeşte mai multă lumină; şi acea lumină devine din ce în ce mai strălucitoare, crescând mereu până în miezul zilei”[6]. Aşa cum am continuat să pedalăm către lumină, cu cât stăruim mai mult, cu atât mai strălucitoare este influenţa Sa în viaţa noastră. Asemenea luminii de la capătul tunelului, influenţa Sa ne va oferi încredere, fermitate, alinare şi – cel mai important – puterea de a şti că El trăieşte.

A treia lecţie: nu există întuneric atât de dens, atât de înfricoşător sau atât de persistent încât să nu poată fi risipit de lumină. Recent, vârstnicul Neil L. Andersen ne-a învăţat: „Pe măsură ce răul din lume se intensifică, pentru cei drepţi există o putere spirituală compensatoare. Pe măsură ce lumea se depărtează de temelia sa spirituală, Domnul pregăteşte calea pentru cei care Îl caută, oferindu-le o mai mare încredinţare, o mai mare confirmare şi o mai mare încredere în direcţia spirituală spre care se îndreaptă. Darul Duhului Sfânt devine o lumină mai strălucitoare în întunericul care se intensifică”[7].

Fraţi şi surori, nu am fost lăsaţi singuri pentru a fi influenţaţi de fiecare capriciu şi schimbare în atitudinea lumii, ci avem puterea de alege credinţa în locul îndoielii. Pentru a accesa puterea spirituală compensatoare promisă, trebuie să alegem să dăm ascultare sfatului profeţilor, să recunoaştem şi să acţionăm conform îndemnurilor spirituale, să fim supuşi poruncilor lui Dumnezeu şi să căutăm revelaţie personală. Trebuie să alegem. Fie ca noi să alegem lumina Salvatorului. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Matei 14:25–31.
2. Ioan 8:12.
3. Doctrină şi legăminte 88:63.
4. Dieter F. Uchtdorf, „Veniţi, alăturaţi-vă nouă”, *Liahona*, nov. 2013, p. 23.
5. „Mulţumim, Ţie, Dumnezeul nostru”, *Imnuri*, nr. 13.
6. Doctrină şi legăminte 50:24.
7. Neil L. Andersen, „A Compensatory Spiritual Power for the Righteous”, (Adunare de devoţiune desfăşurată cu prilejul Săptămânii Educaţiei la Universitatea Brigham Young, 18 aug. 2015), speeches.byu.edu.

Vârstnicul James B. Martino
Cei Şaptezeci

Întoarceţi-vă către El şi veţi primi răspunsuri

Fiţi supuşi, amintiţi-vă de perioadele din trecut în care aţi simţit Spiritul şi cereţi cu credinţă. Răspunsul va veni.

Când eram tânăr băiat, părinţii mei s-au alăturat Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Noi ştiam că misionarii le predaseră, dar părinţii mei participaseră singuri la aceste lecţii.

După acest anunţ surprinzător, fraţii mei şi cu mine am început să-i ascultăm şi noi pe misionari şi fiecare dintre fraţii mei a primit cu bucurie mesajul restaurării. Cu toate că eram curios, eu nu simţeam o dorinţă profundă de a-mi schimba viaţa. Totuşi, am acceptat invitaţia de a mă ruga pentru a şti despre Cartea lui Mormon dacă era cuvântului lui Dumnezeu sau nu, dar nu am primit un răspuns.

Aţi putea întreba de ce nu a răspuns Tatăl Ceresc la acea rugăciune; desigur, eu m-am întrebat. De atunci, am aflat că promisiunea făcută de Moroni este adevărată. Dumnezeu răspunde cu adevărat rugăciunilor noastre cu privire la veridicitatea Evangheliei, dar El răspunde atunci când avem „inima sinceră” şi „intenţie adevărată”[1]. El nu răspunde doar pentru a ne satisface curiozitatea.

Poate că aveţi întrebări în legătură cu ceva din viaţa dumneavoastră. Poate că există o problemă pe care nu prea ştiţi cum să o rezolvaţi. Astăzi, aş dori să vă împărtăşesc câteva gânduri care v-ar putea ajuta să obţineţi răspunsurile sau ajutorul pe care le căutaţi. Procesul începe cu faptul de a fi convertit la Evanghelia lui Isus Hristos.

Primirea revelaţiei depinde de starea şi intenţia inimilor noastre

M-am gândit la relatările despre câteva persoane din scripturi. Gândiţi-vă, de exemplu, la Laman şi Lemuel. Precum Nefi, ei erau „[născuţi] din părinţi de seamă” şi instruiţi „în toate învăţăturile tatălui [lor]”[2]. Totuşi, ei au cârtit pentru că tatăl lor era un vizionar. Din punctul lor de vedere, hotărârile lui erau lipsite de logică, deoarece ei nu ştiau despre lucrurile lui Dumnezeu şi, prin urmare, nu voiau să creadă[3].

Este interesant de observat că alegerile lor le-au permis să aibă acces la experienţe care le-ar fi putut dezvolta credinţa. Ei şi-au părăsit căminul şi bogăţiile. Au suferit pe parcursul rătăcirilor prin pustietate. În cele din urmă, au ajutat la construirea corabiei şi au consimţit să călătorească spre un pământ necunoscut.

Nefi a trecut prin aceleaşi experienţe. Dar le-au dezvoltat aceste fapte credinţa? Credinţa lui Nefi a devenit

puternică, dar Laman şi Lemuel au devenit din ce în ce mai cinici şi mai mânioşi. Aceşti fraţi chiar au văzut şi au auzit un înger, dar, din păcate, ei au continuat să se îndoiască[4].

Viaţa muritoare nu este uşoară pentru niciunul dintre noi. Ne aflăm pe pământ pentru a fi puşi la încercare şi testaţi. Deseori, modul în care reacţionăm la experienţele vieţii ne va influenţa în mare măsură mărturiile. Gândiţi-vă la câteva din reacţiile lui Laman şi Lemuel. Ei au cârtit atunci când tatăl lor le-a cerut să facă lucruri grele[5]. Au încercat să obţină plăcile de aramă, dar, când nu au avut succes, au renunţat. Atitudinea lor a fost: „Am încercat; ce putem face mai mult?”[6].

A existat chiar o perioadă în care erau întristaţi din cauza greşelilor făcute şi au cerut iertare[7]. Ei s-au rugat şi au fost iertaţi. Dar scripturile consemnează că, mai târziu, au început să se plângă din nou şi au refuzat să se roage. Ei au venit la Nefi şi au spus că nu puteau „să [înţeleagă] cuvintele pe care tatăl [lor le spusese]”[8]. Nefi le-a spus: „L-aţi întrebat voi pe Domnul?”[9] Observaţi răspunsul lor: „N-am făcut-o; căci Domnul nu ne face nouă cunoscute asemenea lucruri”[10].

Supunerea continuă ne permite să primim răspunsuri

Răspunsul pe care l-a dat Nefi fraţilor săi constituie un principiu important, care ne ajută să primim, continuu, răspunsuri la rugăciuni:

„Cum se face că nu ţineţi poruncile Domnului? Cum se face că veţi pieri din cauza împietririi inimilor voastre?

Nu vă aduceţi aminte de lucrurile pe care Domnul le-a spus? – Dacă nu vă veţi împietri inimile şi cu credinţă Mă veţi întreba pe Mine, crezând că le veţi căpăta, şi cu sârguinţă în ţinerea poruncilor Mele, atunci cu siguranţă aceste lucruri vă vor fi făcute cunoscute”[11].

Cunosc unii misionari întorşi din misiune care au avut experienţe spirituale de netăgăduit, dar lipsa unor anumite deprinderi spirituale pare să-i fi făcut să uite vremurile în care Dumnezeu le-a vorbit. Pentru acei misionari întorşi din misiune şi pentru noi toţi spun: dacă „aţi simţit dorinţa să cântaţi cântecul iubirii mântuitoare, vreau să vă întreb, puteţi să simţiţi astfel acum?”[12]. Dacă nu puteţi să simţiţi acest lucru acum, îl veţi putea simţi din nou, dar gândiţi-vă la sfatul lui Nefi. Fiţi supuşi, amintiţi-vă de perioadele din trecut în care aţi simţit Spiritul şi cereţi cu credinţă. Răspunsul va veni şi veţi simţi dragostea şi pacea Salvatorului. S-ar putea să nu vină atât de repede sau în forma în care vă doriţi, dar răspunsul va veni. Nu renunţaţi! Nu renunţaţi niciodată!

Să-i comparăm pe Laman şi Lemuel cu fiii lui Mosia. Ambele grupuri de bărbaţi au fost crescute în familii neprihănite, totuşi, ambele s-au îndepărtat de Evanghelie. Ambele au fost chemate de un înger să se pocăiască, dar ce a fost diferit în experienţa fiilor lui Mosia?

Încercările ne vor clădi credinţa

Succesul pe care l-au avut fiii lui Mosia în misiune este memorabil. Mii de oameni au fost convertiţi la căile Domnului. Cu toate acestea, deseori uităm că, atunci când şi-au început misiunea, „inimile [lor] erau descurajate şi era cât pe ce să [se întoarcă], [dar] Domnul [i-a] alinat”. Ei au fost sfătuiţi de Domnul să „[suporte] cu răbdare suferinţele [lor]”[13].

Studiul scripturilor ne face cunoscută voia lui Dumnezeu

De ce încercările acestor fii ai lui Mosia le-au întărit credinţa şi angajamentul mai degrabă decât să-i facă să

cârtească sau să se îndoiască? Răspunsul este că „ei se întăriseră în cunoaşterea adevărului; pentru că ei erau oameni cu bună înţelegere şi cercetaseră scripturile cu sârguinţă pentru ca să poată cunoaşte cuvântul lui Dumnezeu”[14]. Toţi ne confruntăm cu încercări şi avem întrebări, dar amintiţi-vă că trebuie să ne „[ţinem] tot timpul bine de bara de fier”[15]. „Cuvintele lui Hristos [ne] vor spune toate lucrurile pe care trebuie să le [facem]”[16]. Trebuie să studiem scripturile zilnic, deoarece aceasta va deschide porţile revelaţiei.

Rugăciunea împreună cu postul invită revelaţia

Pentru fiii lui Mosia „aceasta nu este totul; ei se dedaseră la multă rugăciune şi post; de aceea, aveau spiritul profeţiei şi spiritul revelaţiei”[17]. Rugăciunea şi postul ne vor permite să fim receptivi la îndemnurile spirituale. Comunicând cu Tatăl Ceresc în timp ce ne abţinem intenţionat de la mâncare şi băutură, putem să „[dezlegăm] lanţurile răutăţii [şi să deznodăm] legăturile robiei”[18]. Rugăciunea împreună cu postul ne vor ajuta, astfel încât în momentul în care vom „chema… Domnul va răspunde… [şi când vom] striga… El va zice: «Iată-Mă!»”[19].

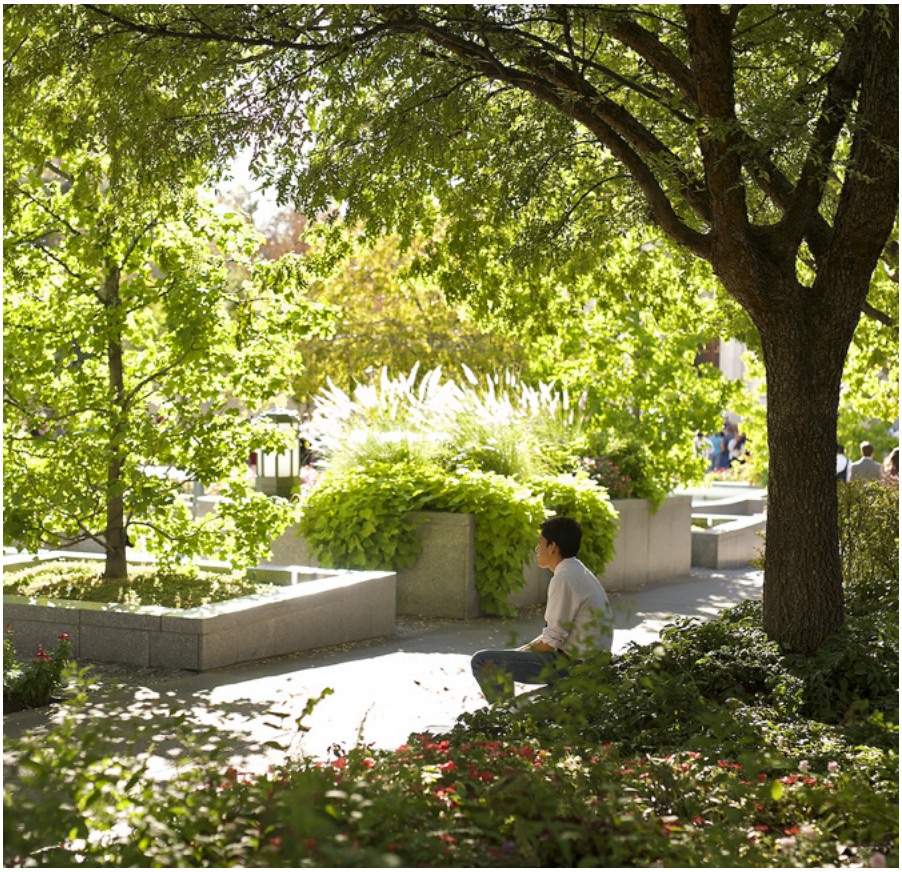

Întoarceţi-vă către El

Aceste deprinderi religioase personale – supunerea, studiul scripturilor, rugăciunea şi postul – i-au întărit pe fiii lui Mosia. Lipsa aceloraşi deprinderi religioase personale a constituit motivul principal pentru care Laman şi Lemuel au devenit vulnerabili în faţa ispitei de a cârti şi a se îndoi.

Dacă aţi fost ispitiţi să cârtiţi, dacă aţi dat dovadă de îndoială care conduce la necredinţă, dacă încercările par mai mult decât puteţi îndura, întoarceţi-vă către El. Dacă sunteţi o persoană care s-a îndepărtat de Evanghelie sau şi-a justificat comportamentul, întoarceţi-vă către El. Vă amintiţi de momentul în care El v-a „transmis… pace în sufletul [dumneavoastră]… ? Ce mărturie mai mare decât aceea de la Dumnezeu [puteţi] avea?”[20] Întrebaţi-vă: „Trăiesc eu acum la fel de aproape de felul în care a trăit Hristos precum am trăit înainte?”. Vă rog, întoarceţi-vă către El.

Vă rog să-mi permiteţi să mă întorc la povestea mea personală. În cele din urmă, am început să fiu sincer. Îmi amintesc de momentul în care misionarul care îmi preda m-a întrebat dacă eram pregătit să fiu botezat. I-am răspuns că încă mai aveam unele întrebări. Acest misionar înţelept mi-a spus că putea să răspundă la întrebările mele, dar că trebuia să răspund mai întâi la întrebarea lui. El m-a întrebat dacă este adevărată Cartea lui Mormon şi dacă Joseph Smith a fost un profet. I-am spus că nu ştiam, dar că doream să ştiu.

Întrebările mele au condus la o creştere a credinţei. Pentru mine, răspunsul nu a venit ca un eveniment unic, ci printr-un proces. Am observat că, atunci când am pus „la încercare cuvintele” şi am început să „[dovedesc] un pic de credinţă”, Cartea lui Mormon a devenit „[delicioasă] pentru mine” şi, într-adevăr mi-a „[luminat] înţelegerea” şi mi-a „[lărgit] sufletul”. În cele din urmă, am avut acea experienţă pe care scripturile o descriu drept o creştere înăuntrul piepturilor voastre[21]. În acel moment am dorit să fiu botezat şi să-mi iau angajamentul de a-mi dedica viaţa lui Isus Hristos.

Ştiu că, într-adevăr, Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu. Ştiu că Joseph Smith a fost un profet. O, încă mai sunt lucruri pe care nu le înţeleg, dar mărturia mea despre adevăr mă apropie de Salvator şi îmi clădeşte credinţa.

Dragi fraţi şi surori, amintiţi-vă de Nefi şi de fiii lui Mosia, care au avut experienţe spirituale şi, apoi, au acţionat cu credinţă, astfel încât au primit răspunsuri şi credinţa lor a crescut. Comparaţi aceasta cu Laman şi Lemuel, care s-au îndoit şi au cârtit. Cu toate că, uneori, ei au acţionat în moduri lăudabile, faptele fără credinţă sunt moarte. Pentru a primi răspunsuri, trebuie să avem credinţă îmbinată cu fapte.

Sper că, în timp ce aţi ascultat în această dimineaţă, Spiritul a comunicat minţii şi inimii dumneavoastră ceva ce aţi putea face pentru a primi răspunsuri la întrebările pe care le aveţi sau pentru a găsi o rezolvare inspirată a problemei cu care vă confruntaţi. Depun mărturie solemnă că Isus este Hristosul. Întoarceţi-vă către El şi întrebările dumneavoastră vor primi răspuns. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moroni 10:4.
2. 1 Nefi 1:1.
3. Vezi 1 Nefi 2:11–12.
4. Vezi 1 Nefi 4:3–4.
5. Vezi 1 Nefi 3:5.
6. Vezi 1 Nefi 3:14.
7. Vezi 1 Nefi 7:20–21.
8. 1 Nefi 15:7.
9. 1 Nefi 15:8.
10. 1 Nefi 15:9.
11. 1 Nefi 15:10–11.
12. Alma 5:26.
13. Alma 26:27.
14. Alma 17:2.
15. 1 Nefi 8:30.
16. 2 Nefi 32:3.
17. Alma 17:3.
18. Isaia 58:6.
19. Isaia 58:9.
20. Doctrină şi legăminte 6:23.
21. Vezi Alma 32:27–28.

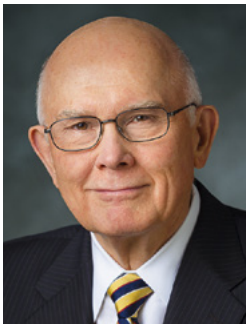

Vârstnicul Dallin H. Oaks
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Întăriţi de ispăşirea lui Isus Hristos

Datorită ispăşirii Sale, Salvatorul are puterea de a ajuta în orice durere sau suferinţă din viaţa muritoare.

În viaţa muritoare, avem certitudinea morţii şi a poverii păcatelor. Ispăşirea lui Isus Hristos compensează pentru aceste două certitudini ale vieţii muritoare. Însă, pe lângă moarte şi păcat, avem parte de multe alte încercări de-a lungul vieţii noastre muritoare. Datorită aceleiaşi ispăşiri, Salvatorul nostru ne poate oferi tăria de care avem nevoie pentru a birui aceste încercări ale vieţii muritoare. Acesta este subiectul meu de astăzi.

I.

Cele mai multe relatări scripturale despre ispăşire vorbesc despre ruperea de către Salvator a legăturilor morţii şi despre suferinţa Sa pentru păcatele noastre. În cuvântarea lui, consemnată în Cartea lui Mormon, Alma a propovăduit aceste baze. Dar el ne-a oferit şi cele mai clare asigurări scripturale că Salvatorul a suferit, de asemenea, pentru durerile, bolile şi infirmităţile poporului Său.

Alma a descris acest aspect al ispăşirii Salvatorului: „Şi El va merge înainte, răbdând dureri şi suferinţe şi ispite de toate felurile; şi aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui durerile şi bolile poporului Său" (Alma 7:11; vezi, de asemenea, 2 Nefi 9:21).

Gândiţi-vă la aceasta! În ispăşirea Lui, Salvatorul a suferit „dureri şi suferinţe şi ispite de toate felurile". Preşedintele Boyd K. Packer a explicat: „El nu a avut de plătit nicio datorie. El nu a săvârşit niciun rău. Cu toate acestea, El a simţit toată vina, suferinţa şi tristeţea, durerea şi umilinţa, toate chinurile mintale, emoţionale şi fizice cunoscute de om – El a avut parte de toate"[1].

De ce a avut El parte de aceste încercări „de toate felurile" ale vieţii muritoare? Alma a explicat: „Şi va lua asupra Lui infirmităţile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce priveşte trupul, ca El să ştie, în ce priveşte trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmităţile lor" (Alma 7:12).

De exemplu, apostolul Pavel a declarat că, deoarece Salvatorul „a fost ispitit în ceea ce a suferit, [El] poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiţi" (Evrei 2:18). În mod asemănător, preşedintele James E. Faust ne-a învăţat: „Pentru că Salvatorul a suferit orice şi tot ce noi am putea simţi sau trăi, El îl poate ajuta pe cel slab să devină mai puternic"[2].

Salvatorul nostru a avut parte şi a suferit plenitudinea tuturor încercărilor vieţii muritoare „în ce priveşte trupul", pentru ca El să poată şti, „în ce priveşte trupul", cum „să-i ajute pe [oamenii Săi] după infirmităţile lor". Aşadar, El ne cunoaşte încercările, tristeţile profunde, ispitele şi suferinţele, căci El a avut, de bunăvoie, parte de toate, aceasta fiind o parte esenţială a ispăşirii Sale. Şi, datorită acestui lucru, ispăşirea Sa Îl împuterniceşte să ne ajute – să ne ofere tăria de a le suporta pe toate.

II.

Învăţătura lui Alma, din cel de-al şaptelea capitol, este cea mai clară din toate scripturile despre această putere esenţială a ispăşirii şi este, de asemenea, predată în toate scrierile sfinte.

La începutul slujirii Sale, Isus a explicat că El a fost trimis „să [tămăduiască] pe cei cu inima zdrobită" (Luca 4:18). Biblia ne relatează, adesea, despre cum i-a vindecat El pe oameni „de bolile lor" (Luca 5:15; 7:21). În Cartea lui Mormon, este consemnat cum i-a vindecat El pe cei „care erau în suferinţă de orice fel" (3 Nefi 17:9). În Evanghelia după Matei, se explică faptul că Isus i-a vindecat pe oameni „ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Lui neputinţele noastre şi a purtat bolile noastre»" (Matei 8:17).

Isaia ne-a învăţat că Mesia avea să poarte „suferinţele" şi „durerile" noastre (Isaia 53:4). Isaia ne-a învăţat, de asemenea, despre faptul că El ne întăreşte: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău: Eu te întăresc, tot Eu îţi vin în ajutor" (Isaia 41:10).

Astfel, cântăm:

Cu voi sunt tot timpul, să nu disperaţi,
Eu sunt Dumnezeu şi-oricând să mă chemaţi.
Vă voi întări şi vă voi ajuta…
Puterea divină o voi revărsa.[3]

Vorbind despre unele dintre încercările din viaţa sa muritoare, apostolul Pavel a scris: „Pot totul în Hristos, care mă întăreşte" (Filipeni 4:13).

Şi, astfel, vedem că, datorită ispăşirii Sale, Salvatorul are puterea de a ajuta în orice durere sau suferinţă din viaţa muritoare. Uneori, puterea Sa vindecă o infirmitate, însă scripturile şi experienţele noastre ne învaţă că, alteori, El ne ajută dându-ne tăria sau răbdarea de a ne purta infirmităţile.[4]

III.

Care sunt aceste dureri, suferinţe şi infirmităţi ale vieţii muritoare de care a avut parte Salvatorul nostru şi pe care le-a suferit?

Cu toţii avem parte de dureri, suferinţe şi infirmităţi la un moment dat. În afară de ceea ce avem parte din cauza păcatelor noastre, în viaţa muritoare trăim, adesea, experienţa încercărilor, tristeţilor profunde şi suferinţelor.

Noi şi cei dragi avem parte de boli. La un moment dat, fiecare dintre noi are parte, de asemenea, de durere datorată rănilor sau altor probleme fizice

Salvatorul are puterea de a ajuta în orice durere sau suferinţă din viaţa muritoare. El ne ajută dându-ne tăria sau răbdarea de a ne purta infirmităţile.

Prejudecăţile rasiale şi etnice duc la respingeri dureroase, atât pentru tineri, cât şi pentru adulţi.

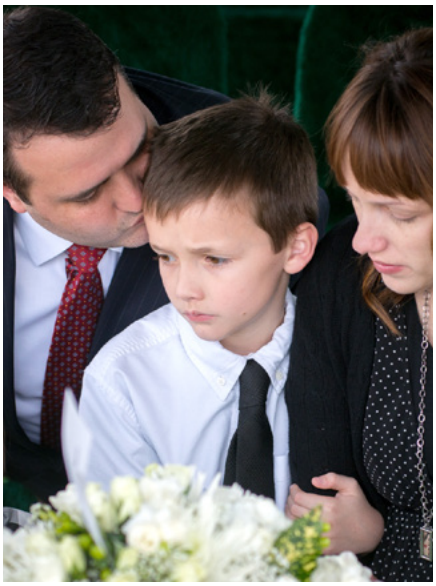

Cu toţii suferim şi ne întristăm atunci când ne moare cineva drag.

Pentru mulţi, infirmitatea reprezentată de depresie este dureroasă sau este o deficienţă permanentă.

sau psihice. Cu toţii suferim şi ne întristăm atunci când ne moare cineva drag. Cu toţii avem eşecuri în responsabilităţile personale, în relaţiile de familie sau la locul de muncă.

Când un soţ sau o soţie ori un copil respinge ceea ce noi ştim că este adevărat şi se abate de la calea neprihănirii, trecem printr-o durere supărătoare aparte, asemenea tatălui din memorabila pildă a lui Isus despre fiul risipitor (vezi Luca 15:11–32).

Psalmistul a declarat: „De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea" (Psalmii 34:19).

Astfel, imnurile noastre conţin următoarea asigurare reală: „Pământul n-are tristeţi pe care cerul să nu le poată vindeca"[5]. Ceea ce ne vindecă este Salvatorul nostru şi ispăşirea Sa.

Pentru adolescenţi, sentimentul de respingere este foarte dureros când colegii lor se implică în diverse grupuri şi activităţi şi îi ignoră în mod deliberat. Prejudecăţile rasiale şi etnice duc la alte respingeri dureroase, atât pentru tineri, cât şi pentru adulţi. Viaţa are multe alte încercări, precum lipsa unui loc de muncă sau alte lucruri contrare planurilor noastre.

Încă vorbesc despre infirmităţi din viaţa muritoare care nu sunt provocate de păcatele noastre. Unii oameni se nasc cu dizabilităţi fizice sau psihice care lor le provoacă suferinţe personale, iar celor care-i iubesc şi-i îngrijesc le aduc încercări. Pentru mulţi, infirmitatea reprezentată de depresie este dureroasă sau este o deficienţă permanentă. O altă suferinţă dureroasă este singurătatea. Cei care suferă din acest motiv trebuie să-şi aducă aminte că Salvatorul nostru a avut parte, de asemenea, de această durere şi că, prin ispăşirea Sa, El le oferă tăria de a o suporta.

Nu sunt prea multe dizabilităţi mai vătămătoare pentru viaţa noastră temporală şi spirituală decât dependenţele. Unele dintre acestea, precum dependenţa de pornografie sau de droguri, este posibil să fi fost cauzate de un comportament păcătos. Chiar şi după ce ne-am pocăit de acel comportament, dependenţa poate rămâne. Acea strânsoare care poate provoca o dizabilitate poate fi, de asemenea, desfăcută de tăria fermă de la Salvator. La fel este şi în cazul încercării foarte grele de care au parte cei trimişi la închisoare pentru ilegalităţi. O scrisoare recentă depune mărturie despre tăria care poate fi primită chiar şi de către cineva aflat în acea circumstanţă: „Ştiu că Salvatorul nostru merge pe aceste holuri şi am simţit adesea dragostea lui Hristos între pereţii acestei închisori"[6].

Îndrăgesc mărturia poetei şi prietenei noastre, Emma Lou Thayne. În cuvintele pe care, acum, le cântăm sub forma unui imn, ea a scris:

Unde găsesc pace?
Şi consolare?
Când, singur în lume, mă întristez?
Când inima-i frântă şi-n supărare
Sufletu-mi încercat
Îmi cercetez?

Când creşte durerea
Şi pierd drumul drept,
Pentru cunoaştere, spre cine
mă-ndrept?
Unde este mâna ce linişteşte?
Cine înţelege?
El, numai El.[7]

IV.

Cine poate fi ajutat şi întărit prin ispăşirea lui Isus Hristos? Alma ne-a învăţat că Salvatorul avea să ia „asupra Lui durerile şi bolile *poporului Său*" şi „să-i ajute pe *[oamenii Săi]*" (Alma 7:11, 12; subliniere adăugată). Cine este „poporul Său" din această promisiune? Sunt toţi muritorii – toţi cei care se bucură de realitatea învierii prin ispăşire? Sau sunt doar acei slujitori aleşi care au devenit demni prin intermediul rânduielilor şi legămintelor?

Cuvântul *popor* are multe înţelesuri în scripturi. Înţelesul cel mai potrivit pentru învăţătura conform căreia Salvatorul va ajuta „toţi oamenii Săi" este cel oferit de Amon când ne-a învăţat că „Dumnezeu este grijuliu cu fiecare popor, în orice ţară ar fi el" (Alma 26:37). Acesta este şi sensul a ceea ce îngerii au vrut să spună când au anunţat naşterea bebeluşului Hristos: „Vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul" (Luca 2:10).

Datorită experienţei Sale ispăşitoare din viaţa muritoare, Salvatorul nostru poate să aline, să vindece şi să întărească toţi oamenii de pretutindeni, bărbaţi şi femei deopotrivă, dar eu cred că El face aceasta doar pentru cei care-L caută şi care-I cer ajutorul. Apostolul Iacov ne-a învăţat: „Smeriţi-vă înaintea Domnului, şi El vă va înălţa" (Iacov 4:10). Suntem demni de acea binecuvântare când credem în El şi ne rugăm pentru a primi ajutorul Său.

Sunt milioane de oameni care-L respectă pe Dumnezeu şi care se roagă lui Dumnezeu pentru a-i scăpa de suferinţele lor. Salvatorul nostru a revelat că El „a coborât sub toate lucrurile" (D&L 88:6). Vârstnicul Neal A. Maxwell ne-a învăţat: „Coborând «sub toate lucrurile», El înţelege, perfect şi personal, tot ceea ce înseamnă suferinţa omenească"[8]. Putem să spunem că, deoarece a coborât sub toate lucrurile, El este în perfectă măsură să ne ridice şi să ne dea tăria de care avem nevoie pentru a ne îndura suferinţele. Trebuie doar să cerem.

De multe ori, în revelaţiile moderne, Domnul declară: „De aceea, dacă Îmi veţi cere, veţi primi, dacă veţi bate, vi se va deschide" (de exemplu, D&L 6:5; 11:5; vezi, de asemenea, Matei 7:7). Cu siguranţă, datorită dragostei Lor atotcuprinzătoare, Tatăl nostru Ceresc şi Preaiubitul Său Fiu, Isus Hristos, aud rugăciunile tuturor celor care-I caută cu credinţă şi le răspund în mod corespunzător. Apostolul Pavel a scris: „Ne-am pus nădejdea în Dumnezeul cel Viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, şi mai ales al celor credincioşi" (1 Timotei 4:10).

Ştiu că aceste lucruri sunt adevărate. Ispăşirea Salvatorului nostru face mai mult decât doar să ne asigure de nemurire printr-o înviere universală şi ne oferă ocazia de a fi curăţaţi de păcate prin pocăinţă şi botez. Ispăşirea Sa ne oferă, de asemenea, ocazia să apelăm la Cel care a avut parte de toate infirmităţile noastre din viaţa muritoare pentru a ne oferi tăria de a purta poverile vieţii muritoare. El ne cunoaşte chinul şi este gata să ne ajute. Asemenea bunului samaritean, când El ne găseşte răniţi pe marginea drumului, ne leagă rănile şi are grijă de noi (vezi Luca 10:34). Puterea vindecătoare şi întăritoare a lui Isus Hristos şi a ispăşirii Sale este pusă la dispoziţia noastră, a tuturor celor care vom cere. Depun mărturie despre aceasta şi depun, de asemenea, mărturie despre Salvatorul nostru, care face totul posibil.

Într-o zi, toate aceste poveri ale vieţii muritoare vor dispărea şi nu va mai fi nicio durere (vezi Apocalipsa 21:4). Mă rog ca noi, toţi, să înţelegem speranţa şi tăria oferite de ispăşirea Salvatorului: asigurarea nemuririi, ocazia de a dobândi viaţa eternă şi tăria de a continua pe care o putem primi doar dacă o vom cere, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, „Sacrificiul altruist şi sacru al Salvatorului", *Liahona*, apr. 2015, p. 38.
2. James E. Faust, „Ispăşirea: speranţa noastră cea mai mare", *Liahona*, ian. 2002, p. 22.
3. „Ce trainică temelie", *Imnuri*, nr. 47.
4. Vezi, în principiu, Jeffrey R. Holland, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), p. 223–234; David A. Bednar, „Ispăşirea şi călătoria prin viaţa muritoare", *Liahona*, apr. 2012, p. 12–19; Bruce C. Hafen şi Marie K. Hafen, „«Fear Not, I Am with Thee»: The Redeeming, Strengthening, and Perfecting Blessings of Christ's Atonement", *Religious Educator*, vol. 16, nr. 1 (2015), p. 11–31, în special p. 18–25; Tad R. Callister, *The Infinite Atonement* (2000), p. 206–210.
5. „Come, Ye Disconsolate", *Hymns*, nr. 115.
6. Dintr-o scrisoare din anul 2014 primită de episcopul Bobby O. Hales, care răspunde de Ramura Henry a închisorii Central Utah.
7. „Unde găsesc pace?", *Imnuri*, nr. 81.
8. Neal A. Maxwell, „Apply the Atoning Blood of Christ", *Ensign*, nov. 1997, p. 23.

Vârstnicul Neil L. Andersen
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Credinţa nu este o întâmplare, ci o alegere

Credinţa în Isus Hristos este un dar din cer pe care îl dobândim pe măsură ce alegem să îl exercităm, să îl căutăm şi să îl protejăm.

Salvatorul a recunoscut cât de puternică sau de slabă era credinţa celor din jurul Său. Unei femei i-a spus aprobator: „Mare este credinţa ta”[1]. Altora le-a spus cu tristeţe: „Puţin credincioşilor”[2]. Pe alţii i-a întrebat: „Unde vă este credinţa?”[3], iar pe un altul, Isus l-a remarcat: „Nici în Israel n-am găsit o credinţă aşa de mare”[4].

Mă întreb: „Ce crede Salvatorul despre credinţa mea?” Şi, în această seară, vă întreb: „Ce crede Salvatorul despre credinţa dumneavoastră?”.

Credinţa în Domnul Isus Hristos nu este un lucru abstract care pluteşte liber în aer. Credinţa nu o dobândim din întâmplare şi nici ca un drept al primului născut. Este, aşa cum spun scripturile, „încredere… o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd”[5]. Credinţa emite o lumină spirituală, iar acea lumină se poate discerne.[6] Credinţa în Isus Hristos este un dar din cer pe care îl dobândim pe măsură ce alegem să îl exercităm[7], să îl căutăm şi să îl protejăm. Credinţa dumneavoastră fie devine mai puternică, fie slăbeşte. Credinţa este un principiu al puterii, important nu doar pentru această viaţă, ci şi pentru progresul nostru dincolo de văl.[8] Datorită harului lui Hristos, într-o zi vom fi salvaţi prin credinţă în numele Său.[9] Felul în care va evolua credinţa dumneavoastră nu este o întâmplare, ci o alegere.

Credinţa unui tânăr brazilian

Acum o lună, în Brazilia, l-am întâlnit pe Aroldo Cavalcante. La 21 de ani, a fost primul din familia sa care a devenit membru al Bisericii. Credinţa sa era foarte puternică şi a început imediat să se pregătească pentru a sluji în misiune. Din nefericire, mama lui Aroldo a fost diagnosticată cu cancer. Trei luni mai târziu, cu câteva zile înainte să moară, i-a împărtăşit lui Aroldo grija ei cea mai mare: nu existau rude care să ajute. Aroldo trebuia să-şi asume singur responsabilitatea de a se îngriji de cele două surori şi de fratele său, care erau mai tineri decât el. A făcut acea promisiune solemnă mamei sale muribunde.

Ziua lucra într-o bancă, iar seara mergea la universitate. A continuat să-şi respecte legămintele făcute la botez, dar speranţele cu privire la o misiune cu timp deplin se năruiseră. Misiunea lui era de a purta de grijă familiei sale.

Luni mai târziu, în timp ce pregătea o cuvântare pentru adunarea de împărtăşanie, Aroldo a studiat cuvintele pe care Samuel i le-a spus cu reproş regelui Saul: „Ascultarea”, a citit el, „face mai mult decât jertfele”[10]. Aroldo a simţit un îndemn aproape de necrezut că trebuia să se supună chemării profetului de a sluji în misiune. Nedescurajat de obstacolele dinaintea sa, el a mers înainte cu credinţă imensă.

Aroldo a economisit fiecare *bănuţ* pe care-l avea. La vârsta de 23 de ani, el şi-a primit chemarea în misiune. I-a spus fratelui său cât să scoată în fiecare lună din contul său pentru familie. Aroldo tot nu avea suficienţi bani pentru misiunea sa şi pentru a avea grijă de fratele şi de surorile sale, dar, plin de credinţă, a intrat la CPM (Centrul de pregătire a misionarilor). O săptămână mai târziu, el a primit una dintre multele sale binecuvântări. Pe neaşteptate, banca la care lucrase vârstnicul Cavalcante a dublat suma pe care urma să o primească după încheierea contractul de muncă. Acest miracol, pe lângă altele, a asigurat venitul necesar pentru misiunea sa şi familia sa în timpul cât el urma să lipsească.

Acum, după douăzeci de ani, fratele Cavalcante slujeşte ca preşedinte al

Ţăruşului Boa Viagem din Recife, Brazilia. Privind în urmă, el a spus despre acele zile: „În timp ce încercam să trăiesc în dreptate, am simţit dragostea şi îndrumarea Salvatorului. Credinţa mea s-a dezvoltat, ajutându-mă să fac faţă multelor mele provocări”[11]. Credinţa lui Aroldo n-a fost o întâmplare, ci o alegere.

Există mulţi oameni creştini cu credinţă puternică în Domnul Isus Hristos, iar noi îi cinstim şi respectăm.

Nu mai suntem pe teren neutru

Dar, dragi fraţi, nouă ni s-a dat ceva mai mult. Preoţia lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu restaurată pe pământ de îngeri sfinţi. Acest lucru vă face diferiţi. Nu mai sunteţi pe teren neutru. Dezvoltarea credinţei dumneavoastră nu va fi o întâmplare, ci o alegere.

Felul în care ne trăim vieţile ne va dezvolta sau ne va slăbi credinţa. Rugăciunea, supunerea, cinstea, puritatea gândurilor şi a faptelor şi altruismul dezvoltă credinţa. Fără acestea, credinţa va slăbi. De ce i-a spus Salvatorul lui Petru: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credinţa ta”[12]? Pentru ca există un duşman care găseşte plăcere în a ne distruge credinţa! Trebuie să fiţi neobosiţi în a v-o proteja.

Aroldo Cavalcante (stânga) împreună cu surorile şi fratele lui. Portretul mamei lor atârnă pe perete.

Întrebări sincere

Rezolvarea întrebărilor sincere constituie o parte importantă în dezvoltarea credinţei, iar pentru aceasta ne folosim atât de intelect, cât şi de sentimente. Domnul a spus: „Eu îţi voi spune ţie, în inima şi în mintea ta”[13]. Nu toate întrebările vor primi răspuns imediat, dar majoritatea pot fi rezolvate prin studiu sincer şi prin rugăciune adresată lui Dumnezeu. Dacă ne vom folosi doar de mintea noastră şi nu şi de inimă, nu vom primi răspunsuri spirituale. „Nimeni nu cunoaşte lucrurile lui Dumnezeu, afară de [cel care are] Duhul lui Dumnezeu”[14]. Şi, pentru a ne ajuta, Isus ne-a promis „un alt Mângâietor” şi L-a numit „Duhul adevărului”[15].

Credinţa nu solicită răspunsuri la fiecare întrebare, ci caută încredinţarea şi curajul de a merge înainte, chiar dacă vom recunoaşte uneori că: „Deşi nu ştiu totul, ştiu suficient să continui pe cărarea ucenicie”[16].

Dacă ne vom lăsa conduşi în mod constant de îndoială, încurajată de răspunsurile celor necredincioşi şi infideli, credinţa noastră în Isus Hristos şi în restaurare va slăbi.[17] „Omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie.”[18]

De exemplu, întrebările despre profetul Joseph Smith nu sunt noi. Ele au fost adresate cu asprime de către criticii săi de când a început această lucrare. Permiteţi-mi să împărtăşesc un sfat prietenesc tuturor oamenilor de credinţă care, privind prin prisma secolului 21, pun în mod sincer la îndoială evenimentele sau declaraţiile profetului Joseph de acum aproape 200 de ani: Deocamdată, daţi-i pace fratelui Joseph! În viitor, veţi avea de 100 de ori mai multe informaţii decât există azi pe toate motoarele de căutare, iar acestea vor veni de la atotştiutorul nostru Tată din Cer.[19] Gândiţi-vă la întreaga viaţă a lui Joseph – născut în sărăcie şi având parte de puţină educaţie – el a tradus totuşi Cartea lui Mormon în mai puţin de 90 de zile.[20] Zeci de mii de oameni cinstiţi şi devotaţi s-au alăturat cauzei restaurării. La vârsta de 38 de ani, Joseph a pecetluit mărturia sa cu sângele său. Depun mărturie că Joseph Smith a fost profet al lui Dumnezeu. Acceptaţi acest lucru în mintea dumneavoastră şi mergeţi mai departe!

Daruri care ne vor dezvolta credinţa

Atât Biblia, cât şi Cartea lui Mormon ne oferă încredinţarea minunată că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Ţin în mână un exemplar al primei ediţii a Cărţii lui Mormon în limba franceză, publicată de John Taylor când a început lucrarea în Franţa în anul 1852. Acum, Cartea lui Mormon este tradusă parţial sau în întregime în 110 limbi din întreaga lume. Ea este o dovadă spirituală şi tangibilă a adevărului

restaurării. Când aţi citit ultima oară Cartea lui Mormon în întregime? Citiţi-o din nou. Vă va dezvolta credinţa.[21]

Un alt dar de la Dumnezeu care ne dezvoltă credinţa este îndrumarea oferită de Prima Preşedinţie şi Cvorumul celor Doisprezece. Azi am susţinut trei membri noi în Cvorumul celor Doisprezece şi le urez bun venit vârstnicului Rasband, vârstnicului Stevenson şi vârstnicului Renlund în cercul sacru al Cvorumului celor Doisprezece. Pavel a spus:

„El a dat pe unii apostoli; pe alţii, proroci…

pentru desăvârşirea sfinţilor…

până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu…

ca să nu mai… [plutim] încoace şi încolo, purtaţi de orice vânt de învăţătură, prin viclenia oamenilor şi prin şiretenia lor în mijloacele de amăgire”[22].

Îndrumarea oferită de Prima Preşedinţie şi de Cei Doisprezece ne ajută să ne protejăm credinţa.

Deşi, la început, credinţa dumneavoastră poate fi mică, alegerile drepte vă întăresc încrederea în Dumnezeu, iar credinţa dumneavoastră creşte. Dificultăţile din viaţa muritoare sunt potrivnice şi răul pândeşte în întuneric în speranţa de a vă distruge credinţa. Dar, pe măsură ce continuaţi să faceţi alegeri drepte, să vă încredeţi în Dumnezeu şi să-L urmaţi pe Fiul Său, Domnul vă oferă mai multă lumină şi cunoaştere, iar credinţa dumneavoastră devine fermă şi de neclintit. Preşedintele Thomas S. Monson a spus: „Fiţi bucuroşi. Viitorul este la fel de strălucitor ca şi credinţa dumneavoastră”[23].

Deşi, la început, credinţa dumneavoastră poate fi mică, alegerile drepte vă întăresc încrederea în Dumnezeu, iar credinţa dumneavoastră creşte.

Porter, Zane şi Max Openshaw

Credinţa tinerilor băieţi din această Biserică este remarcabilă!

Anul acesta, pe 12 iunie, am primit un e-mail în care am fost înştiinţat că un episcop din Utah, soţia sa şi doi dintre copiii lor decedaseră în urma unui accident de avion. Episcopul Mark Openshaw pilota avionul care decolase de pe un mic aerodrom, când, dintr-o dată, a intrat în picaj şi s-a prăbuşit. Episcopul Openshaw, soţia sa, Amy, şi copiii lor, Tanner şi Ellie, au murit în accident. În mod miraculos, fiul lor de cinci ani, Max, catapultat din avion cu tot cu scaun, a scăpat cu doar câteva oase rupte.

Am aflat că fiul lor, vârstnicul Porter Openshaw, slujea în Misiunea Majuro din Insulele Marshall şi că fiul lor de 17 ani, Zane, era într-un schimb de experienţă cultural în Germania.

L-am sunat pe vârstnicul Openshaw, care se afla pe Insula Christmas. Deşi a fost devastat de moartea neaşteptată a mamei, a tatălui, a fratelui şi a surorii sale, vârstnicul Openshaw a devenit imediat preocupat de cei doi fraţi mai tineri ai săi.

În cele din urmă, vârstnicul Openshaw şi fratele său, Zane, au decis că alţii pot ajuta acasă şi că Porter trebuie să rămână în misiune. Au ştiut că era ceea ce şi-ar fi dorit părinţii lor.

În timp ce vorbeam cu vârstnicul Openshaw, am simţit tristeţea sa, dar şi focul de nestins al credinţei sale. „Sunt încrezător”, mi-a spus, „şi ştiu fără nicio urmă de îndoială că îmi voi vedea din nou familia … În încercările noastre, tăria se găseşte mereu în Domnul nostru, Isus Hristos … Este evident că Atotputernicul Dumnezeu ne-a ajutat [pe mine] şi pe fraţii mei în [această] încercare foarte dificilă.”[24]

Prima oară când l-am întâlnit pe Zane a fost la înmormântare. În timp ce priveam cele patru sicrie care se aflau în faţa noastră în capelă, m-am minunat de credinţa acestui băiat de 17 ani în timp ce vorbea congregaţiei. „Azi”, a spus el, „ne-am adunat, cu inimile grele şi pline de umilinţă, pentru a ne aminti de viaţa mamei mele, a tatălui meu, a lui Tanner şi a lui Ellie … Am vorbit împreună, am plâns împreună, am depănat amintiri împreună şi am simţit mâna lui Dumnezeu împreună …

La o zi după ce am aflat de accident, am găsit în rucsac o scrisoare de la mama mea. În ea scrisese: «Zane, aminteşte-ţi cine eşti şi de unde vii. Ne vom ruga pentru tine şi ne vei lipsi»”.

Vârstnicul Porter Openshaw slujeşte în Misiunea Majuro, Insulele Marshall.

Zane a continuat: „Nu puteau fi cuvinte de bun rămas mai potrivite de la mama mea decât acestea. Ştiu că ea, împreună cu Tanner, Ellie şi tatăl meu… se roagă pentru [fraţii mei şi] pentru mine. Ştiu că… ei se roagă ca eu să-mi amintesc cine sunt… pentru că, asemenea dumneavoastră, sunt un copil al lui Dumnezeu şi El m-a trimis aici. Depun mărturie [că]… indiferent cât de singuri ne simţim, Dumnezeu nu ne va uita”[25].

În cele din urmă, vârstnicul Openshaw şi fratele său, Zane (fotografiat împreună cu fratele său mai mic, Max), au decis că alţii pot ajuta acasă şi că Porter trebuie să rămână în misiune. Au ştiut că era ceea ce şi-ar fi dorit părinţii lor.

Dragii mei prieteni, credinţa dumneavoastră nu a început odată cu naşterea şi nu se va încheia odată cu moartea. Credinţa este o alegere. Întăriţi-vă credinţa şi trăiţi astfel încât să meritaţi să auziţi cuvintele Salvatorului: „Mare este credinţa ta”. Vă promit că, pe măsură ce faceţi acest lucru, credinţa dumneavoastră, prin harul lui Isus Hristos, va face posibil ca, într-o zi, să staţi curaţi şi puri, împreună cu cei pe care îi iubiţi, în prezenţa lui Dumnezeu, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 15:28.
2. Matei 6:30.
3. Luca 8:25.
4. Matei 8:10.
5. Evrei 11:1.
6. Vezi Alma 32:35.
7. Vezi L. Whitney Clayton, „Alegeţi să credeţi”, *Liahona*, mai 2015, p. 36–39.
8. Vezi *Lectures on Faith* (1985), p. 3.
9. Vezi Efeseni 2:8.
10. 1 Samuel 15:22.
11. Dintr-un dialog personal cu Aroldo Cavalcante, 29 august, 2015, Salvador, Brazilia, cât şi dintr-un e-mail datat 31 august 2015. Se pot spune multe despre promisiunea lui Aroldo Cavalcante făcută mamei sale de a purta de grijă surorilor şi fratelui său. După moartea mamei sale, în anii ce-au urmat, el s-a referit adesea la surorile sale şi la fratele său ca fiind „copiii” săi. În timpul misiunii sale, în scrisorile şi apelurile sale telefonice de Crăciun şi de 8 martie, el întreba pe fiecare membru al familiei de problemele personale. După misiunea sa, prin mari sacrificii, Aroldo şi-a asumat responsabilitatea financiară cu privire la educaţia lor şi la misiunea fratelui său. Aroldo a aşteptat până când surorile sale şi fratele său s-au căsătorit, înainte să se căsătorească la vârsta de 32 de ani. Ei sunt în continuare o familie unită.
12. Luca 22:32.
13. Doctrină şi legăminte 8:2.
14. 1 Corinteni 2:11.
15. Ioan 14:16–17.
16. Vezi Adam Kotter, „When Doubts and Questions Arise”, *Liahona,* martie 2015, p. 39–41.
17. Vârstnicul Neal A. Maxwell a spus odată: „Unii insistă să studieze Biserica doar prin prisma celor care au părăsit-o, iar aceasta este ca şi cum l-ai intervieva pe Iuda ca să-L înţelegi pe Isus. Aceştia vorbesc mai mult despre ei decât despre Biserica pe care au părăsit-o” („All Hell Is Moved” [Adunare de devoţiune desfăşurată în cadrul Universităţii Brigham Young, 8 nov. 1977], p. 3, speeches.byu.edu).
18. 1 Corinteni 2:14.
19. „Niciodată nu v-am spus că sunt perfect; dar nu este nicio greşeală în revelaţiile pe care vi le-am transmis” (*Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* [2007], p. 550).
20. Vezi John W. Welch and Tim Rathbone, „The Translation of the Book of Mormon: Basic Historical Information”, Fundaţia pentru Cercetări Istorice şi Studii Mormone (Foundation for Ancient Research and Mormon Studies), 1986.
21. O mărturie spirituală despre Cartea lui Mormon este centrală pentru convertirea sfinţilor din zilele din urmă. Este o mărturie care trebuie să fie reînnoită din nou şi din nou. Dacă nu, sentimentele spirituale se uită şi acele persoane nu-şi mai amintesc puterea pe care au simţit-o cândva. „Iar poporul a început să uite acele semne şi minuni despre care auzise; şi oamenii au început să fie din ce în ce mai puţin uimiţi… de o minune din cer, într-atât încât au început să fie împietriţi în inimile lor şi orbi în minţile lor; şi au început să nu mai creadă în toate cele pe care le auziseră şi le văzuseră… [şi au început] să creadă că doctrina lui Hristos era un lucru nebunesc şi deşert” (3 Nefi 2:1–2).
22. Efeseni 4:11–14.
23. Thomas S. Monson, „Fiţi bucuroşi” *Liahona*, mai 2009.
24. E-mail personal primit de la vârstnicul Porter Openshaw, 23 august 2015.
25. Cuvinte ale lui Zane Openshaw de la slujba de înmormântare a membrilor familiei sale, 22 iunie 2015.

Vârstnicul Randall K. Bennett
din Cei Şaptezeci

Următorul dumneavoastră pas

Tatăl dumneavoastră Ceresc iubitor şi Fiul Său, Isus Hristos, vă invită să faceţi următorul pas spre Ei. Nu aşteptaţi! Faceţi-l acum!

Inima mi s-a întristat în timpul unei întâlniri recente cu sfinţi din zilele din urmă minunaţi. A fost adresată întrebarea: „Cine doreşte să trăiască, din nou, în prezenţa Tatălui Ceresc?”. Toţi cei prezenţi şi-au ridicat mâna. Următoarea întrebare a fost: „Cine are încredere că va reuşi?” Din nefericire şi în mod surprinzător, cele mai multe dintre mâini au rămas jos.

Când percepem diferenţa dintre cine suntem acum şi cine dorim să devenim, mulţi avem tendinţa de a alege să ne pierdem credinţa şi speranţa.[1]

Deoarece „niciun lucru necurat nu poate locui cu Dumnezeu”[2], pentru a putea trăi din nou în prezenţa Sa, va trebui să fim curăţaţi de păcat[3] şi sfinţiţi[4]. Dacă ar trebui să facem *singuri* acest lucru, niciunul nu am reuşi. Însă nu suntem singuri. De fapt, nu suntem *niciodată* singuri.

Avem parte de ajutor divin, datorită lui Isus Hristos şi a ispăşirii Sale.[5] Salvatorul a spus: „Dacă voi veţi avea credinţă în Mine, atunci veţi avea puterea să faceţi orice lucru care este potrivit cu Mine”[6]. Când este exercitată, credinţa creşte.

Să examinăm trei principii care ne vor ajuta de-a lungul călătoriei noastre înapoi la Tatăl nostru din Cer.

Să devenim asemenea pruncilor.

Cel mai mic nepot al nostru ilustrează primul principiu. După ce a învăţat să meargă de-a buşilea şi, apoi, să stea în picioare, era pregătit să încerce să meargă. În timpul primelor sale încercări, a căzut, a plâns şi a aruncat o privire care spunea: „Nu voi mai încerca niciodată, dar niciodată, să fac acest lucru! Voi continua doar să merg de-a buşilea”.

Când s-a poticnit şi a căzut, părinţii lui iubitori nu s-au gândit că el nu avea nicio şansă sau că nu avea să meargă niciodată. Din contră, şi-au întins braţele spre el în timp ce-l chemau şi, în timp ce-i privea, el a încercat din nou să se îndrepte către îmbrăţişarea lor plină de dragoste.

Părinţii iubitori sunt mereu pregătiţi să-şi întindă braţele pentru a întâmpina

cu căldură chiar şi cel mai mic pas al nostru în direcţia bună. Ei ştiu că dorinţa noastră de a încerca, din nou şi din nou, va duce la progres şi succes.

Salvatorul ne-a învăţat că, pentru a moşteni împărăţia lui Dumnezeu, trebuie să devenim asemenea pruncilor.[7] Aşadar, spiritual vorbind, primul principiu este acela că trebuie să facem ceea ce am făcut când am fost copii.[8]

Fiind umili asemenea copiilor şi dornici să ne concentrăm asupra Tatălui nostru din Cer şi a Salvatorului nostru, păşim către Ei fără să ne pierdem vreodată speranţa, nici măcar când cădem. Tatăl nostru Ceresc iubitor se bucură de fiecare pas făcut cu credinţă şi, dacă se întâmplă să cădem, El se bucură de fiecare efort pe care-l facem pentru a ne ridica şi a încerca din nou.

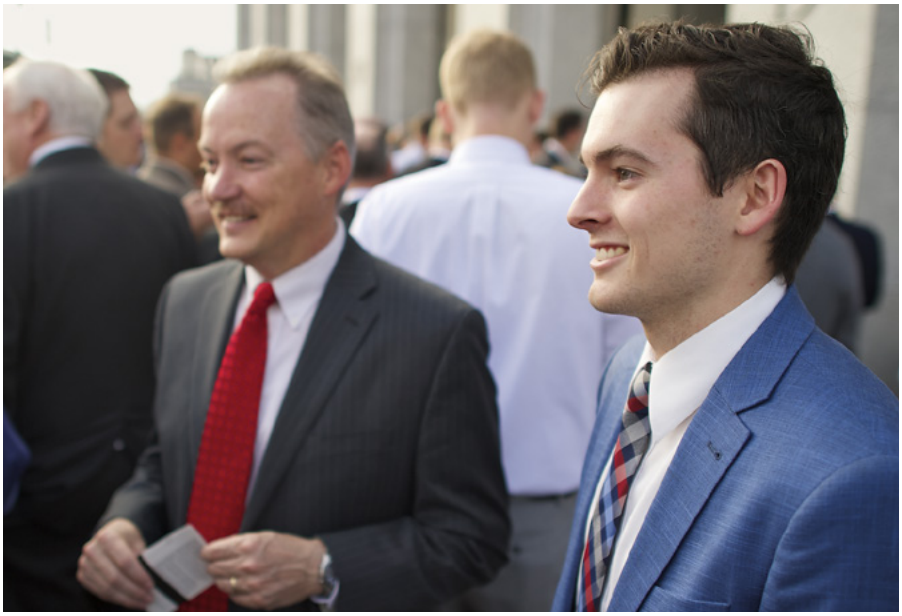

Să acţionăm cu credinţă.

Al doilea principiu este ilustrat de doi sfinţi credincioşi, fiecare dintre ei având dorinţa puternică de a-şi găsi partenera şi partenerul etern. Amândoi au păşit cu credinţă.

Yuri, sfânt din zilele din urmă rus, a făcut sacrificii şi a economisit bani pentru a face o călătorie lungă până la templu. În tren, a remarcat o femeie frumoasă cu o înfăţişare strălucitoare şi a simţit că trebuia să-i împărtăşească Evanghelia. Neştiind ce altceva să facă, a început să citească din Cartea lui Mormon, sperând că ea va observa.

Yuri nu şi-a dat seama că femeia, Mariya, era sfântă din zilele din urmă. Neştiind că şi Yuri era membru, şi urmând îndemnul pe care l-a simţit de a-i împărtăşi Evanghelia, Mariya a început şi ea să citească din exemplarul ei al Cărţii lui Mormon, sperând ca el să observe acest lucru.

Ei bine, când s-au uitat simultan unul la celălalt, Yuri şi Mariya au fost uimiţi să vadă Cartea lui Mormon în mâna celuilalt – şi da, după ce s-au îndrăgostit, au fost pecetluiţi în templu. În prezent, Yuri şi Mariya Kutepov din Voronezh, Rusia, fiind parteneri eterni, ajută foarte mult la creşterea Bisericii în Rusia.

Lucrul important aici nu este doar dorinţa acestui cuplu de a acţiona cu credinţă. Ci şi ceea ce are legătură cu cel de-al doilea principiu – Domnul face mai mult decât doar să ne armonizeze dorinţa de a acţiona cu credinţă. Dorinţa noastră de a face un pas este mai mult decât răsplătită prin binecuvântările promise de Domnul.

Tatăl Ceresc şi Salvatorul nostru sunt *dornici* să ne binecuvânteze. La urma urmei, Ei ne cer doar o zecime din binecuvântările pe care ni le oferă şi ne promit că zăgazurile cerurilor se vor deschide![9]

De fiecare dată când acţionăm, de bunăvoie, având credinţă în Isus Hristos şi facem încă un pas, în special un pas incomod care implică schimbare sau pocăinţă, suntem binecuvântaţi cu tărie.[10]

Depun mărturie că Domnul ne va îndruma către următorii noştri paşi, precum şi *atunci când îi vom face*. El va face mai mult decât doar să ne armonizeze paşii cu puterea Sa dacă suntem dornici să continuăm să încercăm, să ne pocăim şi să înaintăm cu credinţă în Tatăl nostru Ceresc şi în Fiul Său, Isus Hristos.

Daruri spirituale sunt promise nu doar celor care-L iubesc pe Dumnezeu şi ţin toate poruncile Sale, ci şi, cu recunoştinţă, acelora dintre noi care „[încercăm să facem] astfel”[11]. Celor care continuă să caute şi să încerce le este oferită tărie.

Două indicatoare săptămânale esenţiale care ne călăuzesc în călătoria noastră de întoarcere în prezenţa Tatălui nostru din Cer sunt legământul perpetuu al rânduielii împărtăşaniei şi ţinerea zilei de sabat. Preşedintele Russell M. Nelson ne-a învăţat în cadrul ultimei conferinţe generale că sabatul este darul Domnului pentru noi. Ţinerea săptămânală constantă a zilei de sabat este semnul nostru către Domnul că-L iubim.[12]

În fiecare zi de sabat, depunem mărturie că suntem „dornici să luăm asupra [noastră numele Său], să [ne amintim] totdeauna de El şi să [ţinem] poruncile pe care El [ni le-a dat]”[13]. În schimb, pentru inima noastră pocăită şi pentru angajamentul nostru, Domnul reînnoieşte promisa iertare a păcatelor şi ne permite să „[avem] totdeauna Spiritul Său cu [noi]”[14]. Influenţa Spiritului Sfânt ne îmbunătăţeşte, ne întăreşte, ne învaţă şi ne îndrumă.

Dacă, atunci când ne amintim de El în fiecare zi de sabat, ne întoarcem inimile către Salvator prin aceste două indicatoare importante, eforturile noastre vor fi, din nou, mai mult decât răsplătite de Domnul prin binecuvântările Sale promise. Ni s-a promis că,

Autorităţi generale şi oficianţi generali ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă

PRIMA PREŞEDINŢIE

Henry B. Eyring
primul consilier

Thomas S. Monson
preşedinte

Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier

CVORUMUL CELOR DOISPREZECE APOSTOLI

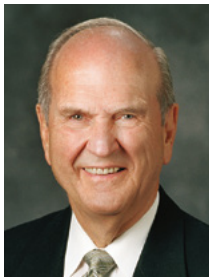
Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

PREŞEDINŢIA CELOR ŞAPTEZECI

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

AUTORITĂŢI GENERALE-CEI ŞAPTEZECI

(în ordine alfabetică)

Marcos A. Aidukaitis, Jose L. Alonso, Wilford W. Andersen, Ian S. Ardern, Mervyn B. Arnold, David S. Baxter, Randall K. Bennett, Shayne M. Bowen, Craig A. Cardon, Yoon Hwan Choi, Kim B. Clark, Carl B. Cook, Lawrence E. Corbridge, J. Devn Cornish, Claudio R. M. Costa, LeGrand R. Curtis jr.

Benjamín De Hoyos, Edward Dube, Kevin R. Duncan, Timothy J. Dyches, Larry J. Echo Hawk, Stanley G. Ellis, David F. Evans, Enrique R. Falabella, Bradley D. Foster, Randy D. Funk, Eduardo Gavarret, Robert C. Gay, Carlos A. Godoy, Christoffel Golden, Walter F. González, C. Scott Grow

O. Vincent Haleck, Kevin S. Hamilton, James J. Hamula, Allen D. Haynie, Daniel L. Johnson, Paul V. Johnson, Larry S. Kacher, Patrick Kearon, Von G. Keetch, Jörg Klebingat, Erich W. Kopischke, Larry R. Lawrence, Per G. Malm, Hugo E. Martinez, James B. Martino, Jairo Mazzagardi

Hugo Montoya, Marcus B. Nash, S. Gifford Nielsen, Brent H. Nielson, Adrián Ochoa, Allan F. Packer, Kevin W. Pearson, Anthony D. Perkins, Paul B. Pieper, Rafael E. Pino, Bruce D. Porter, Kent F. Richards, Michael T. Ringwood, Gregory A. Schwitzer, Joseph W. Sitati, Steven E. Snow

Vern P. Stanfill, Michael John U. Teh, José A. Teixeira, Juan A. Uceda, Arnulfo Valenzuela, Francisco J. Viñas, Terence M. Vinson, Scott D. Whiting, Larry Y. Wilson, Chi Hong (Sam) Wong, Kazuhiko Yamashita, Jorge F. Zeballos, Claudio D. Zivic, W. Craig Zwick

EPISCOPATUL CARE PREZIDEAZĂ

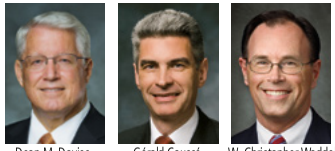

Dean M. Davies, primul consilier
Gérald Caussé, episcopul care prezidează
W. Christopher Waddell, al doilea consilier

OFICIANŢI GENERALI

ŞCOALA DE DUMINICA

Devin G. Durrant, primul consilier
Tad R. Callister, preşedinte
Brian K. Ashton, al doilea consilier

TINERELE FETE

Carol F. McConkie, prima consilieră
Bonnie L. Oscarson, preşedintă
Neill F. Marriott, a doua consilieră

SOCIETATEA DE ALINARE

Carole M. Stephens, prima consilieră
Linda K. Burton, preşedintă
Linda S. Reeves, a doua consilieră

SOCIETATEA PRIMARĂ

Cheryl A. Esplin, prima consilieră
Rosemary M. Wixom, preşedintă
Mary R. Durham, a doua consilieră

TINERII BĂIEŢI

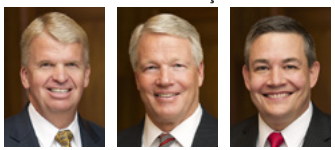

Douglas D. Holmes, primul consilier
Stephen W. Owen, preşedinte
M. Joseph Brough, al doilea consilier

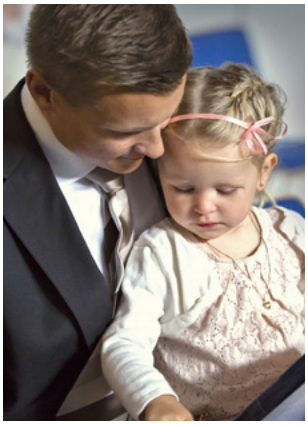

În fotografii, în sensul acelor de ceasornic, începând de sus, stânga, sunt membri şi misionari ai Bisericii din Drammen, Norvegia; Arica, Chile; Belize City, Belize; Athens, Georgia, S.U.A.; Cavite City, Cavite, Filipine; Ţinutul Orange, California, S.U.A.; Kiev, Ucraina şi Bermejillo, Durango, Mexico.

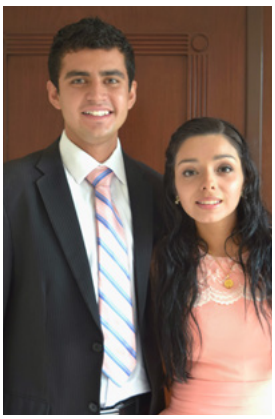

dacă ţinem ziua de sabat cu devotament, plenitudinea pământului va fi a noastră.[15]

Calea care duce înapoi la Tatăl nostru din Cer duce la casa Domnului, unde suntem binecuvântaţi să primim rânduielile necesare salvării atât pentru noi, cât şi pentru cei dragi ai noştri decedaţi. Preşedintele Boyd K. Packer ne-a învăţat că „rânduielile şi legămintele devin scrisorile noastre de acreditare care ne permit să fim primiţi în prezenţa [lui Dumnezeu]”[16]. Mă rog ca noi toţi să fim mereu demni de recomandările noastre pentru templu şi să le folosim pentru a sluji cu regularitate.

Să biruim omul firesc.

Al treilea principiu este următorul: trebuie să contracarăm tendinţa omului firesc de a amâna, a lăsa pentru altădată sau renunţa.[17]

Pe măsură ce avansăm de-a lungul căii legământului, vom face greşeli, unele de mai multe ori. Unii dintre noi se chinuiesc cu dependenţe sau comportamente pe care nu se simt în stare să le biruiască. Însă, credinţa în Tatăl Ceresc şi în Isus Hristos este un principiu al acţiunii şi al puterii.[18] Dacă suntem dornici să acţionăm, vom fi binecuvântaţi cu tăria de a ne pocăi şi cu tăria de a ne schimba.

Eşuăm numai dacă eşuăm să facem, cu credinţă, încă un pas în faţă. Nu vom eşua, nu putem eşua, dacă ne înhămăm, cu credinţă, la jugul Salvatorului – al Celui care nu a eşuat niciodată şi care nu ne va părăsi niciodată!

Binecuvântări promise

Vă promit că fiecare pas făcut cu credinţă va fi însoţit de ajutor din Cer. Îndrumarea va veni când ne rugăm Tatălui nostru Ceresc, când ne bizuim pe Salvatorul nostru şi-L urmăm şi când dăm ascultare Spiritului Sfânt. Tăria va rezulta datorită sacrificiului ispăşitor al lui Isus Hristos.[19] Vindecarea şi iertarea vor rezulta datorită harului lui Dumnezeu.[20] Înţelepciunea şi răbdarea vor rezulta având încredere în timpul Domnului în ceea ce ne priveşte. Protecţia va rezulta urmându-l pe profetul în viaţă al lui Dumnezeu, pe preşedintele Thomas S. Monson.

Aţi fost creaţi „ca să [puteţi] avea bucurie”[21], bucurie pe care o veţi simţi când vă veţi întoarce, fiind demni, la Tatăl dumneavoastră Ceresc şi la Salvatorul dumneavoastră şi veţi simţi îmbrăţişarea Lor caldă.

Depun mărturie despre aceste adevăruri absolute. Tatăl dumneavoastră Ceresc iubitor şi Fiul Său, Isus Hristos, trăiesc. Ei vă cunosc. Ei vă iubesc. Ei vă invită, cu multă dragoste, să faceţi următorul pas spre Ei. Nu aşteptaţi! Faceţi-l acum! În numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Moroni 7:40–41.
2. 1 Nefi 10:21; vezi, de asemenea, Moise 6:57.
3. Vezi Alma 5:21, 27; Doctrină şi legăminte 50:28.
4. Vezi Moroni 10:32.
5. Vezi Mosia 4:6–7; Alma 34:9; Moroni 7:41.
6. Moroni 7:33.
7. Vezi 3 Nefi 11:38.
8. Vezi Mosia 3:19; Moroni 8:10.
9. Vezi Maleahi 3:10; Doctrină şi legăminte 41:1.
10. Vezi Moroni 7:33.
11. Doctrină şi legăminte 46:9.
12. Vezi Russell M. Nelson, „Ziua de sabat este o desfătare”, *Liahona*, mai 2015, p. 129–132.
13. Moroni 4:3; vezi, de asemenea, Doctrină şi legăminte 20:77.
14. Doctrină şi legăminte 20:77.
15. Vezi Doctrină şi legăminte 59:9–10, 13, 15–16.
16. Boyd K. Packer, „Covenants”, *Ensign*, mai 1987, p. 24.
17. Vezi Mosia 3:19.
18. Vezi *Lectures on Faith* (1985), p. 3.
19. Vezi Moroni 7:33.
20. Vezi Moroni 10:32.
21. 2 Nefi 2:25.

Preşedintele Dieter F. Uchtdorf
al doilea consilier în Prima Preşedinţie

Nu te teme, crede numai

Când alegem să credem, să dăm dovadă de credinţă întru pocăinţă şi să-L urmăm pe Salvatorul nostru, Isus Hristos, ochii noştri spirituali văd splendori pe care cu greu ni le putem imagina.

Babilonul şi Daniel

Acum două mii şase sute de ani, Babilonul era cea mai puternică naţiune de pe pământ. Un istoric antic a descris zidurile Babilonului care împrejmuiau oraşul ca având mai mult de 90 de metri înălţime şi 25 de metri grosime. El a scris că „nu există oraş mai impunător ca acesta”[1].

În acea perioadă, Babilonul era centrul mondial al educaţiei, al dreptului şi al filozofiei. Puterea sa militară era de neegalat. A nimicit puterea Egiptului. A invadat, a incendiat şi a prădat capitala asiriană, Ninive. A cucerit uşor Ierusalimul şi i-a luat robi în Babilon pe cei mai buni şi mai înţelepţi copii ai lui Israel pentru a-i sluji împăratului Nebucadneţar.

Unul dintre acei robi era un tânăr pe nume Daniel. Mulţi oameni de ştiinţă cred că, la acea vreme, Daniel avea între 12 şi 17 ani. Gândiţi-vă puţin la acest lucru, dragii mei tineri deţinători ai Preoţiei aaronice. Foarte probabil, Daniel era de vârsta voastră când a fost dus la curtea împăratului pentru a fi educat în limba, legea, religia şi ştiinţa lumescului Babilon.

Vă puteţi închipui cum v-aţi fi simţit să fi fost obligaţi să vă părăsiţi căminul, să mergeţi aproape 800 de kilometri până într-un oraş străin şi să fiţi îndoctrinaţi în religia duşmanilor voştri?

Daniel fusese crescut ca discipol al lui Iehova. El credea în şi-L preaslăvea pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov. El studiase cuvintele profeţilor şi ştia legăturile lui Dumnezeu cu oamenii.

Dar, la o vârstă foarte fragedă, devenise un student prizonier în Babilon. Probabil că presiunea exercitată asupra lui de a-şi abandona vechile crezuri şi a le adopta pe cele ale Babilonului a fost enormă. Dar a rămas fidel credinţei sale – în cuvânt şi în faptă.

Mulţi dintre voi ştiu cum este să aperi un adevăr nepopular. În limbajul de azi al Internetului, spunem că ne lăsăm „aprinşi” şi suntem ridiculizaţi de cei care nu sunt de acord cu noi. Dar Daniel nu risca doar să fie ridiculizat în public. În Babilon, cei care se opuneau autorităţilor religioase înţelegeau – la propriu şi la figurat – ce înseamnă a fi „aprins”. Întrebaţi-i pe Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, prietenii lui Daniel.[2]

Nu ştiu dacă a fost uşor pentru Daniel, în acel mediu, să fie credincios. Unii oameni sunt binecuvântaţi să aibă o inimă plină de credinţă – pentru ei, credinţa este ca un dar din cer. Dar îmi închipui că Daniel a fost asemenea multora dintre noi, care trebuie să depunem efort pentru mărturiile noastre. Sunt încrezător că Daniel a petrecut multe ore în genunchi, rugându-se, dând dovadă de credinţă când avea întrebări şi temeri şi aşteptând să primească înţelegere şi înţelepciune de la Domnul.

Iar Domnul l-a binecuvântat pe Daniel. Deşi credinţa sa a fost pusă la încercare şi ridiculizată, el a rămas fidel lucrurilor despre care ştia prin proprie experienţă că sunt adevărate.

Daniel a crezut. Daniel nu s-a îndoit.

Apoi, într-o noapte, regele Nebucadneţar a avut un vis care l-a tulburat. Şi-a adunat echipa de oameni de ştiinţă şi consilieri şi le-a cerut să-i descrie visul şi de asemenea, să dezvăluie înţelesul său.

Bineînţeles că nu au putut. „Nimeni nu poate face ceea ce ceri”, s-au plâns ei. Acest lucru l-a înfuriat şi mai tare pe Nebucadneţar şi a poruncit ca toţi înţelepţii, magicienii, astrologii şi consilierii să fie tăiaţi în bucăţi, inclusiv Daniel şi ceilalţi tineri studenţi veniţi din Israel.

Cei care cunosc cartea lui Daniel ştiu ce s-a întâmplat în continuare. Daniel i-a cerut lui Nebucadneţar încă puţin timp, iar el şi colegii săi s-au îndreptat către sursa *lor* de credinţă şi tărie morală. S-au rugat lui Dumnezeu şi au cerut ajutor divin în acel moment hotărâtor din vieţile lor. „După aceea, i s-a descoperit lui Daniel taina într-o vedenie.”[3]

Daniel, un tânăr băiat dintr-o naţiune învinsă – care fusese batjocorit şi persecutat pentru credinţa în religia sa ciudată – s-a dus înaintea regelui şi i-a dezvăluit visul şi înţelesul său.

Din acea zi, drept rezultat al credinţei sale în Dumnezeu, Daniel a devenit consilier de încredere al regelui, recunoscut în întreg Babilonul pentru înţelepciunea sa.

Băiatul care a crezut şi a trăit conform credinţei sale a devenit un om al lui Dumnezeu. Un profet. Un prinţ al dreptăţii.[4]

Suntem noi ca Daniel?

Pe toţi aceia dintre noi care deţin sfânta preoţie a lui Dumnezeu îi întreb: „Suntem noi ca Daniel?”.

Îi suntem loiali lui Dumnezeu?

Punem în practică ceea ce predicăm sau suntem creştini doar duminica?

Reflectă faptele noastre zilnice în mod clar ceea ce susţinem că credem?

Îi ajutăm pe cei săraci şi nevoiaşi, pe cei bolnavi şi suferinzi?[5]

Vorbim fără să ne implicăm sau ne implicăm cu entuziasm?

Dragi fraţi, ni s-a dat mult. Am fost învăţaţi adevărurile divine ale Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos. Ni s-a încredinţat autoritatea preoţiei pentru a-i ajuta pe semenii noştri şi a clădi împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Trăim într-o perioadă de mare revărsare de putere spirituală. Avem plenitudinea adevărului. Avem cheile preoţiei pentru a pecetlui pe pământ, precum şi în cer. Mai mult ca niciodată, avem disponibile scripturi sacre şi învăţături ale profeţilor şi apostolilor în viaţă.

Dragi prieteni, vă rog să nu tratăm aceste lucruri cu uşurinţă. Odată cu aceste binecuvântări şi privilegii ne revin responsabilităţi şi obligaţii mari. Haideţi să le îndeplinim!

Vechiul oraş al Babilonului se află în ruine. Splendoarea lui a apus. Dar obiceiurile lumeşti şi rele ale Babilonului încă dăinuie. Acum este responsabilitatea noastră să fim credincioşi într-o lume lipsită de credinţă. Este îndatorirea noastră să punem în practică zilnic principiile Evangheliei restaurate a lui Isus Hristos şi să fim fideli poruncilor lui Dumnezeu. Va trebui să facem faţă presiunii colegilor, să nu ne lăsăm impresionaţi de trenduri populare sau

profeţi falşi, să ignorăm batjocura celor necredincioşi, să rezistăm ispitelor celui rău şi să renunţăm la propria lenevie.

Gândiţi-vă la acest lucru. I-ar fi fost mult mai uşor lui Daniel ca, pur şi simplu, să urmeze obiceiurile Babilonului. Ar fi putut respinge codul de conduită restrictiv pe care îl dăduse Dumnezeu copiilor lui Israel. Ar fi putut să se ospăteze din mâncărurile bogate oferite de rege şi să se complacă în plăcerile lumeşti ale omului firesc. Ar fi evitat batjocura.

Ar fi fost popular.

S-ar fi descurcat.

Drumul său ar fi putut fi mai puţin complicat.

Aceasta, bineînţeles, până în ziua în care regele a cerut să i se interpreteze visul. Atunci, Daniel ar fi descoperit că el, la fel ca ceilalţi „înţelepţi din Babilon", îşi pierduse legătura cu adevărata sursă de lumină şi înţelepciune.

Daniel a trecut testul. Al nostru este încă în desfăşurare.

Curajul de a crede

Satana, duşmanul nostru, vrea să eşuăm. El împrăştie minciuni ca parte a efortului său de a ne distruge credinţa. Cu viclenie, el sugerează că cel care se îndoieşte, cel sceptic şi cel cinic sunt sofisticaţi şi inteligenţi, iar cei care au credinţă în Dumnezeu şi în miracolele Sale sunt naivi, orbi sau spălaţi pe creier. Satana va susţine că este la modă să te îndoieşti de darurile spirituale şi de învăţăturile profeţilor adevăraţi.

Aş vrea să pot ajuta pe fiecare să înţeleagă acest simplu fapt: noi *credem* în Dumnezeu datorită lucrurilor pe care le *ştim* cu mintea şi inima noastră, nu datorită lucrurilor pe care *nu le ştim*. Experienţele noastre spirituale sunt uneori prea sacre pentru a le explica în termeni lumeşti, dar asta nu înseamnă că nu sunt reale.

Tatăl Ceresc a pregătit pentru copiii Săi un ospăţ spiritual, oferind toate felurile de mâncăruri alese posibile – şi, totuşi, în loc să se bucure de aceste daruri spirituale, cinicii se mulţumesc să observe de la distanţă, sorbind din cupele lor de scepticism, îndoială şi lipsă de respect.

De ce s-ar mulţumi cineva să treacă prin viaţă doar cu lumina oferită de lumânarea propriei înţelegeri, când, îndreptându-se către Tatăl nostru Ceresc, poate avea parte de lumina puternică a soarelui oferită de cunoaşterea spirituală, care i-ar umple mintea cu înţelepciune şi sufletul cu bucurie?

Nu-i aşa că, atunci când dumneavoastră şi cu mine le vorbim altora despre credinţă, auzim adesea: „Mi-aş dori să pot crede aşa cum crezi tu?".

Într-o astfel de afirmaţie se găseşte o altă înşelăciune a lui Satana, aceea că credinţa este disponibilă doar anumitor oameni. Credinţa nu vine dintr-o sursă magică. Ci faptul de a *vrea* să credem *este* primul pas necesar! Dumnezeu nu este părtinitor.[6] El este Tatăl dumneavoastră. El vrea să vă vorbească. Totuşi, este nevoie de puţină curiozitate ştiinţifică – este nevoie de un experiment cu privire la cuvântul lui Dumnezeu – şi de exercitarea unei particule de credinţă.[7] De asemenea, este nevoie de puţină umilinţă. Şi este nevoie de o inimă deschisă şi o minte deschisă. Este nevoie de *căutare* în adevăratul sens al cuvântului. Şi, probabil cel mai greu lucru dintre toate, este nevoie să fim răbdători şi să-L aşteptăm pe Domnul.

Dacă nu depunem niciun efort pentru a crede, suntem ca cineva care stinge lumina şi, apoi, se plânge că becul nu-i dă nicio lumină.

Am fost surprins şi mâhnit să aud recent că un deţinător al Preoţiei aaronice era mândru de faptul că se distanţase de Dumnezeu. El a spus: „Dacă

Dumnezeu mi Se va arăta, atunci voi crede. Până atunci, voi găsi adevărul bizuindu-mă pe propria mea înţelegere şi propriul meu intelect pentru a-mi lumina calea".

Nu cunosc inima acestui tânăr, dar nu m-am putut abţine să nu îmi pară foarte rău pentru el. Cât de uşor a respins darurile pe care i le oferea Domnul! Acest tânăr a stins lumina şi, apoi, a fost mulţumit de observaţia lui deşteaptă că nu este lumină.

Din nefericire, se pare că aceasta este o atitudine destul de comună în aceste zile. Credem că, dacă-L facem pe Dumnezeu singurul responsabil să ne dovedească adevărul tuturor lucrurilor, putem găsi justificări pentru a nu trata în mod serios poruncile Sale şi pentru a nu ne asuma responsabilitatea în relaţia noastră cu Tatăl nostru Ceresc.

Dragi fraţi, daţi-mi voie să fiu clar: Nu este nimic nobil sau impresionant în faptul de a fi cinic. Este uşor să fii sceptic – oricine poate fi aşa. Viaţa plină de credinţă este cea care solicită tărie morală, devotament şi curaj. Cei care rezistă în credinţă sunt mult mai impresionanţi decât cei care se lasă pradă îndoielii când apar întrebări misterioase sau nelămuriri.

Dar nu trebuie să ne surprindă că societatea nu preţuieşte credinţa. Lumea are o istorie lungă în a respinge ceea ce nu înţelege. Şi, cu precădere, are dificultăţi în a înţelege lucrurile pe care nu le poate vedea. Dar, doar pentru că nu putem vedea un lucru cu ochii noştri fizici, nu înseamnă că nu există. Într-adevăr: „Căci se petrec în cer şi pe pământ mai multe lucruri [decât au fost scrise]" în manualele noastre, în jurnalele ştiinţifice şi în filozofiile lumii.[8] Universul este plin de minuni profunde şi uimitoare – lucruri care pot fi înţelese numai prin ochi spirituali.

Promisiunea credinţei

Când alegem să credem, să dăm dovadă de credinţă întru pocăinţă şi să-L urmăm pe Salvatorul nostru, Isus Hristos, ochii noştri spirituali văd splendori pe care cu greu ni le putem imagina. Astfel, credinţa noastră va deveni şi mai puternică şi vom vedea şi mai mult.[9]

Dragi fraţi, depun mărturie că, şi în cele mai dificile momente, Salvatorul vă va spune ceea ce i-a spus unui tată neliniştit pe un drum aglomerat din Galilea: „Nu te teme, crede numai"[10].

Putem alege să credem.

Căci în credinţă, descoperim lumina.

Vom descoperi adevărul.[11]

Vom găsi pace.[12]

Datorită credinţei noastre, nu vom flămânzi şi nu vom înseta niciodată.[13] Darurile oferite prin harul lui Dumnezeu ne vor ajuta să fim fideli credinţei noastre şi ne vor umple sufletul ca „un izvor de apă care va ţâşni în viaţa veşnică"[14]. Vom avea parte de bucurie adevărată şi de durată.[15]

Aşadar, dragii mei prieteni, dragii mei fraţi, deţinători ai preoţiei lui Dumnezeu:

Aveţi curajul de a crede.

Nu vă temeţi, credeţi numai.

Fiţi ca Daniel!

Mă rog ca fiecare dintre noi – tânăr şi bătrân – să aibă parte de tărie, curaj şi dorinţă de a crede reînnoite. În numele Învăţătorului nostru, Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Herodot, *The History of Herodotus,* traducere de George Rawlinson, 4 volume (1875), 1:244.
2. Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au fost aruncaţi într-un cuptor aprins (vezi Daniel 3).
3. Daniel 2:19.
4. Vezi Daniel 2.
5. Doctrină şi legăminte 52:40.
6. Vezi Faptele apostolilor 10:34–35.
7. Alma 32:27.
8. William Shakespeare, *Hamlet*, actul 1, scena 5, rândurile 167–168.
9. Vezi Doctrină şi legăminte 50:24.
10. Marcu 5:36.
11. Vezi Moroni 10:3–5.
12. Vezi Isaia 26:3.
13. Vezi Ioan 6:35.
14. Ioan 4:14.
15. Vezi 2 Nefi 2:25.

Preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

Nu sunteţi singuri în această lucrare

Când treci de la o slujire la alta în cadrul preoţiei, observi că Domnul este implicat în lucrare alături de tine.

Preaiubiţii mei fraţi, suntem recunoscători că Domnul i-a chemat pe vârstnicul Ronald A. Rasband, pe vârstnicul Gary E. Stevenson şi pe vârstnicul Dale G. Renlund ca apostoli ai Domnului Isus Hristos. Îi susţinem cu inimile noastre, cu rugăciunile noastre şi cu credinţa noastră.

Le cunoaştem potenţialul imens. Cu toate acestea, vor avea nevoie să simtă în chemările dânşilor, la fel ca noi toţi, siguranţa că Domnul le este alături în lucrarea Sa. Cel mai nou diacon are nevoie de acea încredere, la fel ca şi cel mai experimentat înalt preot care primeşte o chemare nouă.

Acea încredere creşte pe măsură ce ajungi să vezi că El te-a chemat prin intermediul slujitorilor Săi. Încurajarea mea este menită să vă ajute să ştiţi că, atunci când vă faceţi partea, Domnul va adăuga puterea Sa la eforturile dumneavoastră.

Orice chemare primim în împărăţia Domnului necesită mai mult decât judecata noastră umană şi puterile noastre personale. Acele chemări necesită ajutor din partea Domnului, ajutor pe care-l vom primi. Chiar şi diaconul cel nou va învăţa că acest lucru este adevărat şi va continua să-l înveţe de-a lungul anilor.

Unul dintre nepoţii mei este aici, în această seară, şi participă la prima lui sesiune a preoţiei. A fost rânduit diacon acum şase zile. Este posibil ca el să se aştepte că prima lui îndeplinire a unei îndatoriri în cadrul preoţiei va fi să dea împărtăşania duminica viitoare. Mă rog ca el să înţeleagă acea experienţă aşa cum ea este în realitate.

El ar putea să creadă că lucrarea sa pentru Domnul este de a da împărtăşania oamenilor care participă la adunarea de împărtăşanie. Însă scopul

Domnului nu este doar ca oamenii să ia din pâine şi apă. Scopul este acela ca ei să ţină acel legământ care-i va ajuta să meargă înainte pe calea către viaţa eternă. Şi, pentru ca acest lucru să se întâmple, Domnul trebuie să-i ofere o experienţă spirituală persoanei căreia diaconul îi oferă împărtăşania.

Am văzut aceasta întâmplându-se odată, într-un cămin de bătrâni, când un diacon s-a aplecat pentru a oferi tava cu împărtăşanie unei doamne cu părul alb. Dânsa s-a uitat la pâine ca la ceva de valoare. Nu voi uita niciodată zâmbetul pe care l-a avut când a luat din pâine şi, apoi, cum s-a întins pentru a-l mângâia pe diacon pe cap spunând destul de tare: „O, îţi mulţumesc!”.

Acel diacon nu făcea decât să-şi îndeplinească îndatorirea din cadrul preoţiei. Însă, Domnul a amplificat apoi fapta diaconului. A fost clar că acea soră şi-a amintit de Salvator când şi-a exprimat recunoştinţa sinceră pentru slujirea acelui diacon. Ea a fost reasigurată, când el i-a oferit împărtăşania, că urma să aibă Spiritul cu ea. Ea nu a fost singură în acea zi în acel cămin de bătrâni. Nici acel diacon nu a fost singur în slujirea lui umilă.

Poate că un tânăr învăţător din Preoţia aaronică nu simte, când merge să predea unei familii, că este coleg cu Domnul în lucrarea Sa. Îmi aduc aminte de mărturia simplă a unui tânăr coleg al unui învăţător de acasă care au venit la noi acasă. Spiritul ne-a confirmat cuvintele lui, mie şi membrilor familiei mele. Poate că el nu-şi aduce aminte de acea zi, însă eu da.

Domnul va spori, din nou, eforturile unui tânăr băiat când acesta este chemat să devină preot. De exemplu, primul botez pe care-l înfăptuieşte ar putea fi al unei persoane tinere pe care el nu o cunoaşte. Poate că-şi va face griji cu privire la faptul de a spune

Oslo, Norvegia

cuvintele care trebuie şi de a înfăptui corect rânduiala.

Însă, Domnul, al Cărui slujitor este, va amplifica ceea ce el face în chemarea lui. Persoana pe care o botează a ales să înainteze pe calea către viaţa eternă. Domnul va face partea Sa, care este mai mare. El a făcut-o pentru mine, odată, când băiatul pe care l-am botezat, cu lacrimi pe obraji, mi-a spus la ureche: „Sunt curat. Sunt curat".

Când treci de la o slujire la alta în cadrul preoţiei, observi că Domnul este implicat în lucrare alături de tine. Am învăţat acest lucru ca urmare a unei întâlniri cu un preşedinte al Cvorumului Vârstnicilor în cadrul unei conferinţe de ţăruş din urmă cu mulţi ani. În cadrul conferinţei, au fost citite peste 40 de nume de bărbaţi care urmau să primească Preoţia lui Melhisedec.

Preşedintele de ţăruş şi-a plecat capul spre mine şi mi-a şoptit: „Aceşti bărbaţi au fost toţi potenţiali vârstnici mai puţin activi". Uimit, l-am întrebat pe acel preşedinte ce a făcut pentru a-i activa pe acei bărbaţi.

El a arătat către un tânăr care stătea în partea din spate a capelei. A spus: „Iată-l! Cei mai mulţi dintre aceşti bărbaţi au revenit datorită acelui preşedinte al Cvorumului Vârstnicilor". Stătea pe ultimul rând, îmbrăcat obişnuit, cu picioarele întinse şi încrucişate în faţă, încălţate în bocancii lui tociţi.

L-am rugat pe preşedintele de ţăruş să mă prezinte după adunare. După ce am făcut cunoştinţă, i-am spus tânărului cât de surprins eram de ceea ce făcuse şi l-am întrebat cum a reuşit. El a ridicat din umeri. Era limpede că nu i-a trecut prin minte că el ar fi avut vreun merit.

Apoi, a spus încet: „Cunosc fiecare bărbat inactiv din acest oraş. Cei mai mulţi dintre ei au camionete. Şi eu am una. Îmi spăl camioneta acolo unde şi le spală şi ei. În timp, îmi devin prieteni.

Apoi, aştept până când, în viaţa lor, este ceva care nu este în regulă. Întotdeauna apare un astfel de lucru. Ei îmi vorbesc despre lucrul respectiv. Îi ascult şi nu îi judec. Apoi, când ei spun: «În viaţa mea este ceva care nu este în regulă. Trebuie *să fie* ceva mai bun», eu le spun ce le lipseşte şi unde îl pot găsi. Uneori, mă cred şi, atunci când o fac, îi iau cu mine".

Puteţi observa de ce a fost atât de modest. A fost pentru că ştia că îşi făcuse mica parte şi că Domnul făcea restul. Domnul a fost Cel care a avut o influenţă în inimile acelor oameni aflaţi la ananghie. Domnul a fost Cel care le-a transmis sentimentul că trebuie să existe ceva mai bun pentru ei şi speranţa că pot găsi acel ceva.

Tânărul, care – asemenea dumneavoastră – era un slujitor al Domnului, doar a crezut că, dacă îşi făcea mica parte, Domnul avea să-i ajute pe acei bărbaţi de-a lungul căii către casă şi către fericirea pe care doar El le-o putea oferi. Acest bărbat ştia, de asemenea, că Domnul îl chemase să fie preşedintele Cvorumului Vârstnicilor pentru că el avea să-şi facă partea.

Vor fi momente în slujirea dumneavoastră în care nu veţi avea succesul remarcabil şi vizibil al acelui tânăr preşedinte al Cvorumului Vârstnicilor. Acela este momentul în care va trebui să aveţi încredere că Domnul, ştiind că vă veţi face partea în cadrul lucrării, v-a chemat prin slujitorii Săi autorizaţi. Credinţa în chemarea din partea slujitorilor Domnului a fost crucială în slujirea misionară a străbunicului meu, Henry Eyring.

El a fost botezat în data de 11 martie 1855, în St. Louis, Missouri. Erastus Snow l-a rânduit la oficiul de preot la scurt timp după aceea. Preşedintele Ţăruşului St. Louis, John H. Hart, l-a chemat să slujească în misiune printre indienii din tribul Cherokee, în data de 6 octombrie.[1] A fost rânduit vârstnic în data de 11 octombrie. El a plecat, în şaua unui cal, îndreptându-se spre Misiunea Cherokee, în data de 24 octombrie. Avea 20 de ani şi era convertit de doar şapte luni.

Dacă exista vreun deţinător al preoţiei care să aibă vreun motiv să se simtă nepregătit sau necorespunzător, acela era Henry Eyring. Singurul motiv pentru care a avut curajul să se ducă a fost acela că el ştia în inima lui că Dumnezeu îl chemase prin intermediul slujitorilor Săi autorizaţi. Aceasta a fost sursa curajului său. Aceasta trebuie să fie sursa curajului nostru de a persevera, oricare ar fi chemările noastre în cadrul preoţiei.

După ce vârstnicul Eyring a slujit trei ani dificili şi după decesul preşedintelui de misiune, Henry a fost numit şi susţinut preşedinte de misiune în cadrul unei adunări desfăşurate în data de 6 octombrie 1858. A fost surprins şi tot aşa de şocat precum un diacon nou. El a scris: „A fost ceva total neaşteptat să fiu chemat în acel oficiu plin de responsabilităţi, dar, pentru că a fost voia Fraţilor, am acceptat cu bucurie, conştientizându-mi, de asemenea, slăbiciunile şi lipsa de experienţă”[2].

Cel care era acum preşedintele Eyring a călătorit, în anul 1859, la triburile Cherokee, Creek şi Choctaw. Prin eforturile sale, Domnul „a adăugat”, aşa cum a consemnat Henry, „un număr de membri la Biserică”. El a organizat două ramuri, dar a scris că „doar puţini sprijină cauza”[3].

După un an, Henry s-a confruntat cu realitatea dificilă că acei conducători politici ai oamenilor cărora el le slujea nu mai permiteau misionarilor sfinţi din zilele din urmă să-şi facă lucrarea. În timp ce cugeta la ce trebuia să facă, şi-a adus aminte de instrucţiunea primită de la fostul său preşedinte de misiune de a-şi prelungi misiunea până în anul 1859.[4]

În luna octombrie a acelui an, Henry i-a scris preşedintelui Brigham Young pentru a-i cere îndrumare, însă nu a primit un răspuns. Henry a consemnat: „Neprimind nicio veste de la Preşedinţia Bisericii, am apelat la Domnul în rugăciune, rugându-L să-mi dezvăluie dacă dorea să mai rămân sau dacă dorea să mă duc în Sion”.

El a continuat: „Am avut următorul vis drept răspuns la rugăciunea mea. Am visat că am sosit în oraşul [Salt Lake] şi că m-am dus imediat la biroul [preşedintelui Brigham] Young, găsindu-l acolo. I-am spus: «[Preşedinte] Young, mi-am părăsit misiunea, am venit după bunul meu plac, dar dacă am greşit, sunt dornic să mă întorc şi să-mi termin misiunea». [În vis, profetul] a răspuns: «Ai stat suficient, este în regulă»”.

Henry a scris în jurnalul său: „Pentru că mai avusesem vise care se împliniseră întocmai, am avut credinţa că şi acesta avea să se împlinească şi, astfel, am început imediat să mă pregătesc pentru călătorie”.

El a sosit în oraşul Salt Lake în data de 29 august 1860, după ce călătorise pe jos cea mai mare parte a drumului. După două zile, s-a dus la biroul preşedintelui Brigham Young.[5]

Henry a descris experienţa avută astfel: „L-am vizitat pe [preşedintele] Young, care [m-a] primit cu multă amabilitate. I-am spus: «[Preşedinte] Young, am venit fără să mi se fi cerut, dar dacă am greşit, sunt dornic să mă întorc şi să-mi termin misiunea». [Brigham Young] a răspuns: «Este în regulă, te aşteptam”.

Henry şi-a descris bucuria, spunând: „Astfel, visul meu s-a împlinit întocmai”[6].

Bucuria lui a rezultat dintr-o confirmare a faptului că Domnul lucrase cu el şi veghease asupra lui. El a învăţat ceea ce este valabil pentru noi toţi – faptul că slujitorii Domnului sunt inspiraţi să cunoască voia Domnului. Iar Henry Eyring a confirmat ceea ce ştiu şi eu: profetul, în calitate de preşedinte al preoţiei, este inspirat de Dumnezeu să vegheze asupra slujitorilor Domnului, să aibă grijă de ei şi să-i cheme.

Oricare ar fi chemarea dumneavoastră în cadrul preoţiei, poate că au fost momente în care aţi simţit că Tatăl Ceresc nu era conştient de dumneavoastră. Vă puteţi ruga pentru a cunoaşte voia Lui şi, având dorinţa sinceră de a face *orice* vă cere El, veţi primi un răspuns.

Tatăl Ceresc vă va permite să simţiţi că El vă cunoaşte, că El apreciază slujirea dumneavoastră şi că dumneavoastră deveniţi demni de cuvintele pe care doriţi atât de mult să le auziţi din partea Domnului: „Bine, rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău”[7].

Mă rog ca fiecare deţinător al preoţiei să-şi întindă braţele cu credinţă în vederea salvării fiecărui suflet de care este responsabil. Dumnezeu va adăuga puterea Sa la eforturile slujitorilor Săi. Inimile oamenilor vor fi influenţate să facă alegerile care îi vor conduce de-a

lungul căii Evangheliei, către fericire şi departe de tristeţe.

Mă rog, de asemenea, ca fiecare deţinător al preoţiei să simtă, în chemarea lui în cadrul preoţiei, grija atentă şi plină de dragoste pe care i-o poartă Tatăl Ceresc, Salvatorul şi profetul lui Dumnezeu.

Vă depun mărturia mea specială că suntem în slujba Domnului Isus Hristos cel înviat. Depun mărturie că El ne-a chemat, pe dumneavoastră şi pe mine, în slujirea Sa cunoscându-ne capacităţile şi ajutorul de care vom avea nevoie. El ne va binecuvânta eforturile mai mult decât ne-am imagina vreodată, dacă oferim tot ce putem în slujirea noastră. Depun mărturie că profetul lui Dumnezeu, care este preşedintele tuturor deţinătorilor preoţiei de pe pământ, este inspirat de Dumnezeu.

Sunt recunoscător pentru exemplele deţinătorilor preoţiei credincioşi de pretutindeni. Tatăl Ceresc şi Salvatorul sunt recunoscători că vă faceţi partea. Ei vă cunosc, veghează asupra dumneavoastră şi vă iubesc. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi „Minutes of the Conference", *St. Louis Luminary*, 13 oct. 1855, p. 187.
2. Henry Eyring, scrisoare către Brigham Young, 7 oct. 1858, dosare din biroul lui Brigham Young, Biblioteca de Istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake.
3. Henry Eyring, raport trimis Biroului Istoricului Bisericii, aug. 1860, Rapoarte despre munca misionară, Biblioteca de Istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake.
4. Vezi scrisoarea lui Henry Eyring către Brigham Young, 9 oct. 1859, dosare din biroul lui Brigham Young, Biblioteca de Istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake.
5. Vezi President's Office Journals, 31 aug. 1860, vol. D, p. 137, dosare din biroul lui Brigham Young, Biblioteca de Istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake.
6. Henry Eyring reminiscenţe, 1896, fotocopie a manuscrisului, p. 27–28, Biblioteca de Istorie a Bisericii, oraşul Salt Lake.
7. Matei 25:23.

Preşedintele Thomas S. Monson

Ţineţi poruncile

El, care ne-a creat şi ne iubeşte, ştie exact cum trebuie să trăim pentru a obţine cea mai mare fericire posibilă.

Preaiubiţii mei fraţi, cât de minunat este să fiu din nou cu dumneavoastră. În această seară, am fost inspiraţi de cuvintele pe care le-am auzit. Mă rog să fiu şi eu inspirat în ceea ce voi spune.

Mesajul pe care vi-l adresez în această seară este direct. El este acesta: *ţineţi poruncile*.

Poruncile lui Dumnezeu nu sunt date pentru a ne împiedica sau pentru a deveni obstacole în calea fericirii noastre. Exact opusul este adevărat. El, care ne-a creat şi ne iubeşte, ştie exact cum trebuie să trăim pentru a obţine cea mai mare fericire posibilă. El ne-a dat îndrumări care, dacă le urmăm, ne vor îndruma în această călătorie din viaţa muritoare ce este, deseori, periculoasă. Ne amintim cuvintele cunoscutului imn: „Ţineţi poruncile! În ele avem pace; siguranţă"[1].

Tatăl nostru Ceresc ne iubeşte destul pentru a spune: *Să nu minţi; să nu furi; să nu comiţi adulter; să-l iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi* şi aşa mai departe[2]. Noi cunoaştem poruncile. El ştie că atunci când ţinem poruncile, vieţile noastre vor fi mai fericite, mai împlinite şi mai puţin complicate. Provocările şi problemele noastre vor fi mai uşor de suportat şi noi vom primi binecuvântările pe care ni le-a promis El. Dar, deşi ne dă legi şi porunci, El ne permite, de asemenea, să alegem dacă le acceptăm sau le respingem. Hotărârile noastre în această privinţă vor hotărî destinul nostru.

Sunt convins că fiecare dintre noi are drept ţel final viaţa nemuritoare în prezenţa Tatălui nostru Ceresc şi a Fiului Său, Isus Hristos. De aceea, este esenţial ca noi să facem, de-a lungul vieţii, alegeri care ne vor conduce la acest ţel măreţ. Totuşi, ştim că Satana este angajat să ne facă să pierdem. El şi oştile lui sunt neobosiţi în eforturile lor de a zădărnici dorinţele noastre neprihănite. Ei reprezintă o constantă

şi serioasă ameninţare la salvarea noastră eternă, dacă nu suntem şi noi neobosiţi în hotărârea şi eforturile noastre de a ne atinge ţelul. Apostolul Petru ne-a avertizat: „Vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită”[3].

Deşi în viaţa noastră nu există perioade în care să fim scutiţi de ispite, voi, tineri băieţi, sunteţi la vârsta la care puteţi fi, în mod special, vulnerabili. Anii adolescenţei sunt, deseori, ani de nesiguranţă, ani în care aveţi sentimentul că nu sunteţi la înălţimea aşteptărilor, ani în care încercaţi să vă găsiţi locul între colegii voştri şi să vă acomodaţi cu ei. Puteţi fi tentaţi să vă coborâţi standardele şi să urmaţi lumea pentru a fi acceptaţi de cei care doriţi să vă fie prieteni. Vă rog, fiţi puternici şi fiţi atenţi la *orice* v-ar împiedica să primiţi binecuvântările eternităţii. Alegerile pe care le faceţi, aici şi acum, sunt importante pentru totdeauna.

Citim în 1 Corinteni: „Sunt multe feluri de [glasuri] în lume”[4]. Noi suntem înconjuraţi de glasuri convingătoare, glasuri ispititoare, glasuri batjocoritoare, glasuri sofisticate şi glasuri derutante. Aş putea adăuga că acestea sunt glasuri *puternice*. Vă sfătuiesc să încercaţi să ignoraţi aceste influenţe şi să fiţi influenţaţi de acel glas slab, liniştit care vă va conduce spre siguranţă. Aduceţi-vă aminte că o persoană cu autoritate şi-a aşezat mâinile pe capul vostru după ce aţi fost botezaţi, confirmându-vă ca membru al Bisericii şi spunând: „Primeşte-L pe Duhul Sfânt”[5]. Deschideţi-vă inimile, chiar sufletele voastre, la auzul acelui glas special care mărturiseşte adevărul. Precum a promis profetul Isaia: „Urechile tale vor auzi… glasul care va zice: «Iată drumul, mergeţi pe el»”[6]. Sper că noi vom fi mereu în armonie spirituală pentru a putea auzi acest glas alinător, călăuzitor care ne va menţine în siguranţă.

Indiferenţa faţă de porunci a deschis calea pentru ceea ce eu consider a fi plăgile zilelor noastre. Ele includ plaga indulgenţei, plaga pornografiei, plaga drogurilor, plaga imoralităţii şi plaga avortului, pentru a aminti doar câteva dintre ele. Scripturile ne spun că diavolul este „întemeietorul tuturor acestor lucruri”[7]. Noi ştim că el este „tatăl tuturor minciunilor, pentru a-i înşela şi a-i orbi pe oameni”[8].

Vă rog să evitaţi orice vă va priva de fericirea voastră aici, în viaţa muritoare, şi în viaţa eternă care va veni. Dacă îi permiteţi, cu înşelăciuni şi minciuni, diavolul vă va conduce pe pante alunecoase de unde devine din ce în ce mai greu să vă întoarceţi. Veţi fi probabil pe această pantă alunecoasă chiar înainte de a vă da seama că nu este nicio cale de oprire. Aţi auzit mesajele duşmanului. El cheamă în mod viclean: *Doar de data aceasta nu va conta; fiecare face aşa; nu fiţi de modă veche; timpurile s-au schimbat; nu poate să facă rău nimănui; viaţa voastră puteţi s-o trăiţi cum vreţi*. Duşmanul ne ştie şi el cunoaşte ispitele pe care ne va fi greu să le ignorăm. Este necesar ca noi să rămânem atenţi totdeauna pentru a evita să cădem pradă unor asemenea minciuni şi ispite.

Se va cere mare curaj pentru a rămâne credincioşi şi fideli în mijlocul presiunilor în creştere continuă şi a influenţelor înşelătoare de care suntem înconjuraţi şi care deformează adevărul, distrug ce este bine şi decent şi încearcă să pună în loc filosofiile oamenilor despre lume. Dacă poruncile ar fi fost scrise de om, atunci schimbarea lor pe bază de preferinţe sau legislaţie sau orice alte mijloace ar fi prerogativa omului. Totuşi, poruncile au fost date de Dumnezeu. Folosind libertatea noastră de a alege, noi putem să le ignorăm. Nu putem, cu toate acestea, să le *schimbăm*, la fel cum nu putem schimba consecinţele care vor urma din cauza nerespectării sau încălcării lor.

Sper să ne dăm seama că marea noastră fericire în această lume va veni când vom urma poruncile lui Dumnezeu şi ne vom supune legilor Sale! Îmi plac cuvintele care se găsesc în Isaia, capitolul 32, versetul 17: „Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna şi liniştea pe vecie”. Asemenea pace şi alinare pot veni doar prin neprihănire.

Nu ne putem permite nici cea mai mică neglijenţă privind păcatul. Nu ne putem permite să credem că noi putem participa „doar puţin” la nerespectarea

poruncilor lui Dumnezeu, deoarece păcatul ne poate înhăţa cu o mână de fier din care este extraordinar de greu să ne eliberăm. Dependenţele care pot veni din folosirea drogurilor, alcoolului, din pornografie şi imoralitate sunt reale şi este aproape imposibil să scapi de ele fără mare efort şi mult ajutor.

Dacă vreunul dintre voi s-a poticnit în călătoria lui, vă promit că există o cale de întoarcere. Procesul se numeşte pocăinţă. Deşi calea este grea, salvarea voastră eternă depinde de acest lucru. Ce ar putea merita mai mult eforturile voastre? Vă rog să hotărâţi chiar aici şi acum să faceţi paşii necesari pentru a vă pocăi pe deplin. Cu cât o faceţi mai repede, cu atât mai repede veţi putea să simţiţi pacea şi liniştea şi siguranţa despre care vorbea Isaia.

De curând, am auzit o mărturie a unei femei care, cu soţul ei, s-a îndepărtat de calea siguranţei, încălcând poruncile şi, de-a lungul acestui proces, ei şi-au distrus, aproape, familia. În cele din urmă, când au putut vedea influenţa dependenţei şi au recunoscut cât de nefericite deveniseră vieţile lor, precum şi cât de mult i-au rănit pe cei pe care îi iubeau, au început să se schimbe. Procesul pocăinţei se desfăşura lent şi era, uneori, dureros, dar cu ajutorul conducătorilor preoţiei, împreună cu ajutorul familiei şi al prietenilor loiali, ei au făcut drumul înapoi.

Vă împărtăşesc o parte din mărturia acestei surori despre puterea de vindecare a pocăinţei: „Cum poate cineva, după ce a fost una dintre oile pierdute şi a fost cuprins de păcat, să ajungă la această pace şi fericire pe care le simţim acum? Cum se întâmplă aceasta? Răspunsul… este următorul: datorită unei Evanghelii perfecte, a unui Fiu perfect şi a sacrificiului Său pentru mine… Unde a fost întuneric, acum este lumină. Unde a fost disperare, este bucurie şi speranţă. Am fost infinit de binecuvântaţi de schimbarea care poate veni doar prin pocăinţa posibilă datorită ispăşirii lui Isus Hristos”.

Salvatorul nostru a murit pentru a ne asigura, vouă şi mie, acest dar binecuvântat. Deşi calea pocăinţei nu este uşoară, promisiunile sunt reale. Domnul a spus celor care se pocăiesc:

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada”[9].

„Şi nu-Mi voi mai aduce aminte de [ele]”[10].

De-a lungul vieţilor noastre, va trebui să dobândim mărturii puternice prin studiul scripturilor, prin rugăciune şi prin cugetare la adevărurile Evangheliei lui Isus Hristos. Când au rădăcini adânci, mărturiile noastre despre Evanghelie, despre Salvator şi despre Tatăl nostru Ceresc vor influenţa tot ceea ce vom face.

Eu depun mărturie că noi toţi suntem preaiubitele fiice şi preaiubiţii fii ai Tatălui din Cer, că noi am fost trimişi pe pământ în această perioadă cu un scop şi ni s-a dat preoţia lui Dumnezeu, astfel încât să putem să-i slujim pe alţii şi să realizăm lucrarea lui Dumnezeu aici, pe pământ. Ni s-a poruncit să ne trăim vieţile, astfel încât să rămânem demni de a deţine acea preoţie.

Stimaţi fraţi, sper să ţinem poruncile! Lucruri minunate şi glorioase ne aşteaptă dacă facem acest lucru. Mă rog ca aceasta să fie binecuvântarea noastră, în numele lui Isus Hristos, Salvatorul şi Mântuitorul nostru, amin. ■

NOTE

1. „Ţineţi poruncile”, *Imnuri*, nr. 193.
2. Vezi Exodul 20:1–17; Matei 22:39.
3. 1 Petru 5:8.
4. 1 Corinteni 14:10.
5. Vezi *Handbook 2: Administrarea Bisericii* [2010], 20.3.10.
6. 2 Nefi 30:21.
7. 2 Nefi 26:22.
8. Moise 4:4.
9. Isaia 1:18.
10. 5. Ieremia 31:34.

Preşedintele Thomas S. Monson

Fiţi un exemplu şi o lumină

Când urmăm exemplul Salvatorului, avem ocazia să fim o lumină în vieţile altora.

Fraţi şi surori, cât de minunat este să fiu din nou cu dumneavoastră! După cum ştiţi, ne întristează faptul că, după ce ne-am întâlnit împreună în aprilie, am pierdut trei dintre iubiţii noştri apostoli: pe preşedintele Boyd K. Packer, vârstnicul L. Tom Perry şi vârstnicul Richard G. Scott. Ei s-au întors la căminul lor ceresc. Le ducem lipsa. Cât de recunoscători suntem pentru exemplul lor de dragoste asemănătoare celei pe care o oferă Hristos şi pentru învăţăturile inspirate pe care ni le-au oferit tuturor!

Oferim un călduros bun venit noilor noştri apostoli, vârstnicul Ronald A. Rasband, vârstnicul Gary E. Stevenson şi vârstnicul Dale G. Renlund. Aceştia sunt bărbaţi dedicaţi lucrării Domnului. Sunt bine pregătiţi pentru a ocupa poziţiile importante în care au fost chemaţi.

Recent, în timp ce citeam din scripturi şi cugetam la ele, m-au impresionat în mod aparte două fragmente. Ne sunt cunoscute amândouă. Primul este din predica de pe munte: „[Lăsaţi] lumina voastră [să lumineze] înaintea oamenilor ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”[1]. Al doilea fragment este unul care mi-a venit în minte în timp ce mă gândeam la înţelesul primului. Este din epistola apostolului Pavel către Timotei: „Fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, [în spirit], în credinţă, în curăţie”[2].

Cred că al doilea verset explică, în mare parte, cum îl putem pune în practică pe primul. Devenim exemple pentru credincioşi trăind conform Evangheliei lui Isus Hristos în vorbire, în purtare, în dragoste, în spirit, în credinţă şi în curăţie. Pe măsură ce facem acest lucru, luminile noastre vor străluci astfel încât alţii le vor vedea.

Fiecare dintre noi a venit pe pământ oferindu-i-se Lumina lui Hristos. Pe măsură ce urmăm exemplul Salvatorului şi trăim aşa cum a trăit şi a propovăduit El, acea lumină va arde în noi şi va lumina calea pentru alţii.

Apostolul Pavel menţionează şase trăsături ale unui credincios, trăsături care vor face posibil ca luminile noastre să strălucească. Haideţi să le analizăm pe fiecare în parte!

Pe primele două trăsături le menţionez împreună – anume de a fi un exemplu în vorbire şi în purtare. Cuvintele pe care le folosim pot să înalţe spiritual şi să inspire sau pot să rănească şi să jignească. În lumea de azi, auzim foarte des cuvinte de blasfemie aproape oriunde ne aflăm. Este dificil să evităm să auzim cum numele Divinităţii sunt folosite în mod neglijent şi necugetat. Comentariile vulgare par a fi devenit un lucru obişnuit în televiziune, filme, cărţi şi muzică. Remarcile defăimătoare şi limbajul plin de mânie sunt folosite fără nicio jenă. Vă invit să vorbim unii cu alţii cu dragoste şi respect, păstrându-ne întotdeauna limbajul curat şi evitând cuvinte sau comentarii care ar răni sau jigni. Mă rog ca noi să urmăm exemplul Salvatorului, care a vorbit dând dovadă de toleranţă şi bunătate de-a lungul slujirii Sale.

Bermejillo, Durango, Mexico

Următoarea trăsătură menţionată de Pavel este caritatea sau „dragostea pură a lui Hristos”[3]. Sunt convins că în sfera noastră de influenţă există oameni singuri, bolnavi şi care se simt descurajaţi. Avem prilejul să-i ajutăm şi să-i încurajăm. Salvatorul a oferit speranţă celor deznădăjduiţi şi tărie celor slabi. El i-a vindecat pe cei bolnavi, i-a făcut pe şchiopi să meargă, pe orbi să vadă, pe surzi să audă. El i-a înviat chiar şi pe morţi. De-a lungul întregii Sale slujiri,

El a oferit, cu dragoste, sprijin oricui avea nevoie. Pe măsură ce vom urma exemplul Său, noi vom binecuvânta vieţi, inclusiv pe a noastră.

De asemenea, trebuie să fim exemple în spirit. Pentru mine, acest lucru înseamnă că trebuie să dăm dovadă de bunătate, recunoştinţă, iertare şi bunăvoinţă. Prin aceste calităţi, atitudinea noastră va influenţa pozitiv vieţile celor din jurul nostru. De-a lungul anilor, am avut prilejul să cunosc nenumărate persoane care au o astfel de atitudine. Avem un sentiment special când suntem cu ei, un sentiment care ne face să dorim să fim aproape de ei şi să le urmăm exemplul. Ei radiază Lumina lui Hristos şi ne ajută să simţim dragostea Sa pentru noi.

Pentru a ilustra faptul că lumina care vine dintr-o inimă pură şi iubitoare este recunoscută de alţii, vă împărtăşesc un fapt petrecut cu mulţi ani în urmă.

În acea perioadă, conducătorii Bisericii s-au întâlnit cu oficiali guvernamentali israelieni în Ierusalim pentru a ajunge la un acord cu privire la închirierea unui teren pe care urma să fie construit Centrul din Ierusalim al Bisericii. Pentru a obţine aprobările necesare, Biserica a trebuit să fie de acord ca membrii noştri care urmau să vină la centru să nu desfăşoare niciun fel de activităţi de prozelitism. După ce acordul a fost încheiat, unul dintre oficialii israelieni, care era foarte familiarizat cu Biserica şi membrii ei, a remarcat faptul că ştia că Biserica îşi va onora acordul de a nu face prozelitism. „Dar", a spus el, referindu-se la studenţii care urmau să vină la centru, „ce-o să facem cu lumina care este în ochii lor?"[4] Mă rog ca acea lumină specială să strălucească mereu în noi, astfel ca ea să fie recunoscută şi apreciată de alţii.

Faptul de a fi un exemplu de credinţă înseamnă că ne încredem în Domnul şi în cuvântul Său. Înseamnă că avem şi ne hrănim crezurile care ne vor călăuzi gândurile şi acţiunile. Credinţa noastră în Domnul Isus Hristos şi în Tatăl nostru Ceresc va influenţa tot ceea ce facem. În mijlocul confuziei din această generaţie, al luptelor din conştiinţa noastră şi al agitaţiei din viaţa zilnică, credinţa nestrămutată devine o ancoră în vieţile noastre. Amintiţi-vă că îndoiala şi credinţa nu pot exista în aceeaşi minte, în acelaşi timp, pentru că una o va înlătura pe cealaltă. Repet ceea ce am spus de multe ori – că, pentru a dobândi şi a ne păstra credinţa de care avem nevoie, este esenţial să citim şi să studiem scripturile şi să medităm cu privire la ele. Comunicarea cu Tatăl nostru Ceresc prin rugăciune este vitală. Nu ne putem permite să neglijăm aceste lucruri, căci duşmanul şi oştirile sale caută neobosit o crăpătură în armura noastră, un declin în credinţa noastră. Domnul a spus: „Căutaţi cu sârguinţă, rugaţi-vă întotdeauna şi fiţi credincioşi, şi toate lucrurile vor conlucra spre binele vostru"[5].

În ultimul rând, trebuie să fim puri, ceea ce înseamnă să fim curaţi în trup, minte şi spirit. Ştim că trupul nostru este un templu care trebuie tratat cu consideraţie şi respect. Minţile noastre trebuie să fie pline de gânduri înălţătoare şi nobile şi libere de acele lucruri care le-ar putea murdări. Pentru ca Duhul Sfânt să fie însoţitorul nostru permanent, trebuie să fim demni. Fraţi şi surori, puritatea ne oferă pace sufletească şi ne va face demni să primim promisiunile Salvatorului. El a spus: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu"[6].

Pe măsură ce reuşim să fim pilde în vorbire, în purtare, în dragoste, în spirit, în credinţă, în curăţie, vom reuşi să fim lumini pentru lume.

Permiteţi-mi să vă spun, în special vouă, celor tineri, că, pe măsură ce lumea se îndepărtează din ce în mai mult de principiile şi îndrumările date nouă de Tatăl nostru Ceresc iubitor, ne vom remarca deoarece suntem diferiţi. Ne vom remarca pentru că ne îmbrăcăm decent. Vom fi diferiţi deoarece nu folosim cuvinte vulgare şi pentru că nu folosim substanţe dăunătoare trupurilor noastre. Vom fi diferiţi deoarece evităm umorul nepotrivit şi remarcile jignitoare. Vom fi diferiţi când vom decide să nu ne umplem minţile cu materiale media imorale şi degradante şi care ar înlătura Spiritul din căminele şi vieţile noastre. Cu siguranţă, ne vom remarca atunci când vom face alegeri privind moralitatea – alegeri care sunt în armonie cu principiile şi standardele Evangheliei. Acele lucruri care ne vor face diferiţi de aproape tot restul lumii ne vor oferi, de asemenea, acea lumină şi acel spirit care vor străluci într-o lume din ce în ce mai întunecată.

Adesea, este dificil să fii diferit şi să ieşi în evidenţă. Este firesc să te temi de ceea ce ar putea gândi sau spune alţii. Cuvintele din Psalmi sunt încurajatoare: „Domnul este lumina şi mântuirea mea: de cine să mă tem? Domnul este sprijinitorul vieţii mele: de cine să-mi fie frică?”[7]. Pe măsură ce Îl vom pune pe Hristos în centrul vieţii noastre, temerile noastre vor fi înlocuite de curajul convingerilor noastre.

Viaţa nu este perfectă pentru niciunul dintre noi şi, uneori, provocările şi dificultăţile cu care ne confruntăm pot deveni copleşitoare, făcând ca lumina noastră să scadă. Totuşi, cu ajutorul Tatălui nostru Ceresc şi cu sprijinul oferit de alţii, putem reaprinde acea flacără care ne va lumina din nou calea şi va oferi lumina de care vor avea nevoie alţii.

Pentru a ilustra acest lucru, vă împărtăşesc cuvintele unei poezii preferate pe care am citit-o cu mulţi ani în urmă:

Zărit-am un străin în noapte,
A cărui lampă nu ardea.
Eu m-am oprit şi l-am chemat
S-o reaprindă cu a mea.

Apoi, furtuna a pornit
Peste întreg pământu-ntins
Şi când aceasta s-a oprit,
Încet, încet, lampa-mi s-a stins.

Străinul, însă, a revenit,
Lampa-i ardea puternic.
Şi pe-a mea a reaprins-o,
Să nu merg pe-ntuneric![8]

Dragi fraţi şi surori, ocaziile de a străluci ne înconjoară în fiecare zi, indiferent de împrejurările în care ne aflăm. Când urmăm exemplul Salvatorului, avem ocazia să fim o lumină în vieţile altora, fie că sunt membri ai familiei noastre şi prieteni, colegi de muncă, simple cunoştinţe sau necunoscuţi.

Vreau să ştiţi că sunteţi fii şi fiice ale Tatălui nostru Ceresc. Aţi venit din prezenţa Sa pentru a trăi pentru un timp pe acest pământ, pentru a fi un exemplu al dragostei şi învăţăturilor Salvatorului şi pentru a lăsa, cu curaj, ca lumina dumneavoastră să strălucească astfel încât toţi să o vadă. Când acea perioadă de pe pământ se va încheia, dacă vă veţi fi făcut partea, veţi primi binecuvântarea glorioasă de a vă întoarce să trăiţi alături de El pentru totdeauna.

Cât de încurajatoare sunt cuvintele Salvatorului: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii”[9]! Depun mărturie despre El. El este Salvatorul şi Mântuitorul nostru, El este Mijlocitorul nostru pe lângă Tatăl. El este exemplul şi tăria noastră. El este „lumina care străluceşte în întuneric”[10]. Este rugăciunea mea ca fiecare dintre cei care îmi aud glasul să îşi ia angajamentul să-L urmeze şi, astfel, să devină o lumină strălucitoare pentru lume, în numele Său sfânt, al Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 5:16.
2. 1 Timotei 4:12.
3. Moroni 7:47.
4. Vezi James E. Faust, „Lumina din ochii lor”, *Liahona* nov. 2005, p. 20.
5. Doctrină şi legăminte 90:24.
6. Matei 5:8.
7. Psalmii 27:1.
8. Lon Woodrum, „Lamps”, *The Lighted Pathway,* oct. 1940, p. 17.
9. Ioan 8:12.
10. Doctrină şi legăminte 6:21.

Vârstnicul Ronald A. Rasband
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Eu mă minunez

Mărturia mea despre Isus Hristos a fost clădită în urma multor experienţe speciale, prin care am ajuns să cunosc marea Sa dragoste pentru fiecare dintre noi.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori din întreaga lume, sunt foarte recunoscător Primei Preşedinţii pentru că m-a invitat să-mi împărtăşesc mărturia umilă în această zi de sabat. Cuvintele unuia dintre imnurile preferate al sfinţilor din zilele din urmă descriu felul în care mă simt acum:

Eu mă minunez de măreaţa
Sa dragoste
Mult prea tulburat de harul ce
mi-l dăruie …
Şi mă minunez că El Însuşi S-a oferit.
Pentru a elibera al meu mândru spirit
Divina Lui dragoste mie să-mi dăruie,
Ca sufletul meu din păcat să
răscumpere …
Cât e de minunat, ce mult m-a iubit![1].

În urmă cu câteva zile, am avut ocazia să mă întâlnesc cu membrii Primei Preşedinţii şi să primesc această chemare de la profetul nostru iubit, preşedintele Thomas S. Monson. Doresc să vă depun mărturie fiecăruia dintre dumneavoastră despre tăria şi dragostea de care a dat dovadă preşedintele Monson când mi-a spus: „Această chemare vine de la Domnul Isus Hristos”.

Sunt copleşit şi profund emoţionat când mă gândesc la importanţa şi semnificaţia acelor cuvinte spuse cu atâta afecţiune de profetul nostru iubitor. Preşedinte Monson, preşedinte Eyring şi preşedinte Uchtdorf vă iubesc şi voi sluji Domnului şi dumneavoastră cu toată inima mea, cu tot sufletul meu, cu tot cugetul meu şi cu toată tăria mea.

O, cât de mult i-am iubit pe preşedintele Boyd K. Packer şi pe vârstnicii L. Tom Perry şi Richard G. Scott. Mi-e foarte dor de ei. Sunt binecuvântat că am fost instruit şi învăţat personal de către aceşti fraţi dragi. Nu-i pot înlocui nici pe departe, însă mă simt onorat să fiu chemat în cvorumul în care şi dânşii au slujit şi să continui slujirea Domnului.

Când mă gândesc la cei care m-au ajutat să devin cine sunt, mă gândesc în primul rând la Melanie, scumpa şi altruista mea parteneră eternă. De-a lungul anilor, a contribuit la modelarea mea, asemenea lutului olarului, transformându-mă într-un ucenic mai şlefuit al lui Isus Hristos. Dragostea şi sprijinul ei, precum şi cel al celor 5 copii ai noştri şi al soţilor şi soţiilor lor alături de cel al celor 24 de nepoţi ai noştri, mă susţin. Membrilor familiei mele dragi le spun: Vă iubesc.

Asemenea lui Nefi din vechime, am fost născut din părinţi de seamă în Evanghelie, tot aşa cum au fost şi strămoşii mei din ultimele şase generaţii. Primii mei strămoşi care s-au alăturat Bisericii au fost din Anglia şi din Danemarca. Aceşti primi pionieri au dat tot ce au avut Evangheliei lui Isus Hristos şi au lăsat descendenţilor o moştenire de urmat. Sunt foarte recunoscător pentru că fac parte dintr-o familie care este membră a Bisericii de multe generaţii

şi ştiu că aceasta este un obiectiv demn spre care toţi trebuie să tindem.

Mulţi alţii au contribuit la pregătirea vieţii mele pentru această chemare nouă. Printre ei se numără prieteni de-ai mei şi membri ai familiei mele din copilărie, conducători din tinereţea mea, învăţători şi îndrumători de o viaţă. Trebuie să-i includ şi pe cei din misiunea în care am slujit în tinereţe în statele din est şi pe misionarii noştri preaiubiţi din Misiunea New York Nord, New York. Le sunt foarte recunoscător multor persoane care mi-au influenţat şi modelat viaţa.

Am preţuit slujirea alături de fraţii mei din Cei Şaptezeci. Timp de 15 ani, am făcut parte dintr-unul dintre cele mai măreţe cvorumuri şi dintr-una dintre cele mai pline de dragoste frăţii din cadrul Bisericii. Vă mulţumesc, dragi colegi în slujire! Acum, sunt entuziasmat să fac parte dintr-un nou cvorum. Preşedinte Russell M. Nelson, dragostea mea este profundă faţă de dumneavoastră şi faţă de fiecare membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli.

Sora Rasband şi cu mine am fost binecuvântaţi să-i vizităm pe membri,

în timpul multelor însărcinări, în congregaţii şi misiuni din întreaga lume. Îi iubim pe sfinţii din zilele din urmă de pretutindeni! Credinţa dumneavoastră a mărit-o pe a noastră; mărturiile dumneavoastră au întărit-o pe a noastră.

Dacă ar fi să vă împărtăşesc astăzi un mesaj scurt, acesta ar fi: Domnul a spus: „Să vă iubiţi unii pe alţii; cum v-am iubit Eu”[2]. Sunt convins că nu există nicio alegere, niciun păcat sau nicio greşeală pe care dumneavoastră sau oricine altcineva le-aţi putea sau le-ar putea face astfel încât să schimbe dragostea Sa faţă de dumneavoastră sau faţă de ei. Aceasta nu înseamnă că El trece cu vederea sau aprobă conduita păcătoasă – sunt sigur că nu face acest lucru – dar înseamnă că trebuie să ne ajutăm aproapele cu dragoste, invitând, convingând, slujind şi salvând. Isus Hristos a privit dincolo de etnia, statutul social şi de circumstanţele oamenilor pentru a-i putea învăţa acest adevăr profund.

Am fost întrebat de multe ori când mi-am primit mărturia.

Nu-mi amintesc să fi existat vreun moment în care să nu fi crezut în Tatăl Ceresc şi în Isus Hristos. I-am iubit din momentul în care am aflat despre Ei stând în poalele angelicei mele mame, citind scripturi şi povestiri din Evanghelie. Acea credinţă de la început a devenit acum o cunoaştere şi o mărturie despre un Tată Ceresc iubitor, care ne aude şi ne răspunde la rugăciuni. Mărturia mea despre Isus Hristos a fost clădită în urma multor experienţe speciale, prin care am ajuns să cunosc marea Sa dragoste pentru fiecare dintre noi.

Sunt recunoscător pentru ispăşirea Salvatorului nostru şi doresc, asemenea lui Alma, s-o vestesc cu trâmbiţa lui Dumnezeu.[3] Ştiu că Joseph Smith este profetul restaurării chemat de Dumnezeu şi că scriptura Cartea lui Mormon este cuvântul lui Dumnezeu. Şi ştiu că preşedintele Thomas S. Monson este slujitorul şi profetul adevărat al lui Dumnezeu pe pământ astăzi.

În timp ce îl urmăm pe profetul nostru, mă rog ca noi să avem caritate în inimile noastre faţă de alţii şi să devenim martori vii şi într-adevăr să ne „[minunăm] de măreaţa Sa dragoste”. O, „cât e de minunat, ce mult [ne-a] iubit”. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Eu mă minunez”, *Imnuri*, nr. 117.
2. Ioan 13:34.
3. Vezi Alma 29:1.

Vârstnicul Gary E. Stevenson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Adevăruri simple şi preţioase

Binecuvântarea Tatălui Ceresc pentru că trăim în vremuri grele este că trăim, de asemenea, în plenitudinea timpurilor.

Dragi fraţi şi surori, sunt zeci de ani de când o conferinţă generală s-a desfăşurat fără ca preşedintele Boyd K. Packer şi vârstnicii L. Tom Perry şi Richard G. Scott să nu fie prezenţi imediat în spatele podiumului şi să vorbească la una dintre aceste sesiuni. Amintirile noastre despre dânşii sunt pline de emoţie şi îi onorez, fiecare a fost atât de diferit, totuşi, au fost atât de uniţi în mărturia dânşilor despre Isus Hristos şi ispăşirea Sa.

Mai mult de atât, eu, asemenea dumneavoastră, sunt întărit de preşedintele Thomas S. Monson şi îl susţin ca fiind profet, văzător şi revelator şi sunt impresionat de slujirea supusă a dânsului în calitate de apostol, slujire care durează de mai mult de 50 de ani.

În dimineaţa zilei de marţi a acestei săptămâni, imediat după ora 9:00, când Episcopatul începea o adunare cu Preşedinţia Zonei Asia, care se găseşte aici pentru a lua parte la conferinţă, am fost chemat să mă întâlnesc cu preşedintele Monson şi consilierii săi. Câteva momente mai târziu, când am intrat în sala de întruniri de lângă biroul dânsului, trebuie să fi arătat neliniştit, stând de partea cealaltă a mesei, deoarece dânsul mi-a vorbit cu bunătate, pentru a mă calma. Dânsul a spus, remarcând vârsta mea, că arăt tânăr şi chiar arăt mai tânăr decât vârsta pe care o am.

După câteva momente, preşedintele Monson a spus că dânsul, acţionând în conformitate cu voia Domnului, mă chema să slujesc în Cvorumul celor Doisprezece. M-a întrebat dacă voi accepta această chemare, după care eu, oftând adânc, ceea ce s-a auzit şi nu a fost frumos din partea mea, fiind complet şocat, am răspuns afirmativ. Şi, apoi, înainte să pot exprima în cuvinte toată emoţia pe care o simţeam, o mare parte din care era sentimentul că nu sunt potrivit pentru acea chemare, preşedintele Monson mi-a vorbit din nou într-un mod plin de bunătate, descriind felul în care dânsul a fost chemat ca apostol, cu mulţi ani în urmă, de către preşedintele David O. McKay, moment în care şi dânsul s-a simţit nepotrivit. Mi-a spus cu calm: „Episcop Stevenson, Domnul îi va pregăti pe cei pe care îi cheamă”. Aceste cuvinte liniştitoare, venind din partea unui profet, au fost o sursă de pace, o linişte în furtuna autoevaluării critice şi o mângâiere în orele chinuitoare, care au urmat, zi şi noapte, de atunci.

Mai târziu, în acea zi, i-am spus ceea ce tocmai v-am descris minunatei mele soţii, Lesa, stând într-un colţ retras din Piaţa Templului, având o vedere liniştitoare a templului şi Tabernacolului istoric în faţa ochilor noştri. În timp ce încercam să înţelegem evenimentele acelei zile, am descoperit că ancora

noastră era credinţa în Isus Hristos şi cunoaşterea despre măreţul plan al fericirii. Aceasta mă determină să exprim profunda mea dragoste pentru Lesa. Ea este sursa de bucurie în viaţa mea şi o fiică deosebită a lui Dumnezeu. Viaţa ei este caracterizată de slujire altruistă şi dragoste necondiţionată pentru toţi. Mă voi strădui să rămân demn de căsătoria noastră eternă, care este o binecuvântare.

Îmi exprim dragostea profundă faţă de cei patru fii ai noştri şi familiile lor; trei dintre ei se află aici împreună cu frumoasele lor soţii, mamele celor şase nepoţi ai noştri; al patrulea, care este misionar, are permisiunea specială de a sta treaz după ora la care misionarii se duc la culcare şi urmăreşte această întâlnire în direct, împreună cu preşedintele său de misiune şi soţia preşedintelui de misiune, în casa misiunii din Taiwan. Îi iubesc pe fiecare dintre ei şi iubesc felul în care ei Îl iubesc pe Salvator şi Evanghelia Sa.

Îmi exprim dragostea pentru fiecare dintre membrii familiei mele: pentru mama mea şi pentru tatăl meu, care a decedat anul trecut, care mi-au insuflat o mărturie care există în cele mai timpurii amintiri ale mele. Îmi exprim recunoştinţa pentru fratele meu, sora mea şi partenerii lor de viaţă credincioşi, la fel ca şi pentru familia lui Lesa, dintre care mulţi sunt astăzi aici. De asemenea, îmi exprim recunoştinţa pentru alţi numeroşi membri ai familiei mele, prieteni, misionari, conducători şi învăţători pe care i-am cunoscut în viaţa mea.

Am fost binecuvântat să am o colaborare strânsă cu membrii Primei Preşedintii, ai Celor Doisprezece, ai Celor Şaptezeci şi ai preşedinţiilor generale ale organizaţiilor auxiliare. Îmi exprim dragostea şi stima pentru fiecare dintre dumneavoastră, fraţi şi surori, şi mă voi strădui să fiu demn de continuarea prieteniei noastre. Episcopatul care prezidează este unit într-un mod aproape divin. Îmi va lipsi legătura zilnică cu episcopul Gérald Caussé, episcopul Dean M. Davies şi ceilalţi membri ai Episcopatului care prezidează.

Mă aflu în faţa dumneavoastră ca dovadă a cuvintelor pe care Domnul le-a consemnat în prima secţiune din Doctrină şi legăminte: „Pentru ca plenitudinea Evangheliei… să poată fi proclamată de cei slabi şi simpli până la marginile pământului şi înaintea regilor şi conducătorilor”[1]. Aceste cuvinte sunt precedate de declaraţia Domnului care arată dragostea unui Tată pentru copii Săi: „De aceea, Eu, Domnul, cunoscând nenorocirea care va veni peste locuitorii pământului, l-am chemat pe slujitorul Meu, Joseph Smith, fiul, şi i-am vorbit din ceruri şi i-am dat porunci”[2].

Iubitorul nostru Tată Ceresc şi Fiul Său, Iehova, cunoscând sfârşitul încă de la început[3], au deschis cerurile şi au iniţiat o nouă dispensaţie pentru a compensa calamităţile despre care Ei ştiau că vor veni. Apostolul Pavel a descris calamităţile care vor urma ca fiind „vremuri grele”[4]. Pentru mine, aceasta sugerează că binecuvântarea Tatălui Ceresc pentru că trăim în vremuri grele este că trăim, de asemenea, în plenitudinea timpurilor.

În această săptămână, în timp ce mă chinuiam din pricina nepotrivirii mele, am simţit impulsul clar, care m-a dojenit şi m-a alinat în acelaşi timp, să mă concentrez nu asupra lucrurilor pe care nu le pot face, ci aspura lucrurilor pe care le pot face. Pot să depun mărturie despre adevărurile simple şi preţioase ale Evangheliei.

Acestea sunt cuvintele pe care le-am împărtăşit de sute de ori atât celor care aparţin acestei Biserici, cât şi multora care nu sunt membri: „Dumnezeu este Tatăl nostru Ceresc [iubitor]. Noi suntem copiii Săi … El plânge împreună cu noi atunci când suferim şi Se bucură atunci când facem ceea ce este drept. El vrea să comunice cu noi şi noi putem vorbi cu El prin rugăciuni sincere …

Tatăl Ceresc ne-a oferit nouă, copiilor Săi, o cale de … a ne întoarce să trăim în prezenţa Sa … Rolul principal în planul Tatălui nostru [Ceresc] îl are ispăşirea lui Isus Hristos”[5].

Tatăl Ceresc L-a trimis pe Fiul Său pe pământ pentru a ispăşi pentru păcatele întregii omeniri. Îmi depun mărturia despre aceste adevăruri simple şi preţioase, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină şi legăminte 1:23.
2. Doctrină şi legăminte 1:17.
3. Vezi Avraam 2:8.
4. 2 Timotei 3:1.
5. *Predicaţi Evanghelia Mea: un ghid pentru slujirea misionară* (2004), p. 31–32.

Vârstnicul Dale G. Renlund
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Prin ochii lui Dumnezeu

Pentru a sluji altora în mod eficient, noi trebuie să-i vedem prin ochii unui părinte, prin ochii Tatălui Ceresc.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, vă mulţumesc pentru că m-aţi susţinut ieri în calitate de membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. Nu pot exprima cât de mult înseamnă acest lucru pentru mine. Am fost recunoscător, în mod special, pentru voturile de susţinere a două femei extraordinare din viaţa mea: soţia mea, Ruth, şi scumpa noastră fiică, Ashley.

Chemarea mea este dovadă a adevărului declaraţiei Domnului de la începutul acestei dispensaţii: „Pentru ca plenitudinea Evangheliei Mele să poată fi proclamată de cei slabi şi simpli până la marginile pământului”[1]. Eu sunt unul dintre acei slabi şi simpli. Cu zeci de ani în urmă, când am fost chemat să fiu episcopul unei episcopii din estul Statelor Unite, fratele meu, nu cu mult mai în vârstă decât mine şi mult mai înţelept decât mine, m-a sunat. El a spus: „Trebuie să ştii că Domnul nu te-a chemat datorită vreunui lucru pe care l-ai făcut. Pe tine, probabil, te-a chemat neţinând seama de ceea ce ai făcut. Domnul te-a chemat pentru ceea ce trebuie să facă El prin intermediul tău şi acest lucru se va întâmpla numai dacă procedezi în felul Său”. Admit că această înţelepciune din partea unui frate mai mare se aplică chiar în mai mare măsură astăzi.

Busturi ale preşedinţilor Bisericii din Centrul de conferinţe

Se întâmplă ceva minunat în slujirea unui misionar când îşi dă seama că nu el sau ea este important sau importantă în acea chemare; ci importanţi sunt Domnul, lucrarea Sa şi copiii Tatălui Ceresc. Simt că acelaşi lucru este adevărat şi în cazul unui apostol. Nu eu sunt important în această chemare. Domnul este important, lucrarea Sa este importantă şi copiii Tatălui Ceresc sunt importanţi. Oricare ar fi însărcinarea sau chemarea pe care o primim în Biserică, pentru a sluji cu pricepere, trebuie să slujim fiind conştienţi că fiecare persoană căreia îi slujim „este în spirit un fiu sau o fiică iubită ai unor părinţi cereşti şi, datorită acestui lucru… are o natură şi un destin divin”[2].

În cariera mea, am fost medic cardiolog, specializat în atac de cord şi transplant şi am avut mulţi pacienţi în stare critică. Soţia mea spunea în glumă că, dacă deveneai pacientul meu, era semn rău. Vorbind serios, am văzut mulţi oameni murind şi m-am distanţat din punct de vedere emoţional atunci când starea pacienţilor mei se înrăutăţea. În acest fel, am putut face faţă sentimentelor de tristeţe şi dezamăgire.

În anul 1986, un tânăr pe nume Chad a făcut atac de cord şi i s-a făcut transplant de inimă. Timp de 15 ani după transplant, starea lui a fost bună. Chad a făcut tot ce a putut pentru a se meţine sănătos şi a trăi o viaţă cât mai normală. A slujit în misiune, a muncit şi a fost un fiu devotat părinţilor săi. Totuşi, ultimii câţiva ani din viaţa lui au fost plini de încercări şi a fost internat în spital deseori.

Într-o seară, a fost adus în camera de urgenţă a spitalului în stop cardiac. Colegii mei şi cu mine am muncit din

greu să-l resuscităm. În cele din urmă, a fost clar că Chad nu putea fi reanimat. Ne-am oprit şi l-am declarat decedat. Deşi am fost trist şi dezamăgit, mi-am păstrat calmul profesional. M-am gândit: „Chad a beneficiat de îngrijire de calitate. A trăit mult mai mulţi ani decât ar fi trăit fără transplant". Acea distanţare emoţională a fost curând spulberată când părinţii lui au venit în camera de urgenţă şi l-au văzut pe fiul lor întins pe targă. În momentul acela, l-am văzut pe Chad prin ochii mamei şi ai tatălui lui. Am văzut speranţele şi aşteptările mari pe care le avuseseră pentru el, dorinţa pe care o avuseseră ca el să mai trăiască un pic mai mult şi un pic mai bine. Având această perspectivă, am început să plâng. Inversând, în mod ironic, rolurile şi dând dovadă de o bunătate pe care nu o voi uita niciodată, părinţii lui Chad m-au alinat.

Acum, eu îmi dau seama că, pentru a sluji altora în mod eficient în Biserică, noi trebuie să-i vedem prin ochii unui părinte, prin ochii Tatălui Ceresc. Numai aşa putem începe să înţelegem adevărata valoare a unui suflet. Numai aşa putem simţi dragostea pe care Tatăl Ceresc o are pentru toţi copiii Săi. Numai aşa putem simţi grija Salvatorului pentru ei. Nu ne putem îndeplini în totalitate obligaţia ce ne revine prin legământ, aceea de a jeli împreună cu cei care jelesc şi de a-i mângâia pe aceia care au nevoie să fie mângâiaţi, decât dacă îi vedem prin ochii lui Dumnezeu[3]. Această perspectivă largă ne va deschide inimile în faţa dezamăgirilor, temerilor şi durerilor altora. Dar Tatăl Ceresc ne va ajuta şi ne va mângâia, la fel cum m-au mângâiat părinţii lui Chad cu mulţi ani în urmă. Trebuie să avem ochi să vedem, urechi să auzim şi inimi să înţelegem şi să simţim dacă dorim să salvăm aşa cum ne-a îndemnat atât de des preşedintele Thomas S. Monson.[4]

Doar atunci când vedem prin ochii Tatălui Ceresc, putem fi plini de „dragostea pură a lui Hristos"[5]. În fiecare zi, trebuie să-I cerem lui Dumnezeu acest tip de dragoste. Mormon ne-a îndemnat: „De aceea, fraţii mei preaiubiţi, rugaţi-vă la Tatăl cu toată puterea inimii, pentru ca voi să fiţi plini de dragostea Lui pe care El a dăruit-o tuturor acelora care Îl urmează cu adevărat pe Fiul Său, Isus Hristos"[6].

Doresc din toată inima mea să fiu un ucenic adevărat al lui Isus Hristos[7]. Îl iubesc. Îl preamăresc. Depun mărturie că El trăieşte cu adevărat. Depun mărturie că El este Cel Uns, Mesia. Sunt martor al milei, compasiunii şi dragostei Sale supreme. Adaug mărturia mea la cea a apostolilor care, în anul 2000, au declarat „că Isus este Hristos cel Viu, Fiul nemuritor al lui Dumnezeu … El este lumina, viaţa şi speranţa lumii"[8].

Depun mărturie că, într-o zi din anul 1820, într-o dumbravă în nordul statului New York, Domnul înviat, împreună cu Dumnezeu Tatăl, i-au aparut profetului Joseph Smith, tocmai cum a spus el. Există astăzi pe pământ chei ale preoţiei prin care se înfăptuiesc rânduieli necesare salvării şi exaltării. Eu ştiu acest lucru. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină şi legăminte 1:23.
2. „Familia – o declaraţie oficială către lume", *Liahona*, nov. 2010, p. 129; citită de preşedintele Gordon B. Hinckley ca parte a mesajului său din cadrul adunării Societăţii de Alinare în 23 septembrie 1995, în oraşul Salt Lake, Utah.
3. Vezi Mosia 18:8–10.
4. Vezi, de exemplu, Thomas S. Monson, „Pentru salvare" *Liahona*, iul. 2001, p. 57–60; „Responsabilitatea noastră de a salva" *Liahona,* oct. 2013, p. 4–5. Preşedintele Monson a reiterat aceste concepte în mesajul său către Autorităţile Generale în data de 30 septembrie 2015, amintindu-le celor prezenţi că punea din nou accent pe mesajul pe care l-a oferit Autorităţilor Generale şi autorităţilor zonei-Cei Şaptezeci în cadrul unor adunări de instruire la Conferinţa Generală din 2009.
5. Moroni 7:47.
6. Moroni 7:48.
7. Vezi Doctrină şi legăminte 18:27–28:
   „Şi Cei Doisprezece vor fi ucenicii Mei şi ei vor lua numele Meu asupra lor; şi Cei Doisprezece sunt aceia care vor dori cu toată inima să ia asupra lor numele Meu.
   Şi dacă doresc să ia asupra lor numele Meu, cu toată inima, ei sunt chemaţi să meargă în toată lumea să propovăduiască Evanghelia Mea către fiecare făptură".
8. „Hristos Cel Viu – mărturia apostolilor" *Liahona*, apr. 2000. Dând acest citat, adaug în mod simbolic semnătura mea la acest document, depunând aceeaşi mărturie pe care au depus-o apostolii respectivi.

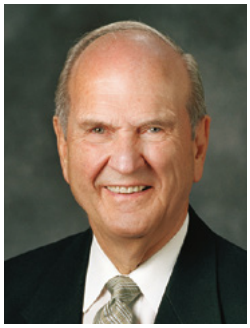

Preşedintele Russell M. Nelson
preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli

O rugăminte adresată surorilor mele

Avem nevoie de puterea, de convertirea, de convingerea dumneavoastră, de abilitatea dumneavoastră de a conduce, de înţelepciunea şi de glasurile dumneavoastră.

Dragi vârstnici Rasband, Stevenson şi Renlund, noi, fraţii voştri, vă urăm bun venit în Cvorumul Celor Doisprezece Apostoli. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru revelaţia pe care a dat-o profetului Său, preşedintele Thomas S. Monson.

Dragi fraţi şi surori, când ne-am întâlnit la conferinţa generală din urmă cu şase luni, nici unul dintre noi nu a anticipat schimbările care urmau să aibă loc şi să afecteze profund sentimentele tuturor membrilor Bisericii. Vârstnicul L. Tom Perry a transmis un mesaj puternic despre rolul de neînlocuit pe care căsătoria şi familia îl ocupă în planul Domnului. Am fost surprinşi când am aflat, după numai câteva zile, despre cancerul care urma să-l ia dintre noi în curând.

Cu toate că sănătatea preşedintelui Boyd K. Packer fusese din ce în ce mai şubredă, dânsul a continuat „să-şi îndeplinească responsabilităţile vitejeşte” în lucrarea Domnului. Dânsul a fost foarte slăbit în luna aprilie, însă a fost hotărât să-şi declare mărturia cât timp era în viaţă. Apoi, la numai 34 de zile de la dispariţia dintre noi a vârstnicului Perry, preşedintele Packer a păşit, de asemenea, de partea cealaltă a vălului.

La ultima Conferinţă Generală i-am simţit lipsa vârstnicului Richard G. Scott, însă am reflectat la puternica mărturie despre Salvator pe care dânsul a depus-o în multe alte ocazii în cadrul Conferinţelor Generale. Şi, cu numai 12 zile în urmă, vârstnicul Scott a fost chemat acasă pentru a fi împreună din nou cu scumpa lui Jeanene.

Am avut privilegiul de a fi alături de toţi fraţii mei pe parcursul ultimelor lor zile, inclusiv alături de membrii familiei preşedintelui Packer şi de cei ai vârstnicului Scott, la căpătâiul patului lor, chiar înainte ca ei să plece dintre noi. Mi-a fost greu să cred că aceşti trei prieteni nepreţuiţi, aceşti minunaţi slujitori ai Domnului, nu mai sunt. Îmi lipsesc mai mult decât pot să exprim.

Pe măsură ce am reflectat la aceste evenimente neaşteptate, unul dintre lucrurile pe care le-am observat şi care a rămas în memoria mea este legat de dragile lor soţii, care mai sunt în viaţă. Nu pot să uit cât de multă pace inspirau sora Donna Smith Packer şi sora Barbara Dayton Perry în timp ce stăteau la căpătâiul soţilor lor, amândouă femeile fiind pline de dragoste, adevăr şi credinţă pură.

În timp ce sora Packer a stat lângă soţul ei, în ultimele sale ore de viaţă, dânsa a emanat acea pace care întrece toată înţelegerea.[1] Cu toate că a înţeles faptul că cel ce-i fusese partener iubit timp de aproape 70 de ani urma să plece dintre noi în curând, a dat dovadă de calmul unei femei pline de credinţă. Părea un înger, la fel cum a părut în această fotografie cu ei de la dedicarea Templului Brigham City Utah.

Am văzut acelaşi fel de dragoste şi credinţă radiind şi de la sora Perry. Devotamentul dânsei atât faţă de soţ, cât şi faţă de Domnul a fost evident şi m-au emoţionat profund.

Pe parcursul ultimelor ore de viaţă ale soţilor lor şi continuând până în această zi, aceste femei puternice au dat dovadă de tăria şi curajul pe care femeile care ţin legămintele le arată întotdeauna.[2] Ar fi imposibil de măsurat influenţa pe care astfel de femei o au, nu doar în cadrul familiilor, dar,

deasemenea, şi în Biserica Domnului, în calitate de soţii, mame şi bunici, surori şi mătuşi, învăţătoare şi conducătoare şi, în mod deosebit, în calitate de exemple minunate şi apărătoare devotate ale credinţei.[3]

Acest lucru a fost adevărat în fiecare dispensaţie a Evangheliei, începând din zilele lui Adam şi ale Evei. Cu toate acestea, femeile din această dispensaţie sunt deosebite de femeile din oricare alta, deoarece această dispensaţie este deosebită de oricare alta.[4] Această deosebire implică atât privilegii, cât şi responsabilităţi.

Cu 36 de ani în urmă, în anul 1979, preşedintele Spencer W. Kimball a făcut o profeţie profundă în legătură cu impactul pe care femeile care ţin legăminte îl vor avea asupra viitorului Bisericii Domnului. Dânsul a profeţit: „O mare parte din creşterea care va avea loc în Biserică în zilele din urmă se va datora faptului că multe dintre femeile bune din lume… vor fi atrase către Biserică în număr mare. Acest lucru se va întâmpla în măsura în care femeile din Biserică vor fi exemple de neprihănire şi îşi vor face auzite glasurile şi în măsura în care femeile din Biserică sunt privite ca fiind diferite şi aparte – în moduri care să arate fericire – faţă de femeile din lume”[5].

Dragile mele surori, dumneavoastră care sunteţi partenerele noastre de nădejde în această ultimă dispensaţie, fiţi sigure că ziua pe care preşedintele Kimball a prevăzut-o este astăzi. Dumneavoastră sunteţi femeile pe care dânsul le-a văzut! Virtutea, lumina, dragostea, cunoaşterea, curajul, caracterul, credinţa şi neprihănirea din vieţile dumneavoastră vor atrage femei bune din lume, împreună cu familiile lor, către Biserică, într-un număr mai mare ca oricând![6]

Noi, fraţii dumneavoastră, avem nevoie de puterea, de convertirea, de convingerea dumneavoastră, de abilitatea dumneavoastră de a conduce, de înţelepciunea (dumneavoastră) şi de glasurile dumneavoastră. Împărăţia lui Dumnezeu nu este şi nu poate fi completă fără femeile care fac şi ţin legăminte sacre, femei care pot vorbi cu puterea şi autoritatea lui Dumnezeu![7]

Preşedintele Packer a declarat:

„Avem nevoie de femei care sunt organizate şi care ştiu să organizeze. Avem nevoie de femei care au abilităţi de conducere, care ştiu să planifice şi să îndrume şi să gestioneze; femei care pot să predea, femei care pot să-şi exprime punctul de vedere …

Avem nevoie de femei cu darul discernământului, care pot observa tendinţele din lume şi care le pot detecta pe cele care, oricât ar fi de populare, sunt superficiale şi periculoase”[8].

Astăzi, permiteţi-mi să adaug faptul că avem nevoie de femei care ştiu cum să facă, prin intermediul credinţei lor, ca lucrurile importante să se întâmple şi care sunt apărătoare curajoase ale moralităţii şi familiilor într-o lume plină de păcat. Avem nevoie de femei care sunt dedicate călăuzirii copiilor lui Dumnezeu de-a lungul cărării legămintelor către exaltare; femei care ştiu cum să primească revelaţie personală, care înţeleg puterea şi pacea care rezultă din înzestrarea în templu; femei care ştiu cum să invoce puterile cerului pentru a proteja şi întări copiii şi familiile; femei care propovăduiesc fără teamă.

De-a lungul vieţii mele, am fost binecuvântat de astfel de femei. Soţia mea, Dantzel, care a trecut dincolo de văl, a fost o astfel de femeie. Voi fi mereu recunoscător pentru influenţa care mi-a schimbat viaţa pe care a avut-o asupra mea în *toate* aspectele vieţii mele, inclusiv în eforturile mele de a descoperi noi tehnici pentru a efectua operaţii pe cord deschis.

Cu 58 de ani în urmă, am fost rugat să operez o fetiţă, care era grav bolnavă datorită unei boli de inimă congenitale. Fratele ei mai mare murise din cauza unei boli congenitale asemănătoare. Părinţii ei m-au rugat să îi ajut. Nu am fost optimist în ceea ce priveşte rezultatul

Sora Barbara Perry şi vârstnicul L. Tom Perry

operaţiei, însă am promis să fac tot ce stă în puterea mea pentru a-i salva viaţa. În pofida tuturor eforturile mele, copilul a murit. Ulterior, aceiaşi părinţi au venit la mine cu o altă fiică, care avea atunci doar 16 luni, născută, de asemenea, cu o malformaţie a inimii. Din nou, la cererea lor, am operat-o. Acest copil a murit de asemenea. Fiind martor la acest al treilea deces tragic în aceeaşi familie, am fost copleşit total.

Am mers acasă fiind plin de tristeţe. M-am trântit pe podeaua din sufrageria noastră şi am plâns toată noaptea. Dantzel a stat lângă mine şi a ascultat cum am tot spus că nu voi mai face nicio altă operaţie pe cord. Apoi, în jurul orei 5:00 dimineaţa, Dantzel s-a uitat la mine şi m-a întrebat, cu dragoste: „Ai terminat cu plânsul? Atunci îmbracă-te. Întoarce-te la spital. Mergi la muncă! Trebuie să înveţi mai mult. Dacă renunţi acum, alţii vor trebui să înveţe într-un mod dureros ceea ce tu ştii deja”.

O, cât de mult aveam nevoie de perspectiva soţiei mele, de determinarea şi dragostea ei! M-am întors la muncă şi am învăţat mai mult. Dacă nu aş fi avut parte de încurajările inspirate ale lui Dantzel, nu aş fi dobândit experienţă în domeniul operaţiilor pe cord deschis şi nu aş fi fost pregătit să fac operaţia din anul 1972 care i-a salvat viaţa preşedintelui Spencer W. Kimball.[9]

Dragi surori, vă daţi seama de efectul imens al influenţei dumneavoastre atunci când spuneţi acele lucruri care vin în inima şi mintea dumneavoastră şi sunt inspirate de către Spirit? Un preşedinte de ţăruş minunat mi-a vorbit despre un consiliu la nivel de ţăruş în care au discutat despre o problemă dificilă. Într-un anumit moment, şi-a dat seama că preşedinta Societăţii Primare la nivel de ţăruş nu vorbise, aşa că a întrebat-o dacă are lucruri pe care vrea să le împărtăşească. „De fapt, am", a spus dânsa şi a continuat să împărtăşească un gând care a schimbat complet discuţia. Preşedintele de ţăruş a continuat: „Pe măsură ce dânsa vorbea, Spiritul mi-a depus mărturie despre faptul că ceea ce ea rostea era revelaţia pe care o căutasem în cadrul consiliului".

Preşedintele Boyd K. Packer şi sora Donna S. Packer

Dragile mele surori, indiferent de chemarea pe care o aveţi sau de circumstanţele în care vă aflaţi, avem nevoie de gândurile, înţelegerea şi inspiraţia dumneavoastră. Avem nevoie ca dumneavoastră să vorbiţi cu încredere în cadrul consiliilor la nivel de episcopie şi ţăruş. Avem nevoie ca fiecare soră căsătorită să vorbească ca „un *partener* deplin *care-şi* aduce aportul"[10] în timp ce vă alăturaţi soţului dumneavoastră în conducerea familiei. Căsătorite sau singure, dumneavoastră, dragi surori, aveţi aptitudini aparte şi o intuiţie specială pe care le-aţi primit ca daruri de la Dumnezeu. Noi, fraţii, nu putem să înlocuim influenţa dumneavoastră unică.

Ştim că actul culminant al creaţiei a fost crearea femeii![11] Avem nevoie de tăria dumneavoastră!

Atacurile împotriva Bisericii, a doctrinei ei şi a modului nostru de viaţă se vor intensifica. Din cauza acestui fapt, avem nevoie de femei care au o înţelegere foarte bună a doctrinei lui Hristos şi care vor folosi acea înţelegere pentru a învăţa şi a ajuta la creşterea unei generaţii care să reziste păcatului.[12] Avem nevoie de femei care pot detecta înşelătoria în toate formele ei. Avem nevoie de femei care ştiu cum să acceseze puterea pe care Dumnezeu o face disponibilă celor care ţin legăminte şi care-şi exprimă crezurile cu convingere fermă şi dând dovadă de caritate. Avem nevoie de femei care au curajul şi viziunea mamei noastre Eva.

Dragile mele surori, nimic nu este mai crucial pentru viaţa dumneavoastră eternă decât propria dumneavoastră convertire. Vieţile neprihănite ale femeilor convertite care ţin legăminte – precum este scumpa mea soţie, Wendy – vor ieşi în evidenţă într-o lume care continuă să decadă şi care, prin urmare, vor fi privite ca fiind diferite şi aparte, în moduri care să arate *fericire*.

Aşadar, astăzi, le rog pe surorile mele din Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă să ia atitudine! Ocupaţi-vă locul de drept, necesar, în căminul dumneavoastră, în cadrul comunităţii din care faceţi parte şi în împărăţia lui Dumnezeu – mai mult decât aţi făcut aceasta oricând altcândva. Vă rog să împliniţi profeţia făcută de preşedintele Kimball. Şi, vă promit, în numele lui Isus Hristos, că, pe măsură ce veţi face aceasta, Duhul Sfânt va mări influenţa dumneavoastră mai mult ca niciodată!

Depun mărturie despre realitatea Domnului Isus Hristos şi a puterii Sale care mântuieşte, ispăşeşte şi sfinţeşte. Şi, în calitate de unul dintre apostolii Săi, vă mulţumesc, dragile mele surori, şi vă binecuvântez să puteţi atinge întregul dumneavoastră potenţial, să împliniţi scopul creării dumneavoastră, în timp ce participăm împreună la această lucrare sacră. Împreună, vom ajuta la pregătirea lumii pentru cea de-a Doua Venire a Domnului. Despre aceasta mărturisesc, în calitate de frate al dumneavoastră, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi Filipeni 4:7.
2. Acest lucru include lacrimi – respectarea poruncii de a plânge pierderea celor pe care îi iubim şi părăsesc această viaţă (vezi Doctrină şi legăminte 42:45).
3. Vezi influenţa pe care Rebeca a avut-o asupra lui Isaac şi a fiului lor, Iacov, în Genesa 27:46; 28:1–4.
4. Vezi Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, compilaţie de Joseph Fielding Smith Jr., 5 vol. (1957–1966), 4:166. Notă. Toate celelalte dispensaţii din trecut au fost limitate la doar o mică parte din lume şi s-au încheiat prin apostazie. Spre deosebire de acestea, această dispensaţie nu va fi limitată ca loc şi timp. Va umple întreaga lume şi va continua cu a Doua Venire a Domnului.

5. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 222–223.
6. Atunci când m-am născut, erau mai puţin de 600.000 de membri ai Bisericii. Astăzi sunt mai mult de 15 milioane. Acest număr va continua să crească.
7. Preşedintele Joseph Fielding Smith le-a spus surorilor de la Societatea de Alinare: „Puteţi vorbi cu autoritate deoarece Domnul v-a acordat autoritate". El a spus, de asemenea, că Societăţii de Alinare i «s-a oferit puterea şi autoritatea de a face multe lucruri minunate. Lucrarea pe care o fac [surorile] este făcută prin autoritate divină" („Relief Society – an Aid to the Priesthood", *Relief Society Magazine*, ian. 1959, p. 4, 5). Aceste citate au fost folosite, de asemenea, de vârstnicul Dallin H. Oaks într-o cuvântare în cadrul unei conferinţe, „Cheile şi autoritatea preoţiei", *Liahona*, mai 2014, p. 51.
8. Boyd K. Packer, „The Relief Society", *Ensign,* nov. 1978, p. 8; vezi, de asemenea, M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), p. 93.
9. Vezi Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003), p. 146, 153–156. Notă. În anul 1964, Preşedintele Kimball m-a pus deoparte ca preşedinte de ţăruş şi m-a binecuvântat ca rata mortalităţii să scadă datorită eforturilor mele de a descoperi noi tehnici de operare a valvei aorte. Nici unul dintre noi nu a ştiut atunci că opt ani mai târziu, îl voi opera pe preşedintele Kimball pentru a-i înlocui valva aortă care nu funcţiona corespunzător.
10. „Când vorbim de căsătorie ca despre un parteneriat, să vorbim ca despre un parteneriat *deplin*. Nu vrem ca femeile SZU să fie partenere *tăcute* sau partenere cu drepturi *limitate* privind deciziile în acea responsabilitate eternă! Vă rugăm să fiţi un partener *deplin* care-şi *aduce aportul*" (Spencer W. Kimball, „Privileges and Responsibilities of Sisters", *Ensign*, nov. 1978, p. 106).
11. „Întregul scop al lumii şi al tuturor creaţiilor din ea nu ar putea fi îndeplinit fără femeie – cheia de boltă a tuturor creaţiilor preoţiei" (Russell M. Nelson, „Lessons from Eve", *Ensign*, nov. 1987, p. 87). „Eva a devenit ultima creaţie a lui Dumnezeu, încununarea măreaţă a întregii lucrări minunate care fusese făcută înainte" (Gordon B. Hinckley, „Femeile din viaţa noastră", *Liahona,* nov. 2004, p. 83).
12. Vezi Russell M. Nelson, „Children of the Covenant", *Ensign*, mai 1995, p. 33.

Vârstnicul Gregory A. Schwitzer
din Cei Şaptezeci

Să sune trâmbiţa

Lumea are nevoie de ucenici ai lui Hristos care pot comunica mesajul Evangheliei cu claritate şi din inimă.

În această vară, soţia mea şi cu mine am găzduit doi dintre tinerii noştri nepoţi, în timp ce părinţii lor participau la o activitate despre pionieri şi căruciorele lor împreună cu membrii ţăruşului lor. Fiica noastră a dorit să se asigure că băieţii exersau la pian cât timp nu erau acasă. Ea ştia că ei vor uita repede să exerseze dacă vor petrece câteva zile la bunici. Într-o după amiază, am decis să stau alături de nepotul meu de treisprezece ani, Andrew, şi să-l ascult cum cântă.

Acest băiat este plin de energie şi îi place să stea afară. Putea să-şi petreacă cu uşurinţă tot timpul vânând şi pescuind. În timp ce exersa la pian, mi-am dat seama că mai degrabă ar prefera să pescuiască într-un râu din apropiere. Am ascultat cum apăsa cu tărie pe fiecare notă a unui cântec cunoscut. Fiecare notă pe care o cânta avea aceeaşi intensitate şi ritm, lucru ce făcea să fie dificil de identificat melodia. Am stat pe scaun lângă el şi i-am explicat importanţa faptului de a apăsa cu mai multă tărie pe notele melodiei şi cu mai puţină pe notele care acompaniează melodia. Am discutat despre faptul că pianul reprezintă mai mult decât un miracol al mecanicii. Poate fi o extensie a vocii şi sentimentelor sale şi să devină un minunat instrument de comunicare. Tot aşa cum o persoană vorbeşte şi trece lin de la un cuvânt la altul, tot aşa ar trebui să sune şi o melodie pe măsură ce trecem de la o notă la alta.

Am râs împreună în timp ce el încerca din nou şi din nou. Zâmbetul său cu gropiţe a deveni mai larg pe măsură ce melodia a început să se distingă din ceea ce înainte era un set de sunete nedesluşite. Mesajul a devenit clar: „Copil al Domnului, El m-a trimis aici"[1]. L-am întrebat pe Andrew dacă putea simţi diferenţa din mesaj. El a răspuns: „Da, bunicule, o pot simţi!".

Apostolul Pavel ne-a învăţat despre compararea comunicării cu instrumentele muzicale când le-a scris corintenilor:

„Chiar şi lucrurile neînsufleţite, care dau un sunet, fie un fluier sau o alăută: dacă nu dau sunete desluşite, cine va cunoaşte ce se cântă cu fluierul sau cu alăuta?

Şi dacă trâmbiţa dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?”[2].

Dacă a fost vreodată un moment în care lumea are nevoie de ucenici ai lui Hristos care pot comunica mesajul Evangheliei cu claritate şi din inimă, acesta este acum. Avem nevoie de sunetul distinct al trâmbiţei.

Cu siguranţă, Hristos a fost cel mai bun exemplu al nostru. El întotdeauna a fost curajos în a apăra ce era drept. Mesajul Său a rămas acelaşi de-a lungul secolelor, pe măsură ce El ne invită să ne amintim să-L iubim pe Dumnezeu şi pe semenii noştri, să ţinem toate poruncile lui Dumnezeu şi să trăim fiind exemple pentru ceilalţi. Lui nu i-a fost teamă să vorbească împotriva puterilor pământene sau a conducătorilor din zilele Sale, chiar şi atunci când aceştia se opuneau misiunii pe care El o primise de la Tatăl Său Ceresc. Cuvintele Sale nu erau menite să deruteze, ci să mişte inimile oamenilor. El a dovedit că ştia voia Tatălui Său prin tot ceea ce a spus şi a făcut.

Îmi place, de asemenea, exemplul lui Petru, care a înfruntat pe oamenii lumii având curaj şi vorbind clar în ziua Cincizecimii. În acea zi, s-au adunat oameni din multe ţări şi îi criticau pe primii sfinţi deoarece i-au auzit vorbind în limbi diferite şi credeau că sunt beţi. Petru, fiind îndemnat de Spirit să acţioneze, a luat apărarea Bisericii şi membrilor. El a depus mărturie astfel: „Bărbaţi iudei şi voi toţi care locuiţi în Ierusalim, să ştiţi lucrul acesta şi ascultaţi cuvintele mele”[3].

Apoi, el a citat din scripturile care profeţeau despre Hristos şi şi-a depus această mărturie sinceră: „Să ştie bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn şi Hristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi”.[4]

Mulţi au ascultat cuvintele sale şi au simţit Spiritul şi trei mii de suflete s-au alăturat Bisericii. Aceasta este o dovadă puternică a faptului că un bărbat sau o femeie, dacă sunt dispuşi să depună mărturie când lumea pare să se îndrepte în direcţia greşită, pot face ca lucrurile să se schimbe.

Când noi, în calitate de membri, luăm decizia de a ne ridica şi a depune mărturie cu tărie despre doctrina lui Dumnezeu şi Biserica Sa, ceva se schimbă în interiorul nostru. Noi primim imaginea Lui în înfăţişarea noastră. Ne apropiem mai mult de Spiritul Său. Drept urmare, El va veni înaintea noastră şi va fi la „dreapta [noastră] şi la [stânga noastră] şi Spiritul [Său] va fi în inima [noastră] şi îngerii [Săi] în jurul [nostru] pentru a [ne] susţine”[5].

Adevăraţii ucenici ai lui Hristos nu încearcă să justifice doctrina atunci când nu coincide cu actualele concepte ale lumii. Pavel a fost un alt ucenic curajos care a proclamat cu tărie că lui nu îi este „ruşine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede”[6]. Adevăraţii ucenici Îl reprezintă pe Domnul atunci când acest lucru nu este uşor. Adevăraţii ucenici doresc să inspire inimile oamenilor, nu să le insufle lucruri.

Deseori, nu este uşor sau confortabil să ne ridicăm şi să-L apărăm pe Hristos. Sunt sigur că aşa a fost şi în cazul lui Pavel când el a fost chemat înaintea împăratului Agrippa şi i s-a cerut să se explice şi să-şi spună povestea. Pavel, fără să ezite, şi-a proclamat crezul cu atâta tărie, încât acest împărat impunător a admis că el a fost „[aproape]” convins să devină creştin.

Reacţia lui Pavel a fost o demonstraţie a dorinţei sale ca oamenii să înţeleagă *cu adevărat* ceea ce el avea de spus. El i-a spus împăratului Agrippa că nu dorea ca toţi care îl ascultau să fie „[aproape]” creştini, ci, „[cu toţii]” să devină ucenici ai lui Hristos.[7] Cei care vorbesc clar pot face ca acest lucru să se întâmple.

De-a lungul anilor în care am studiat relatarea visului lui Lehi din Cartea lui Mormon[8], m-am gândit mereu la

clădirea mare şi spaţioasă ca fiind un loc în care stau doar cei mai răzvrătiţi dintre oameni. Clădirea era plină de oameni care îi batjocoreau şi îi arătau cu degetul pe cei credincioşi care se ţineau de bara de fier, care reprezintă cuvântul lui Dumnezeu, şi îşi croiau drum către pomul vieţii, care reprezintă dragostea lui Dumnezeu. Unii nu au putut să îndure presiunea exercitată de cei care îi batjocoreau şi s-au rătăcit. Alţii s-au hotărât să se ducă în clădire pentru a li se alătura celor care îi batjocoreau. Oare ei nu au avut curajul de a vorbi cu tărie împotriva criticilor sau mesajelor lumeşti?

Pe măsură ce văd cum lumea de astăzi se îndepărtează de Dumnezeu, cred că această clădire devine tot mai mare. Mulţi merg astăzi în sălile clădirii mari şi spaţioase fără să îşi dea seama că ei, de fapt, devin o parte a culturii acesteia. Deseori, ei cedează ispitelor şi mesajelor. În cele din urmă, îi vedem cum îşi bat joc de alţii sau cum se alătură celor care critică sau îşi bat joc de alţii.

Timp de mulţi ani, am crezut că cei care îşi bat joc iau în derâdere modul în care cei credincioşi trăiesc, dar, astăzi, glasurile celor din clădire şi-au schimbat tonul şi abordarea. Deseori, cei care îşi bat joc încearcă să înăbuşe mesajul simplu al Evangheliei atacând unele aspecte ale istoriei Bisericii sau criticând în mod direct un profet sau un alt conducător. De asemenea, ei atacă chiar miezul doctrinei noastre şi al legilor lui Dumnezeu, date încă de la crearea acestui pământ. Noi, în calitate de ucenici ai lui Isus Hristos şi membri ai Bisericii Sale, niciodată nu trebuie să dăm drumul barei de fier. Trebuie să permitem trâmbiţei din sufletele noastre să sune.

Mesajul simplu este acela că Dumnezeu este Tatăl nostru Ceresc iubitor şi că Isus Hristos este Fiul Său. Evanghelia este restaurată în aceste zile din urmă prin intermediul profeţilor în viaţă şi dovada este Cartea lui Mormon. Calea către fericire este reprezentată de unitatea de bază, familia, aşa cum a fost organizată şi revelată la început de Tatăl nostru Ceresc. Aceasta este melodia cunoscută a mesajului pe care mulţi o pot recunoaşte, deoarece au ascultat-o în viaţa lor premuritoare.

În calitate de sfinţi ai zilelor din urmă, a sosit vremea să ne ridicăm şi să depunem mărturie. Este vremea ca notele cântecului Evangheliei să copleşească zgomotul lumii. Îmi adaug şi eu mărturia la mesajul Salvatorului şi Mântuitorului lumii. El trăieşte! Evanghelia Sa este restaurată şi binecuvântările fericirii şi păcii pot fi dobândite în această viaţă dacă trăim potrivit poruncilor sale şi mergem pe calea Sa. Aceasta este mărturia mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Copil al Domnului”, *Imnuri*, nr. 191.
2. 1 Corinteni 14:7–8.
3. Faptele apostolilor 2:14.
4. Faptele apostolilor 2:36.
5. Doctrină şi legăminte 84:88.
6. Romani 1:16.
7. Vezi Faptele apostolilor 26:26–30.
8. Vezi 1 Nephi 8.

Vârstnicul Claudio R. M. Costa
din Cei Şaptezeci

Că ei îşi amintesc totdeauna de El

Îmi place să studiez şi să cuget asupra vieţii Celui care a dat totul pentru mine şi pentru noi toţi.

Îmi place imnul de la Societatea Primară:

„Spune-mi poveşti despre Isus,
cât aş dori.
Lucruri ce eu L-aş întreba, aici de-ar fi.
Scene de pe drum, de pe mare,
Despre Isus, istorioare”[1].

Cred că faptul de a începe o tradiţie de a spune povestiri despre Isus copiilor noştri şi familiilor noastre este o modalitate foarte specială de a ţine ziua de sabat sfântă în căminele noastre.

Acest lucru va aduce, cu siguranţă, un spirit special în căminele noastre şi va oferi familiei noastre exemple de la Salvatorul Însuşi.

Îmi place să studiez şi să cuget asupra vieţii Celui care a dat totul pentru mine şi pentru noi toţi.

Îmi place să citesc fragmente din scripturi despre viaţa Sa fără de păcat şi, după ce citesc fragmente din scripturi care relatează evenimentele pe care le-a trăit, închid ochii şi încerc să vizualizez aceste momente sacre din care învăţ şi care mă întăresc spiritual.

Astfel de momente sunt:

- cel în care a scuipat pe pământ şi, făcând tină cu acel scuipat, a uns ochii orbului şi i-a zis: „Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului”. Şi bărbatul s-a supus şi „s-a spălat şi s-a întors văzând”;[2]
- cel în care a vindecat o femeie care avea o scurgere de sânge şi a atins marginea hainei Lui, crezând că prin simpla atingere avea să fie vindecată;[3]

- cel în care S-a arătat ucenicilor Săi mergând pe apă;[4]
- cel în care a mers cu ucenicii Săi pe drumul spre Emaus şi i-a ajutat să înţeleagă scripturile;[5]
- cel în care S-a arătat oamenilor pe continentul american şi le-a spus să vină la El şi să pună mâna în coasta Sa şi să simtă urmele cuielor în mâinile şi picioarele Sale pentru a şti că El era „Dumnezeul lui Israel şi Dumnezeul întregului pământ; şi că [fusese] ucis pentru păcatele lumii”.[6]

Mă bucur să ştiu că există părinţi care le spun copiilor lor povestiri despre Hristos. Observ acest lucru atunci când îi văd pe copiii din Biserică în timpul programelor Societăţii Primare sau cu alte ocazii.

Le sunt recunoscător părinţilor mei pentru că m-au învăţat despre Hristos. Continui să văd cum ne ajută exemplul Salvatorului pe soţia mea şi pe mine să îi învăţăm pe copiii noştri.

Inima mea este plină de bucurie când îi văd pe copiii mei spunând povestiri despre Hristos nepoţilor mei. Îmi aminteşte de unul dintre versetele mele preferate care se găseşte în 3 Ioan, capitolul 1, versetul 4 şi care spune: „Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr”. Şi de ce nu chiar şi nepoţii noştri?

Sunt recunoscător pentru conducătorii noştri care ne învaţă în mod constant despre Hristos, despre ţinerea zilei de sabat sfântă şi despre luarea din împărtăşanie, în fiecare duminică, în onoarea Salvatorului.

Sabatul şi împărtăşania devin experienţe mult mai plăcute când studiem povestiri despre Hristos. Astfel, creăm tradiţii care ne clădesc credinţa şi mărturia şi care ne protejează familia.

Acum câteva săptămâni, când studiam din nou mesajul preşedintelui

Russell M. Nelson, oferit la ultima conferinţă generală, şi, în timp ce cugetam asupra zilei de sabat, am simţit o recunoştinţă profundă pentru binecuvântarea şi privilegiul de a putea lua din împărtăşanie. Pentru mine, acest moment este foarte solemn, sacru şi spiritual. Îmi plac foarte mult adunările de împărtăşanie.

În timp ce cugetam, am studiat cu grijă binecuvântările privind pâinea şi apa. Am citit şi am meditat profund asupra rugăciunilor şi a rânduielii împărtăşaniei. Am început să parcurg în mintea şi în inima mea evenimentele care au legătură cu ea.

În timp ce cugetam, m-am gândit la acea zi, prima zi a sărbătorii azimelor, când, la întrebarea ucenicilor Săi despre locul în care să se pregătească pentru Paşte, Isus le-a răspuns: „Duceţi-vă în cetate la cutare om şi spuneţi-i: «Învăţătorul zice: „Vremea Mea este aproape; voi face Paştile cu ucenicii Mei în casa ta”»”[7].

Am încercat să mi-i imaginez pe ucenici cumpărând mâncare şi pregătind cu grijă masa pentru a mânca împreună cu El în acea zi specială: o masă pentru 13 persoane, El şi cei doisprezece ucenici ai Săi, pe care îi iubea.

Am plâns în timp ce mi-am imaginat cum Hristos mânca cu ei şi cum a declarat: „Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde”[8].

M-am gândit la ucenicii întristaţi care L-au întrebat: „Nu cumva sunt eu, Doamne?”[9].

Şi, când Iuda I-a pus aceeaşi întrebare, El a răspuns calm: „Da… tu eşti!”[10].

Puteam vizualiza mâinile Sale care au vindecat, alinat, edificat şi binecuvântat, rupând pâinea în timp ce spunea: „Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu”[11].

Apoi, a luat un pahar plin cu vin, a oferit mulţumiri şi le-a dat paharul spunând: „Beţi toţi din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea păcatelor”[12].

În mintea mea, m-am uitat la ucenici unul câte unul şi am văzut în ochii lor îngrijorarea cu privire la Învăţător, pe care Îl iubeau foarte mult. Era ca şi cum aş fi stat acolo, cu ei, privind totul. Am simţit o durere profundă în inima mea, plină de amărăciune şi întristare din cauza a ceea ce avea să trăiască pentru mine.

Sufletul meu a fost plin de o dorinţă copleşitoare de a fi o persoană mai bună. Prin pocăinţă şi întristare, am avut o dorinţă arzătoare de a putea împiedica să curgă măcar câteva dintre picăturile din sângele Său vărsate în Ghetsimani.

Apoi, am cugetat asupra împărtăşaniei pe care o luăm în fiecare săptămână în amintirea Sa. În timp ce făceam acest lucru, am meditat asupra fiecărui cuvânt al binecuvântărilor pentru pâine şi apă. Am cugetat profund asupra cuvintelor „să-şi amintească totdeauna de El” din binecuvântarea pâinii şi „că ei îşi amintesc totdeauna de El” din binecuvântarea apei[13].

Am cugetat asupra ceea ce înseamnă să ne amintim mereu de El.

Pentru mine, acest lucru înseamnă:

- să-mi amintesc de viaţa Sa premuritoare, când a creat această frumoasă planetă;[14]
- să-mi amintesc naşterea Sa umilă într-o iesle în Betleemul din Iudea;[15]
- să-mi amintesc că, atunci când avea 12 ani, El i-a învăţat şi le-a predicat învăţătorilor în templu;[16]
- să-mi amintesc momentul în care S-a retras singur în pustiu cu scopul de a Se pregăti pentru slujirea Sa în viaţa muritoare;[17]
- să-mi amintesc momentul în care a fost transfigurat în faţa ucenicilor Săi;[18]
- să-mi amintesc momentul în care a instituit împărtăşania cu ei, în timpul Cinei celei de taină;[19]
- să-mi amintesc momentul în care a mers în Grădina Ghetsimani şi a suferit atât de intens pentru păcatele,

durerile, dezamăgirile şi bolile noastre încât a sângerat din fiecare por;[20]

- să-mi amintesc momentul în care, după atâta suferinţă şi durere severă, încă fiind în Ghetsimani, a fost trădat cu un sărut de unul dintre ucenicii pe care îi numea prieteni;[21]
- să-mi amintesc momentul în care a fost dus la Pilat şi la Irod pentru a fi judecat;[22]
- să-mi amintesc momentul în care a fost umilit, lovit, scuipat şi biciuit cu un bici care I-a sfâşiat pielea;[23]
- să-mi amintesc momentul în care I-a fost pusă, în mod brutal, o coroană de spini pe cap;[24]
- să-mi amintesc că a trebuit să-Şi care crucea până pe Golgota şi că, acolo, a fost răstignit pe cruce cu ajutorul cuielor, suferind fiecare durere fizică şi spirituală;[25]
- să-mi amintesc că, atunci când era pe cruce, cu inima plină de caritate, S-a uitat la cei care L-au răstignit şi a ridicat ochii spre cer, implorând: „Tată, iartă-i, căci nu ştiu ce fac!";[26]
- să-mi amintesc momentul în care El, ştiind că Şi-a îndeplinit misiunea de a salva întreaga omenire, Şi-a lăsat spiritul în mâinile Tatălui Său, Tatăl nostru;[27]
- să-mi amintesc învierea Sa care asigură propria noastră înviere şi posibilitatea de a trăi alături de El pentru toată eternitatea, în funcţie de alegerile noastre.[28]

Mai mult, faptul de a medita asupra rugăciunilor de la împărtăşanie şi a cuvintelor speciale şi pline de însemnătate ale acestora, îmi aminteşte cât de minunat este să primim promisiunea, în timpul binecuvântării împărtăşaniei, că, dacă ne amintim mereu de El, vom avea mereu Spiritul Său cu noi![29]

Cred că Domnul ne dă revelaţii la timpul ales de El. Am înţeles acest lucru foarte bine când studiam Ecleziastul 3:1, 6, care spune:

„Toate îşi au vremea lor, şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui …

căutarea îşi are vremea ei, şi pierderea îşi are vremea ei; păstrarea îşi are vremea ei, şi lepădarea îşi are vremea ei".

Împărtăşania este, de asemenea, un moment în care Tatăl Ceresc ne învaţă despre ispăşirea Fiului Său Preaiubit – Salvatorul nostru, Isus Hristos – şi în care să primim revelaţii cu privire la aceasta. Există un moment pentru a „[bate], şi [a ţi] se… deschide"[30], a cere şi a primi această cunoaştere. Există un moment în care să-I cerem lui Dumnezeu cu pioşenie cunoaşterea Sa. Şi, dacă facem aceasta, nu am nicio îndoială că vom primi această cunoaştere, care ne va binecuvânta vieţile peste măsură.

Iubesc sabatul, împărtăşania şi însemnătatea lor. Îl iubesc pe Salvator cu tot sufletul meu. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. „Să-mi spui poveşti despre Isus", *Cântece pentru copii*, p. 36.
2. Ioan 9:7.
3. Vezi Luca 8:43–48.
4. Vezi Marcu 6:45–52.
5. Vezi Luca 24:13–35.
6. 3 Nefi 11:14.
7. Matei 26:18.
8. Matei 26:21.
9. Matei 26:22.
10. Matei 26:25.
11. Matei 26:26.
12. Matei 26:27–28.
13. Doctrină şi legăminte 20:77, 79.
14. Vezi Ioan 1:1–3.
15. Vezi Luca 2:1–7.
16. Vezi Luca 2:41–52.
17. Vezi Matei 4:1–11; Marcu 1:12–13; Luca 4:1–13.
18. Vezi Matei 17:1–9.
19. Vezi Matei 26:26–28; Luca 22:14–20.
20. Vezi Luca 22:39–46.
21. Vezi Luca 22:47–48.
22. Vezi Luca 23:1–12.
23. Vezi Matei 26:67; 27:26, 28, 30; Luca 22:63–65.
24. Vezi Matei 27:29.
25. Vezi Ioan 19:16–18.
26. Luca 23:34.
27. Vezi Luca 23:46.
28. Vezi Luca 24:5–8.
29. Vezi Doctrină şi legăminte 20:77, 79.
30. Matei 7:7.

Preşedintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Preşedinţie

Duhul Sfânt drept însoţitorul dumneavoastră

Dacă suntem demni, ne putem bucura de binecuvântarea de a avea Spiritul cu noi, nu doar în anumite momente... ci mereu.

Dragii mei fraţi şi dragile mele surori, sunt recunoscător să fiu cu dumneavoastră în această zi de sabat la conferinţa Bisericii Domnului. Am simţit, ca şi dumneavoastră, Spiritul, Duhul Sfânt, depunând mărturie cu privire la cuvintele pline de adevăr pe care le-am auzit fiind spuse sau cântate.

Scopul meu astăzi este de a vă mări dorinţa şi hotărârea de a obţine darul promis fiecăruia dintre noi după ce am fost botezaţi. În timpul confirmării noastre, am auzit aceste cuvinte: „Primeşte-L pe Duhul Sfânt”[1]. Din acel moment, vieţile noastre s-au schimbat pentru totdeauna.

Dacă suntem demni, ne putem bucura de binecuvântarea de a avea Spiritul cu noi, nu doar în anumite momente, precum cele datorate experienţelor remarcabile pe care le-am avut astăzi, ci mereu. Ştiţi cum este îndeplinită această promisiune din cuvintele rugăciunii de împărtăşanie: „O, Dumnezeule, Tată Veşnic, noi Te rugăm, în numele Fiului Tău, Isus Hristos, să binecuvântezi şi să sfinţeşti această pâine pentru sufletele tuturor acelora care se împărtăşesc din ea; pentru ca ei să mănânce în amintirea trupului Fiului Tău şi să-Ţi mărturisească Ţie, o, Dumnezeule, Tată Veşnic, că ei doresc cu adevărat să ia asupra lor numele Fiului Tău şi să-şi amintească totdeauna de El şi să ţină poruncile pe care El le-a dat lor”.

Şi, apoi, vine promisiunea glorioasă: „pentru ca ei să poată avea *totdeauna* Spiritul Său cu ei” (D&L 20:77; caractere cursive adăugate).

A avea întotdeauna Spiritul cu noi înseamnă a avea, zi de zi, în vieţile noastre, îndrumarea şi însoţirea Duhului Sfânt. De exemplu, putem fi preveniţi de către Spirit să rezistăm ispitei de a face rău.

Datorită acestui lucru, este uşor de înţeles de ce slujitorii Domnului au încercat să ne mărească dorinţa de a-L preaslăvi pe Dumnezeu în cadrul adunărilor noastre de împărtăşanie. Dacă luăm din împărtăşanie cu credinţă, Duhul Sfânt va putea atunci să ne protejeze pe noi şi pe cei pe care îi iubim de ispitele care apar mai frecvent şi cu o intensitate mai mare.

Însoţirea Duhului Sfânt face ca lucrurile bune să fie mai dezirabile, iar ispitele nu atât de irezistibile. Acest lucru ar trebui să fie suficient ca noi să ne hotărâm să fim demni de a avea Spiritul cu noi mereu.

Tot aşa cum Duhul Sfânt ne întăreşte împotriva răului, El ne oferă, de asemenea, puterea de a discerne între ceea ce este adevărat şi ceea ce este fals. Adevărul care are cea mai mare importanţă este confirmat numai prin revelaţie de la Dumnezeu. Raţiunea noastră umană şi folosirea simţurilor fizice nu vor fi

suficiente. Trăim într-o perioadă în care chiar şi celor mai înţelepţi le va fi greu să distingă adevărul de unele înşelăciuni ingenioase.

Domnul l-a învăţat pe apostolul Său, Toma, care voia dovezi fizice cu privire la învierea Salvatorului prin atingerea rănilor Sale, că revelaţia este o dovadă mai sigură: „«Tomo», i-a zis Isus, «pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, şi au crezut»” (Ioan 20:29).

Adevărurile care arată drumul spre casă, la Dumnezeu, sunt confirmate de Duhul Sfânt. Nu putem merge în dumbravă şi nu putem să-I vedem pe Tatăl şi pe Fiul vorbindu-i tânărului Joseph Smith. Nicio dovadă fizică sau argument logic nu pot stabili că Ilie a venit aşa cum a fost promis pentru a conferi cheile preoţiei deţinute şi exercitate acum de un profet în viaţă, Thomas S. Monson.

Confirmarea adevărului este obţinută de un fiu sau o fiică a lui Dumnezeu care a dobândit dreptul de a primi Duhul Sfânt. Din moment ce neadevărul şi minciunile pot apărea în calea noastră oricând, avem nevoie de influenţa continuă a Spiritului adevărului pentru a nu mai avea momente de îndoială.

În timp ce era membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, George Q. Cannon ne-a îndemnat să ne străduim mereu să avem Spiritul cu noi. El a promis şi vă promit şi eu că, dacă facem acest lucru, „nu ne va lipsi cunoaşterea” adevărului, „nu vom avea niciodată îndoieli şi nu vom fi în întuneric” şi „credinţa [noastră] va fi puternică, bucuria [noastră]… deplină”.[2]

Există încă un motiv pentru care avem nevoie de ajutorul constant al însoţirii Duhului Sfânt. Moartea unei persoane dragi poate avea loc pe neaşteptate. Mărturia Duhului Sfânt cu privire la realitatea unui Tată Ceresc iubitor şi a unui Salvator care a înviat sunt cele care ne dau speranţă şi alinare atunci când pierdem pe cineva drag. Trebuie să avem acea mărturie atunci când are loc un deces.

Deci, există multe motive pentru care avem nevoie de însoţirea continuă a Duhului Sfânt. Ne-o dorim, totuşi, ştim din experienţă că nu este uşor să o păstrăm. Fiecare dintre noi se gândeşte, spune şi face lucruri în viaţa de zi cu zi care pot jigni Spiritul. Domnul ne-a învăţat că Duhul Sfânt va fi tovarăşul nostru permanent când inimile noastre sunt pline de caritate şi când „virtutea [ne înfrumuseţează], fără încetare, gândurile” (D&L 121:45).

Celor dintre dumneavoastră care se străduiesc să îndeplinească standardele înalte, necesare pentru a avea darul însoţirii Spiritului, le ofer această încurajare. Aţi avut momente în care aţi simţit influenţa Duhului Sfânt. Poate că acest lucru vi s-a întâmplat azi.

Vă puteţi gândi la acele momente în care aţi avut parte de inspiraţie ca fiind sămânţa de credinţă descrisă de Alma (vezi Alma 32:28). Sădiţi-o. Puteţi face acest lucru acţionând potrivit îndemnului pe care l-aţi simţit. Cea mai preţioasă inspiraţie pentru dumneavoastră va fi să ştiţi ce doreşte Dumnezeu să faceţi. Dacă aţi simţit că trebuie să plătiţi zeciuiala sau să vizitaţi un prieten îndurerat, faceţi acest lucru. Indiferent de îndrumare, faceţi acel lucru. Când demonstraţi că doriţi să vă supuneţi, Spiritul vă va oferi mai multe îndemnuri cu privire la ce vrea Dumnezeu să faceţi pentru El.

Când vă supuneţi, îndemnurile Spiritului devin din ce în ce mai frecvente şi sunteţi din ce în ce mai aproape de a avea însoţirea Sa constantă. Puterea dumneavoastră de a alege ceea ce e drept va creşte.

Puteţi şti când aceste îndemnuri de a acţiona pentru El vin de la Spirit şi nu din propriile dorinţe. Când îndemnurile sunt în acord cu ceea ce Salvatorul şi profeţii şi apostolii Săi în viaţă au spus, puteţi alege cu încredere să vă

supuneţi. Apoi, Domnul vă va trimite Spiritul Său pentru a vă ajuta.

De exemplu, dacă primiţi un îndemn spiritual de a ţine ziua de sabat sfântă, în special în momentele în care acest lucru pare dificil, Dumnezeu vă va trimite Spiritul Său pentru a vă ajuta.

Tatăl meu a primit acest ajutor atunci când a trebuit să meargă în Australia din cauza locului său de muncă. Era singur într-o duminică şi voia să ia din împărtăşanie. Nu putea găsi informaţii despre adunările sfinţilor din zilele din urmă. Aşa că a început să meargă. S-a rugat la fiecare intersecţie pentru a şti încotro să meargă. După ce a mers timp de o oră, trecând de mai multe intersecţii, s-a oprit pentru a se ruga din nou. El a simţit că trebuie să meargă pe o anumită stradă. Curând a început să audă oameni cântând la parterul unei clădiri cu apartamente din apropiere. S-a uitat pe geam şi a văzut câţiva oameni care stăteau lângă o masă acoperită cu o stofă albă şi tăvi pentru împărtăşanie.

Acum, acest lucru poate că nu vă impresionează, dar pentru el a fost ceva minunat. A ştiut că promisiunea din rugăciunea de împărtăşanie a fost împlinită: „Să-şi amintească totdeauna de El şi să ţină poruncile pe care El le-a dat lor, pentru ca ei să poată avea totdeauna Spiritul Său cu ei” (D&L 20:77).

Acesta a fost doar un exemplu de moment în care s-a rugat şi, apoi, a făcut ceea ce Spiritul i-a spus că Dumnezeu vrea ca el să facă. El a continuat să facă acest lucru de-a lungul anilor, aşa cum vom face şi dumneavoastră şi cu mine. Nu a vorbit niciodată despre spiritualitatea sa. Doar a continuat să facă lucruri mici pentru Domnul, lucruri pe care a fost îndemnat să le facă.

Ori de câte ori un grup de sfinţi din zilele din urmă l-a rugat să le vorbească, a făcut aceasta. Nu a contat dacă erau 10 oameni sau 50 ori cât de obosit era. El şi-a depus mărturia despre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt şi despre profeţi oricând Spiritul l-a îndemnat să facă aceasta.

Cele mai înalte chemări ale sale în cadrul Bisericii au fost în cadrul Înaltului Consiliu al ţăruşului Bonneville Utah, unde a îndepărtat buruienile la ferma ţăruşului şi a predat la Şcoala de duminica. De-a lungul anilor, când a avut nevoie, Duhul Sfânt a fost acolo drept însoţitor al său.

Am stat lângă tatăl meu într-o cameră de spital. Mama mea, care îi era soţie de 41 de ani, era întinsă pe pat. O privisem de ore întregi. Începusem să vedem expresiile de durere dispărând de pe faţa ei. Degetele mâinilor ei, care fuseseră strânse în pumni, s-au relaxat. Se odihnea având braţele întinse pe lângă corp.

Durerile cauzate de cancer timp de mulţi ani se sfârşeau. Am văzut pe faţa ei o privire plină de pace. A respirat de câteva ori scurt, apoi, a gâfâit şi a rămas nemişcată. Am stat acolo aşteptând să vedem dacă avea să respire din nou.

În final, tata a spus încet: „O fetiţă a plecat acasă”.

Nu a vărsat nicio lacrimă. Acest lucru s-a întâmplat deoarece Duhul Sfânt îi oferise, cu mult timp înainte, o imagine clară cu privire la identitatea ei, locul de unde venea, ce devenise şi unde avea să meargă. Spiritul îi depusese mărturie de multe ori despre un Tată Ceresc iubitor, un Salvator care a rupt legăturile morţii şi despre realitatea pecetluirii din templu, pe care o făcuse cu soţia şi familia sa.

Spiritul îl asigurase, de mult timp, că bunătatea şi credinţa ei îi dădeau dreptul de a se întoarce într-un cămin ceresc, unde avea să fie recunoscută drept un copil al făgăduinţei minunat şi să fie întâmpinată acasă cu onoare.

Pentru tatăl meu, acest lucru a fost mai mult decât speranţă. Duhul Sfânt a făcut ca acest lucru să fie realitate pentru el.

Acum, unii pot spune că ceea ce a zis şi imaginile din mintea sa despre un cămin ceresc erau doar o utopie, judecata neclară a unui soţ în momentul unei pierderi. Dar el cunoştea adevăruri eterne în singurul mod în care le poţi cunoaşte.

El a fost un om de ştiinţă care a căutat adevărul despre lumea fizică de-a lungul întregii sale vieţi de adult. S-a folosit de uneltele ştiinţei suficient de bine încât să fie onorat de colegii săi din întreaga lume. Cea mai mare parte a lucrurilor pe care le-a făcut în domeniul chimiei a venit datorită faptului că şi-a imaginat molecule mişcându-se şi, apoi, a confirmat,

prin experimentele făcute într-un laborator, ceea ce şi-a imaginat.

Dar a urmat o cale diferită pentru a descoperi adevărurile care contau cel mai mult pentru el şi pentru fiecare dintre noi. Doar prin Duhul Sfânt putem vedea oameni şi evenimente aşa cum le vede Dumnezeu.

Acel dar a continuat să se manifeste la spital, după ce soţia lui a murit. Am adunat lucrurile mamei mele pentru a le duce acasă. Tata s-a oprit pentru a-i mulţumi fiecărei asistente şi fiecărui doctor pe care i-am întâlnit în drum spre maşină. Îmi amintesc că am simţit, fiind enervat puţin, faptul că trebuie să plecăm pentru a fi singuri în momentele noastre de suferinţă.

Acum înţeleg că a văzut lucruri pe care doar Duhul Sfânt i le-ar fi putut arăta. El a văzut acei oameni drept îngeri trimişi de Dumnezeu pentru a avea grijă de iubita lui soţie. Poate că ei se considerau profesionişti în domeniul îngrijirii medicale, dar tata le mulţumea din partea Salvatorului pentru slujirea lor.

A continuat să fie sub influenţa Duhului Sfânt atunci când am ajuns la casa părinţilor mei. Am vorbit câteva minute în camera de zi. Tata s-a scuzat şi a mers în dormitorul lui care se afla în apropiere.

După câteva minute, s-a întors în camera de zi. Avea un zâmbet plăcut. A venit lângă noi şi ne-a spus încet: „Mi-am făcut griji că Mildred avea să ajungă în lumea spiritelor singură. M-am gândit că poate avea să se simtă pierdută în mulţime”.

Apoi, a spus bucuros: „Tocmai m-am rugat. Ştiu că Mildred este bine. Mama mea a fost acolo pentru a o întâmpina”.

Îmi amintesc că am zâmbit când a spus asta, imaginându-mi-o pe bunica mea alergând, cu picioarele ei mici, grăbindu-se prin mulţime pentru a se asigura că este acolo s-o întâmpine şi s-o îmbrăţişeze pe nora ei atunci când ajunge.

Unul dintre motivele pentru care tatăl meu a cerut şi a primit acea alinare era deoarece s-a rugat mereu cu credinţă încă din copilăria sa. Era obişnuit să primească răspunsuri care veneau în inima sa pentru a-i oferi alinare şi îndrumare. În plus, faţă de obiceiului de a se ruga, el cunoştea scripturile şi cuvintele profeţilor în viaţă. Aşadar, a recunoscut şoaptele familiare ale Spiritului, pe care poate că le-aţi simţit şi dumneavoastră astăzi.

Tovărăşia Spiritului a făcut mai mult decât să-l aline şi să-l îndrume. L-a schimbat prin intermediul ispăşirii lui Isus Hristos. Când acceptăm promisiunea de a avea Spiritul cu noi mereu, Salvatorul ne poate oferi purificarea necesară pentru a avea viaţă eternă, cel mai mare dar de la Dumnezeu. (vezi D&L 14:7)

Vă amintiţi de cuvintele Salvatorului: „Acum, aceasta este porunca: Pocăiţi-vă, voi cei de la marginile pământului, şi veniţi la Mine şi fiţi botezaţi în numele Meu pentru ca să puteţi fi sfinţiţi prin primirea Duhului Sfânt, pentru ca să puteţi să staţi fără de pată în faţa Mea în ziua din urmă” (3 Nefi 27:20).

Acele porunci vin împreună cu aceste promisiuni ale Domnului:

„Şi acum, adevărat, adevărat, Eu îţi spun ţie, pune-ţi încrederea ta în acel Spirit care conduce spre a face bine – da, de a acţiona drept, de a umbla în umilinţă, de a judeca cu dreptate; şi acela este Spiritul Meu.

Adevărat, adevărat, Eu îţi spun ţie, îţi voi da din Spiritul Meu, care va lumina mintea ta, care va umple sufletul tău cu bucurie” (D&L 11:12–13).

Eu vă depun mărturie că Dumnezeu Tatăl trăieşte, că Isus Hristos care a înviat conduce Biserica Sa, că preşedintele Thomas S. Monson deţine toate cheile preoţiei şi că revelaţia prin Duhul Sfânt conduce şi susţine Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă şi membrii ei umili.

Vă depun mărturie şi despre faptul că aceşti oameni minunaţi, care ne-au vorbit astăzi în calitate de martori ai lui Isus Hristos şi membri ai Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, sunt chemaţi de Dumnezeu. Ştiu că Spiritul l-a îndemnat pe preşedintele Monson să le ofere această chemare. Şi, pe măsură ce au vorbit şi şi-au depus mărturiile, Duhul Sfânt v-a confirmat ceea ce vă spun acum. Ei sunt chemaţi de Dumnezeu. Îi susţin şi îi iubesc şi ştiu că Domnul îi iubeşte şi că îi va susţine în slujirea lor. Şi fac acest lucru în numele Domnului Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 20.3.10.
2. Vezi George Q. Cannon, în „Minutes of a Conference”, *Millennial Star*, 2 mai 1863, p. 275–276.

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

De ce Biserica

Merită să ne oprim şi să ne gândim de ce alege [Isus Hristos] să folosească o biserică, Biserica Sa... pentru a duce la îndeplinire lucrarea Sa şi a Tatălui Său.

De-a lungul vieţii mele, conferinţele generale ale Bisericii au fost evenimente spirituale înălţătoare, iar Biserica în sine a fost un loc în care am ajuns să Îl cunosc pe Domnul. Îmi dau seama că există persoane care se consideră religioase sau spirituale şi, totuşi, resping apartenenţa la o biserică sau chiar nevoia unei astfel de instituţii. Pentru ele, obiceiurile religioase sunt pur personale. Totuşi, Biserica este opera Sa, a Celui în care ne regăsim spiritualitatea – Isus Hristos. Merită să ne oprim şi să ne gândim de ce alege El să folosească o biserică, Biserica Sa, Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, pentru a duce la îndeplinire lucrarea Sa şi a Tatălui Său de a „[realiza] nemurirea şi viaţa veşnică a omului”[1].

Începând cu Adam, Evanghelia lui Isus Hristos a fost predicată, iar rânduielile necesare salvării, cum este botezul, au fost administrate printr-un ordin al preoţiei având la bază familia.[2] Pe măsură ce societăţile s-au extins dincolo de familie şi rude, Dumnezeu a chemat, de asemenea, alţi profeţi, mesageri şi învăţători. Citim că, în timpul lui Moise, exista o structură mai oficială formată din vârstnici, preoţi şi judecători. În istoria Cărţii lui Mormon, Alma a întemeiat Biserica chemând preoţi şi învăţători.

Apoi, la jumătatea timpului, Isus a organizat lucrarea Sa astfel încât Evanghelia să poată fi stabilită simultan în mai multe naţiuni, printre popoare diferite. Acea organizaţie, Biserica lui Isus Hristos, a fost stabilită pe temelia „apostolilor şi prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos”[3]. Ea a inclus şi alţi oficianţi, cum ar fi Cei Şaptezeci, vârstnici, episcopi, preoţi, învăţători şi diaconi. În mod asemănător, Isus a întemeiat Biserica în emisfera vestică după învierea Sa.

După apostazie şi destrămarea Bisericii pe care o organizase în timp ce Se afla pe pământ, Domnul a stabilit din nou Biserica lui Isus Hristos prin profetul Joseph Smith. Scopul stabilit în vechime rămâne valabil; anume de a predica vestea bună a Evangheliei lui Isus Hristos şi a înfăptui rânduielile salvării, cu alte cuvinte, de a aduce oamenii la Hristos.[4] Şi acum, prin intermediul acestei Biserici restaurate, promisiunea mântuirii este disponibilă chiar şi spiritelor morţilor care, în timpul vieţii lor muritoare, au ştiut puţin sau nu au ştiut nimic despre harul Salvatorului.

Cum îndeplineşte Biserica Sa scopurile Domnului? Este important să ştim că scopul suprem al lui Dumnezeu este progresul nostru. El doreşte să continuăm din „har în har, până când [primim] plenitudinea”[5] a tot ceea ce ne poate oferi. Acest lucru presupune mai mult decât doar a fi amabili sau a ne simţi spirituali. Presupune credinţă în Isus Hristos, pocăinţă, botezul în apă şi prin Spirit şi îndurarea cu credinţă până la sfârşit.[6] O persoană nu poate obţine aceste lucruri în izolare, aşadar un motiv major pentru care Domnul are o Biserică este de a crea o comunitate de sfinţi care să se susţină unii pe alţii pe „[calea] strâmtă şi îngustă care duce până la viaţa veşnică”[7].

„Şi [Hristos] a dat pe unii apostoli; pe alţii, prooroci; pe alţii, evanghelişti; pe alţii, păstori şi învăţători…

în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,

până vom ajunge toţi la unirea credinţei şi a cunoştinţei Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos”[8].

Isus Hristos este „căpetenia şi desăvârşirea credinţei [noastre]”[9]. Faptul de a ne alătura trupului lui Hristos – Biserica – este o parte importantă a luării numelui Său asupra noastră.[10] Ni se relatează că Biserica din vechime „s-a adunat laolaltă deseori ca să postească şi să se roage şi să vorbească unul cu altul despre bunăstarea sufletelor lor”[11] „şi să audă cuvântul Domnului”[12]. La fel se întâmplă şi azi în Biserică. Uniţi în credinţă, ne învăţăm şi ne edificăm unii pe alţii şi ne străduim să ne apropiem de măsura deplină a uceniciei, „înălţimea staturii plinătăţii lui Hristos”. Ne străduim să ne ajutăm unii pe alţii să ajungem la „[cunoştinţa] Fiului lui Dumnezeu”[13] până în acea zi în care „niciunul nu va mai învăţa pe aproapele său… zicând: «Cunoaşte pe Domnul!», ci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul”[14].

În Biserică, noi nu doar învăţăm doctrina divină; ci o şi punem în practică. Făcând parte din trupul lui Hristos, membrii Bisericii slujesc unii altora în aspectele de zi cu zi din vieţile lor. Cu toţii suntem imperfecţi; este posibil să jignim şi să fim jigniţi. Adesea, ne testăm unii pe alţii prin particularităţile noastre. În trupul lui Hristos, trebuie să privim dincolo de concepte şi cuvinte de preamărire şi să ne implicăm personal pe măsură ce învăţăm să „[trăim] împreună, în dragoste”[15].

Această religie nu ne învaţă că trebuie să ne preocupăm doar de noi; ci cu toţii suntem chemaţi să slujim. Noi suntem ochii, mâinile, capul, picioarele şi celelalte membre ale trupului lui Hristos şi chiar şi „mădularele trupului care par mai slabe sunt de neapărată

Mumbai, India

trebuinţă”[16]. Avem nevoie de aceste chemări şi trebuie să slujim.

Unul dintre bărbaţii din episcopia mea a crescut nu doar fără susţinere din partea părinţilor, ci şi cu opoziţie din partea lor privind activitatea sa în Biserică. Într-o adunare de împărtăşanie, a făcut această afirmaţie: „Tatăl meu nu poate înţelege de ce s-ar duce cineva la adunările Bisericii, când ar putea merge să schieze, dar mie chiar

îmi place să merg la biserică. În Biserică, ne aflăm cu toţii în aceeaşi călătorie şi, în această călătorie, mă inspiră tinerii puternici, copiii puri şi ceea ce văd şi învăţ de la adulţi. Sunt întărit de asocierea cu ei şi mă umplu de bucuria care vine atunci când trăieşti conform Evangheliei”.

Episcopiile şi ramurile Bisericii oferă o adunare săptămânală de repaus şi reînnoire, un timp şi un loc în care să uităm de lume – sabatul. Este o zi care trebuie petrecută pentru a ne „desfăta în Domnul”[17], pentru a avea parte de vindecarea spirituală care se obţine prin împărtăşanie şi pentru a obţine reînnoirea promisiunii de a avea Spiritul Său cu noi.[18]

Una dintre cele mai mari binecuvântări de a face parte din trupul lui Hristos, deşi, poate, pentru moment, nu pare a fi o binecuvântare, este aceea de a fi mustrat pentru păcate şi greşeli. Suntem înclinaţi să găsim scuze şi justificări pentru greşelile noastre şi, uneori, nu ştim în ce aspect să ne îmbunătăţim sau cum să o facem. Fără ajutorul celor care ne pot mustra „cu severitate la timpul necesar, când sunt inspiraţi de Duhul Sfânt”[19], este posibil să ne lipsească curajul de a ne schimba şi a-L urma în mod perfect pe Salvator. Pocăinţa este individuală, dar Biserica oferă însoţire de-a lungul acelei căi adesea dureroase.[20]

În această discuţie despre faptul că Biserica este asemenea trupului lui Hristos, trebuie să reţinem mereu două lucruri. Primul, noi nu urmărim să ne convertim la Biserică, ci la Hristos şi Evanghelia Sa, o convertire înlesnită prin Biserică.[21] Cartea lui Mormon explică cel mai bine când spune că oamenii „au fost *convertiţi [întru] Domnul* şi s-au *unit cu Biserica lui Hristos*”[22]. Al doilea, trebuie să ne aminim că, la început, Biserica era familia şi, chiar şi azi, deşi sunt entităţi separate, familia şi Biserica se slujesc şi se întăresc una pe cealaltă. Niciuna nu o poate înlocui pe cealaltă şi, în mod sigur, Biserica, fie şi în cel mai bun caz, nu poate substitui părinţii. Rolul predării Evangheliei şi al rânduielilor preoţiei înfăptuite de Biserică este ca familiile să poată fi demne să primească viaţa veşnică.

Un al doilea motiv major pentru care Salvatorul lucrează printr-o Biserică, Biserica Sa, este de a îndeplini obiective necesare care nu pot fi realizate în mod individual sau în grupuri mai mici. Un exemplu evident este eradicarea sărăciei. Este adevărat că fiecare dintre noi şi familiile noastre ne îngrijim de nevoile materiale ale altora „împărţind unul cu altul, atât lucruri materiale, cât şi spirituale, după nevoile şi lipsurile lor”[23]. Dar, împreună, în Biserică, posibilitatea de a purta de grijă celor săraci şi nevoiaşi se multiplică pentru a face faţă nevoilor la scară mai largă, iar bizuirea pe forţele proprii la care se speră devine o realitate pentru foarte mulţi.[24] În plus, Biserica, Societăţile sale de Alinare şi cvorumurile sale ale preoţiei au capacitatea de a oferi asistenţă multor oameni din multe locuri, afectaţi de calamităţi naturale, război şi persecuţie.

Fără existenţa programelor Bisericii Sale, porunca Salvatorului de a aduce lumii întregi Evanghelia nu ar putea fi îndeplinită.[25] Nu ar exista cheile apostolice, structura, resursele financiare şi devotamentul şi sacrificiul miilor de misionari necesari pentru a îndeplini lucrarea. Amintiţi-vă că „această Evanghelie a împărăţiei [trebuie să fie] predicată în toată lumea, pentru a fi o mărturie pentru toate naţiunile; şi atunci, va veni sfârşitul”[26].

Biserica poate construi şi administra temple, casele Domnului, în care se pot înfăptui rânduieli şi legăminte vitale. Joseph Smith a spus că scopul lui Dumnezeu de a-i aduna pe copiii Săi din orice dispensaţie este de a „[construi], pentru Domnul, [o casă] în care El să ne poată dezvălui nouă, oamenilor din poporul Lui, rânduielile casei Sale şi gloriile împărăţiei Sale şi să ne poată învăţa calea salvării; pentru că există anumite rânduieli şi principii care, când sunt propovăduite şi puse în practică, trebuie înfăptuite într-un loc sau într-o casă construită în acest scop…”[27]

Dacă cineva crede că toate drumurile duc în cer sau că nu există vreo cerinţă pentru salvare, acea persoană va crede că nu este nicio nevoie de proclamarea Evangheliei sau de rânduieli şi legăminte pentru a-i mântui pe cei vii şi pe cei morţi. Dar nu vorbim doar despre nemurire, ci, de asemenea, despre viaţa veşnică, iar pentru aceasta calea Evangheliei şi legămintele Evangheliei sunt esenţiale. Iar Salvatorul are nevoie de o biserică pentru a le face disponibile tuturor copiilor lui Dumnezeu – atât cei vii, cât şi cei morţi.

Ultimul motiv pe care-l voi menţiona, pentru care Şi-a întemeiat Domnul Biserica este absolut unic – Biserica este, în fond, împărăţia lui Dumnezeu pe pământ.

În timp ce Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă era în procesul de a fi organizată în anii 1830, Domnul i-a spus profetului Joseph Smith: „Înălţaţi inimile voastre şi bucuraţi-vă, pentru că vouă vi s-a dat împărăţia sau, cu alte cuvinte, cheile Bisericii v-au fost date”[28]. Prin autoritatea acestor chei, deţinătorii preoţiei din cadrul Bisericii păstrează doctrina Salvatorului pură şi rânduielile Sale salvatoare intacte.[29] Îi ajută pe cei care doresc să le primească să se pregătească, evaluează dacă cei care le solicită sunt calificaţi şi demni şi, apoi, le înfăptuiesc.

Prin cheile împărăţiei, slujitorii Domnului pot identifica atât adevărul, cât şi falsitatea şi pot spune din nou, cu autoritate: „Aşa spune Domnul”. În mod regretabil, unii se simt ofensaţi de Biserică deoarece vor să-şi definească propriul adevăr, dar, în realitate, obţinerea unei „[cunoaşteri a] lucrurilor aşa cum sunt, şi aşa cum au fost, şi aşa cum

o să fie”[30], în măsura în care doreşte Domnul s-o reveleze, este o binecuvântare de neegalat. Biserica protejează şi publică revelaţiile lui Dumnezeu – lucrările canonice.

Când Daniel a desluşit visul împăratului Babilonului, Nebucadneţar, făcându-i acestuia cunoscut „ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă”[31], el a declarat că „Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate [celelalte] împărăţii şi ea însăşi va dăinui veşnic”[32]. Biserica este acea împărăţie din zilele din urmă despre care s-a profeţit, nu creată de om, ci stabilită de Dumnezeul cerului, ca o piatră care s-a „[dezlipit] din munte fără ajutorul vreunei mâini”, rostogolindu-se pentru a umple pământul.[33]

Destinul ei este de a stabili Sionul ca pregătire pentru întoarcerea şi domnia milenară a lui Isus Hristos. Până atunci, aceasta nu va fi o împărăţie politică. După cum a spus Salvatorul: „Împărăţia Mea nu este din lumea *aceasta*”[34].

Totuşi, ea este sursa autorităţii Sale pe pământ, administratorul legămintelor Sale sfinte, custodele templelor Sale, protectorul şi mesagerul adevărului Său, locul de adunare pentru Israelul risipit şi o „apărare şi [un] refugiu împotriva furtunii şi împotriva mâniei când aceasta va fi revărsată fără amestec pe întreg pământul”[35].

Închei cu chemarea şi rugăciunea oferite de profet:

„Chemaţi-L pe Domnul, astfel ca împărăţia Sa să meargă înainte în lume, pentru ca locuitorii pământului să o primească şi să fie pregătiţi pentru zilele care vin, în care Fiul Omului va veni jos [din] cer, îmbrăcat în strălucirea slavei Sale, pentru a întâlni împărăţia lui Dumnezeu care este stabilită pe pământ.

De aceea, fie ca împărăţia lui Dumnezeu să meargă înainte, pentru ca împărăţia cerului să poată veni, astfel ca Tu, o, Dumnezeule, să poţi fi slăvit în cer la fel ca şi pe pământ, pentru ca duşmanii Tăi să fie învinşi; pentru că a Ta este cinstea, puterea şi slava, în vecii vecilor”[36].

În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Moise 1:39.
2. „Evanghelia a început să fie predicată, de la început, fiind declarată de îngeri sfinţi, trimişi din prezenţa lui Dumnezeu, şi prin propriul Său glas şi prin darul Duhului Sfânt.
   Şi astfel toate lucrurile i-au fost confirmate lui Adam printr-o sfântă rânduială” (Moise 5:58–59; vezi, de asemenea, Moise 6:22–23).
3. Efeseni 2:20.
4. „Biserica lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă a fost organizată de Dumnezeu pentru a ajuta la lucrarea Sa de a realiza salvarea şi exaltarea copiilor Săi…
   Pentru a-şi îndeplini scopul de a ajuta indivizi şi familii să fie demni de exaltare, Biserica se concentrează asupra responsabilităţilor desemnate de divinitate. Acestea includ ajutarea membrilor să trăiască în acord cu Evanghelia lui Isus Hristos, adunarea lui Israel prin intermediul muncii misionare, îngrijirea celor săraci şi nevoiaşi şi posibilitatea salvării celor decedaţi prin construirea de temple şi înfăptuirea rânduielilor în numele lor” (*Manualul 2: Administrarea Bisericii* [2010], 2.2).
5. Doctrină şi legăminte 93:13.
6. Vezi 2 Nefi 31:17–20.
7. 2 Nefi 31:18.
8. Efeseni 4:11–13.
9. Mosia 6:4.
10. Vezi 3 Nefi 27:5–7.
11. Mosia 6:5.
12. 4 Nefi 1:12.
13. Efeseni 4:13.
14. Ieremia 31:34; vezi, de asemenea, Evrei 8:11.
15. Doctrină şi legăminte 42:45.
16. 1 Corinteni 12:22. Pavel, de asemenea, a declarat: „Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup … Şi dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este preţuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el” (1 Corinteni 12:20, 26; vezi, de asemenea, Mosia 18:9).
17. Isaia 58:14.
18. Vezi Doctrină şi legăminte 20:77–79; 59:9–12.
19. Doctrină şi legăminte 121:43.
20. Vezi 3 Nefi 18:21–23, 30–32.
21. Vezi Donald L. Hallstrom, „Convertiţi la Evanghelia Sa prin Biserica Sa”, *Liahona*, mai 2012, p. 13–15.
22. 3 Nefi 28:23; subliniere adăugată.
23. Mosia 18:29.
24. Un exemplu îl reprezintă ceea ce numim „magazia Domnului”: „Magazia Domnului nu se limitează la o clădire folosită pentru distribuirea alimentelor şi hainelor către cei săraci. Ea cuprinde, de asemenea, ceea ce membrii Bisericii îi oferă episcopului din timpul, talentele, compasiunea, bunurile şi resursele lor financiare pentru a sprijini grija faţă de cei săraci şi nevoiaşi. Prin urmare, magazia episcopului există în fiecare episcopie” (*Manualul 2,* 6.1.3).
25. Vezi Matei 28:19–20; Doctrină şi legăminte 112:28–29.
26. Joseph Smith – Matei 1:31.
27. *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii: Joseph Smith* (2007), p. 440.
28. Doctrină şi legăminte 42:69; vezi, de asemenea, Doctrină şi legăminte 90:3.
29. Vezi Articolele de credinţă 1:5.
30. Doctrină şi legăminte 93:24.
31. Daniel 2:28.
32. Daniel 2:44.
33. Daniel 2:45; vezi, de asemenea, versetul 35.
34. Ioan 18:36; subliniere adăugată.
35. Doctrină şi legăminte 115:6.
36. Doctrină şi legăminte 65:5–6.

Devin G. Durrant
primul consilier în Preşedinţia generală a Şcolii de duminica

Inima mea le cântăreşte continuu

Mă rog cu sinceritate ca dumneavoastră să alegeţi să meditaţi asupra cuvintelor lui Dumnezeu mai mult şi mai profund.

Profesia mea este aceea de investitor. Religia mea este aceea de ucenic al lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu[1]. Când fac afaceri, urmez principii financiare eficiente. Când trăiesc potrivit credinţei mele, mă străduiesc să urmez principii spirituale care mă vor ajuta să devin mai asemănător Salvatorului.

Invitaţiile aduc binecuvântări

Multe dintre recompensele personale pe care le-am primit în viaţă au fost un rezultat al faptului că cineva m-a invitat să rezolv o sarcină dificilă. Având acest scop în minte, aş dori să vă fac fiecăruia dintre dumneavoastră două invitaţii. Prima are implicaţii financiare. În ceea ce priveşte cea de-a doua invitaţie, implicaţiile sunt spirituale. Ambele invitaţii, cu condiţia de a fi acceptate şi cu scopul de a obţine recompensele dorite, vor necesita un efort disciplinat, desfăşurat pe o perioadă îndelungată.

Prima invitaţie

Prima invitaţie este simplă: vă invit să economisiţi bani în fiecare săptămână. Suma pe care o economisiţi nu este importantă în mod special; rămâne să hotărâţi dumneavoastră. Atunci când vă veţi dezvolta deprinderea de a economisi, veţi avea beneficii personale. Şi, ca rezultat al sârguinţei dumneavoastră, veţi putea avea prilejul de a-i ajuta şi pe alţii din punct de vedere financiar. Imaginaţi-vă consecinţa pozitivă a faptului de a economisi bani săptămânal, timp de şase luni, un an, 10 ani sau mai mult. Eforturile mici, susţinute timp îndelungat, pot produce rezultate importante[2].

A doua invitaţie

A doua invitaţie pe care v-o fac este cu totul diferită de prima şi mult mai importantă. Este aceasta: vă invit să „meditoraţi”[3] un verset din scripturi în fiecare săptămână. Cuvântul *meditora* nu se găseşte în dicţionar, dar şi-a găsit un loc în inima mea. Aşadar, ce înseamnă a meditora? Îmi place să spun că reprezintă o combinaţie între 80 de procente de meditaţie prelungită şi 20 de procente de memorare.

Sunt doi paşi simpli:

primul, alegeţi un verset din scripturi în fiecare săptămână şi puneţi-l într-un loc în care îl veţi vedea în fiecare zi;

al doilea, citiţi sau gândiţi-vă la verset de câteva ori în fiecare zi şi, pe parcursul săptămânii, meditaţi asupra înţelesului cuvintelor şi al expresiilor cheie.

Imaginaţi-vă cât de înălţaţi spiritual vă veţi simţi dacă veţi face acest lucru săptămânal, timp de şase luni, un an, 10 ani sau mai mult.

Când veţi face acest efort, veţi simţi o creştere a spiritualităţii. Veţi putea să-i învăţaţi şi să-i înălţaţi spiritual, în moduri mai semnificative, pe cei pe care-i iubiţi.

Dacă veţi alege să meditoraţi săptămânal, vă veţi putea simţi precum o persoană căreia i-a plăcut în trecut să facă scufundări cu tub de respirat la mică adâncime, dar acum a decis să încerce scufundările cu costum de scafandru la mare adâncime. Luând această hotărâre, veţi beneficia de o înţelegere mai profundă a principiilor Evangheliei şi perspective spirituale noi vă vor binecuvânta viaţa.

Când veţi reflecta asupra versetului ales în fiecare săptămână, cuvintele şi expresiile vor fi scrise în inima dumneavoastră[4]. Cuvintele şi expresiile vor fi scrise, de asemenea, în mintea dumneavoastră. Cu alte cuvinte, meditorarea va avea loc uşor şi în mod firesc. Dar scopul principal al meditorării este de a asigura în mintea dumneavoastră un lucru înălţător din punct de vedere spiritual la care să vă gândiţi – un lucru care să vă păstreze aproape de Spiritul Domnului.

Salvatorul a spus: „Păstraţi *continuu* în inima voastră, ca pe o comoară, cuvintele vieţii”[5]. Meditorarea reprezintă un mod simplu şi edificator de a face acest lucru.

Eu cred că Nefi a fost un meditorator. El a spus: „Sufletul meu se desfată în scripturi, iar inima mea le cântăreşte *[continuu]* şi le scrie pentru învăţătura şi folosul copiilor mei”[6]. El s-a gândit deseori la copiii săi, atunci când a meditat la scripturi şi le-a scris. Cum ar putea să beneficieze familia dumneavoastră în timp ce vă străduiţi în mod *continuu* să vă umpleţi mintea de cuvintele lui Dumnezeu?

Versetul meu

Recent, am meditorat Alma 5:16. Spune – „Vă spun vouă, puteţi voi să vă imaginaţi că auziţi glasul Domnului zicându-vă în ziua aceea: Veniţi la Mine, voi cei binecuvântaţi, căci iată, faptele voastre au fost faptele dreptăţii pe faţa pământului?”

La sfârşitul săptămânii, aceasta este ceea ce mi-am amintit despre acea scriptură – Imaginaţi-vă că auziţi glasul Domnului spunând: „Veniţi la Mine, voi cei binecuvântaţi, căci iată, faptele voastre au fost faptele dreptăţii” (Alma 5:16).

După cum puteţi vedea, nu am memorat întregul verset cuvânt cu cuvânt. Totuşi, am meditat de multe ori la elementele esenţiale ale versetului şi la locul în care îl găsesc. Dar cea mai bună parte a procesului a fost că am avut un lucru mai bun la care să mă gândesc. Pe parcursul săptămânii mi L-am imaginat pe Salvator spunându-mi cuvinte încurajatoare. Acea imagine m-a făcut să mă simt iubit şi m-a inspirat să doresc să fac „faptele dreptăţii”. Aceasta se poate întâmpla atunci când ne „[întoarcem] către [Hristos] în fiecare gând”[7].

Trebuie să opunem rezistenţă

Aţi putea întreba: „De ce aş face aceasta?”. V-aş răspunde că trăim într-o perioadă în care răul se răspândeşte neîncetat. Nu putem doar să acceptăm lucrurile aşa cum sunt acum şi să ascultăm cuvinte urâte şi să privim imagini nepotrivite aproape peste tot şi să nu facem nimic în schimb. Trebuie să opunem rezistenţă. Atunci când minţile noastre sunt pline de gânduri şi imagini care ne înalţă spiritual, când ne „[amintim] totdeauna de El”[8], nu mai este loc pentru gânduri necurate.

În Cartea lui Mormon, Isus Hristos ne invită pe toţi să ne „[gândim] la lucrurile pe care [El ni le-a] spus”[9]. Consideraţi meditorarea un mod de a îmbunătăţi studiul scripturilor personal şi al familiei, dar nu îngăduiţi niciodată să-l înlocuiască. Meditorarea seamănă cu a adăuga o nouă vitamină cu eliberare prelungită la dieta dumneavoastră spirituală obişnuită.

Este prea dificil

Aţi putea spune: „Meditorarea mi se pare prea dificilă”. Nu vă descurajaţi. Ceva dificil poate fi bun. Hristos ne invită să facem multe lucruri dificile deoarece El ştie că vom fi binecuvântaţi ca urmare a eforturilor noastre[10].

Un tânăr vecin al nostru a găsit o cale simplă de a meditora. Îşi setează telefonul astfel încât scriptura săptămânală să fie afişată pe ecranul principal. O altă idee pe care aţi putea s-o încercaţi este de a împărtăşi versetul unui frate sau unei surori, unui copil sau unui prieten. Soţia mea, Julie, şi cu mine ne ajutăm reciproc. Ne alegem versetele în fiecare duminică. Ea îl pune pe al ei pe frigider. Eu îl pun pe al meu în camionetă. Apoi, împărtăşim gânduri despre versetele noastre pe tot parcursul săptămânii. De asemenea, ne place să discutăm versetele cu copiii noştri. Când facem acest lucru, pare să fie mai confortabil pentru ei să ne împărtăşească gândurile lor despre cuvântul lui Dumnezeu.

De asemenea, Julie şi cu mine facem parte dintr-un grup online, în cadrul

căruia membri de familie, prieteni şi misionari îşi pot împărtăşi versetele în fiecare săptămână şi, uneori, includ un gând sau o mărturie legate de acestea. Făcând parte dintr-un grup este mai uşor să fii consecvent. Fiica mea, care este elevă la liceu, împreună cu un grup de prieteni folosesc reţelele de socializare şi mesajele pe telefon pentru a-şi împărtăşi unii altora scripturi.

Vă rog să nu ezitaţi să includeţi persoane care aparţin altor religii în grupurile dumneavoastră. Ei caută, de asemenea, moduri de a-şi înălţa gândurile şi de a se simţi mai aproape de Dumnezeu.

Care sunt beneficiile?

Aşadar, care sunt beneficiile? Julie şi cu mine meditorăm câte un verset pe săptămână de mai mult de trei ani. La început, ne-am stabilit un ţel pentru 20 de ani. De curând, ea mi-a spus: „Când m-ai invitat prima oară să meditorez o scriptură în fiecare săptămână timp de 20 de ani, mă întrebam dacă aş putea s-o fac timp de o lună. Nu mai am acele îndoieli. Nu pot să cred ce experienţă plăcută a fost să pun un verset pe frigider în fiecare săptămână şi, doar meditorându-l de fiecare dată când îl văd, să-mi înalţe spiritul".

După ce a meditorat timp de şase săptămâni, o soră din Texas, S.U.A., a spus: „Mărturia mea a fost întărită … şi m-am simţit mai aproape de Tatăl meu Ceresc … Îmi place modul în care cuvântul lui Dumnezeu mă face mai bună".

Un prieten adolescent a scris: „Mi-a plăcut foarte mult să [meditorez], deoarece m-a ajutat să mă concentrez asupra lucrurilor care sunt cu adevărat importante".

Unul dintre misionarii noştri a spus: „Începând din iunie 2014, meditorez câte un verset în fiecare săptămână

şi-mi place să fac acest lucru… Aceste scripturi mi-au devenit ca nişte prieteni pe care mă pot baza în perioade în care am nevoie de ajutor".

Eu simt Spiritul mai din plin, atunci când meditorez săptămânal. De asemenea, dragostea mea pentru scripturi a crescut drept rezultat al strădaniei de a lăsa „virtutea să înfrumuseţeze, *fără încetare*, gândurile [mele]"[11].

Gândiţi-vă la această invitaţie şi la binecuvântarea supremă împărtăşită de Nefi: „Dacă înaintaţi *ospătându-vă* din cuvântul lui Hristos şi înduraţi până la sfârşit, iată, astfel a spus Tatăl: Voi veţi avea viaţă veşnică"[12]. În spiritul de a vă „[ospăta] din cuvântul lui Hristos", meditorarea este ca şi cum ai lua o îmbucătură de mâncare delicioasă şi, apoi, ai mesteca foarte, foarte încet pentru a o savura pe deplin.

Care este versetul dumneavoastră?

Veţi meditora un verset din scripturi în fiecare săptămână, tot restul acestei luni? tot restul acestui an? Poate mai mult? Julie şi cu mine i-am invitat pe toţi misionarii noştri curajoşi din Dallas, Texas să meditoreze cu noi timp de 20 de ani. Ne vom îndeplini împreună acest ţel în doar 17 ani. Apoi, ne vom stabili un alt ţel care să ne înalţe gândurile şi să ne aducă mai aproape de Hristos.

Ne puteţi verifica progresul întrebându-ne: „Care este versetul tău?" Dar, dacă o faceţi, fiţi pregătiţi să ne împărtăşiţi, în schimb, versetul dumneavoastră. Fiecare dintre noi va fi înălţat spiritual, ca rezultat al schimbului nostru.

Vă puteţi imagina cum se va schimba viaţa dumneavoastră şi a familiei dumneavoastră dacă scrieţi un nou verset din scripturi în inima şi mintea dumneavoastră în fiecare săptămână, pentru următoarele câteva luni, câţiva ani sau mai mult?

Isus Hristos este exemplul nostru

Isus Hristos trebuie să fi simţit dragoste pentru scripturi încă de la o vârstă fragedă. Trebuie să fi citit scripturile şi să fi meditat asupra lor când era copil, astfel încât să fi fost posibil ca, la vârsta de 12 ani, să poarte discuţii pline de învăţăminte cu învăţătorii înţelepţi în templu[13]. Şi-a început misiunea la vârsta de 30 de ani[14] şi a citat scripturile de la început şi deseori, pe tot parcursul slujirii Sale[15]. Nu este cu siguranţă corect să spunem că Isus a petrecut cel puţin 20 de ani studiind scripturile şi meditând asupra lor, acest lucru făcând parte din pregătirea pentru misiunea Sa? Există ceva ce trebuie să faceţi astăzi cu scopul de a vă pregăti spiritual pentru ocazii pe care le veţi avea în viitor de a vă învăţa şi binecuvânta familia şi pe alţii?

Exercitaţi-vă credinţa şi acţionaţi

În concluzie, sper că veţi hotărî să economisiţi bani în fiecare săptămână. Exercitaţi-vă credinţa, disciplinaţi-vă şi acţionaţi. De asemenea, mă rog cu sinceritate ca dumneavoastră să alegeţi să meditaţi asupra cuvintelor lui Dumnezeu mai mult şi mai profund, în fiecare săptămână. Exercitaţi-vă credinţa, disciplinaţi-vă şi acţionaţi.

Spre deosebire de prima mea invitaţie, aceea de *a salva bani*, toate beneficiile celei de-a doua invitaţii a mea, aceea de *a salva sufletul*, le puteţi păstra pentru totdeauna – ferite de moliile şi rugina acestei lumi[16].

Vârstnicul D. Todd Christofferson ne-a oferit acest sfat şi această promisiune clare: „Studiaţi scripturile cu atenţie, din proprie voinţă. Meditaţi asupra lor şi rugaţi-vă. Scripturile sunt revelaţie şi ele vor aduce mai multă revelaţie”[17].

Concluzie

Vă promit că nu veţi regreta faptul de a scrie un verset din scriptură în mintea şi inima dumneavoastră în fiecare săptămână. Vă veţi bucura, permanent, de sentimentul de a avea un scop, protecţie şi putere spirituale.

Amintiţi-vă cuvintele lui Isus Hristos: „Faceţi lucrurile pe care M-aţi văzut pe Mine că le fac”[18]. Mă rog ca noi să punem în practică, *în întregime*, cuvintele Sale în vieţile noastre, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Vezi 3 Nefi 5:13.
2. Vezi Alma 37:6; Doctrină şi legăminte 64:33.
3. Eu folosesc *meditizar* în spaniolă, care este o combinaţie între *meditar* (a medita) şi *memorizar* (a memora).
4. Vezi 2 Corinteni 3:3.
5. Doctrină şi legăminte 84:85; subliniere adăugată.
6. 2 Nefi 4:15; vezi, de asemenea, Deuteronomul 6:7; 2 Nefi 4:16.
7. Doctrină şi legăminte 6:36.
8. Vezi Doctrină şi legăminte 20:77, 79.
9. 3 Nefi 17:3; vezi, de asemenea, Moroni 10:3.
10. Vezi Matei 16:25; 1 Nefi 2:20; Doctrină şi legăminte 14:7.
11. Doctrină şi legăminte 121:45; subliniere adăugată.
12. 2 Nefi 31:20; subliniere adăugată.
13. Vezi Luca 2:42, 46–47.
14. Vezi Luca 3:23.
15. Vezi Matei 4:3–4; vezi, de asemenea, Matei 21:13. Alte câteva versete folosesc expresia: „Este scris” şi expresii similare care arată că era un cunoscător al scripturilor.
16. Vezi Matei 6:19–20.
17. D. Todd Christofferson, „Binecuvântările pe care ni le aduc scripturile”, *Liahona*, mai 2010, p. 35.
18. 2 Nefi 31:12; vezi, de asemenea, 3 Nefi 27:21.

Vârstnicul Von G. Keetch
din Cei Şaptezeci

Binecuvântaţi şi fericiţi sunt cei care ţin poruncile lui Dumnezeu

Barierele stabilite de Domnul crează pentru noi un loc ferit de influenţele rele şi distructive.

În urma cu câţiva ani, în timp ce vizitam Australia, am călătorit la un frumos golf renumit pentru surf. În timp ce mergeam de-a lungul plajei, am fost impresionat de măreţia valurilor mari care se spărgeau chiar în afara golfului şi de valurile mai mici care se rostogoleau spre mal.

Continunându-mi plimbarea, am întâlnit un grup de surferi americani. Era clar că erau supăraţi din cauza unui lucru, vorbind tare şi arătând spre mare. Când i-am întrebat ce se întâmplase, ei au arătat în afara golfului, în locul unde se spărgeau valurile mari.

„Uitaţi-vă acolo”, a spus, enervat, unul dintre ei. „Puteţi vedea bariera?” Uitându-mă mai de aproape, acum, puteam vedea, într-adevăr, o barieră care se întindea de-a lungul întregii margini a golfului, chiar unde valurile mari şi ademenitoare se spărgeau. Bariera părea a fi făcută dintr-o plasă grea şi era susţinută de dispozitive care pluteau pe apă. Conform celor spuse de surferi, plasa se întindea până pe fundul oceanului.

Surferul american a continuat: „Venim aici, în vacanţă, o dată în viaţă pentru a face surf pe aceste valuri mari. Putem face surf pe valurile mai mici care se sparg în interiorul golfului, dar bariera nu ne permite să facem surf pe cele mari. Nu ştim de ce este bariera acolo. Tot ce ştim este că acest lucru ne-a stricat complet călătoria”.

Pe măsură ce surferii americani deveneau mai supăraţi, mi-a captat atenţia un alt surfer aflat în apropiere – un bărbat mai în vârstă care, în mod evident, locuia în zona respectivă. Părea că devine şi mai nerăbdător în timp ce asculta nemulţumirile din ce în ce mai mari cu privire la barieră.

În cele din urmă, s-a ridicat şi a mers la grupul de oameni. Fără să spună nimic, a luat un binoclu din rucsacul său şi l-a dat unuia dintre surferi, arătând către barieră. Fiecare dintre surferi s-a uitat prin binoclu. Când mi-a venit rândul, am mărit imaginea şi am putut observa ceva ce înainte nu văzusem: înotătoare dorsale – rechini mari care se hrăneau aproape de zona recifelor de pe cealaltă parte a barierei.

Grupul s-a liniştit rapid. Bătrânul surfer şi-a luat binoclul şi s-a pregătit să plece. În timp ce făcea asta, a spus nişte cuvinte pe care nu le voi uita niciodată: „Nu criticaţi prea mult bariera", a zis el. „Este singurul lucru care vă protejează să nu fiţi devoraţi."

Stând pe acea plajă frumoasă, perspectiva noastră s-a schimbat brusc. O barieră care părea rigidă şi restrictivă – care părea că limitează distracţia şi entuziasmul faptului de a face surf pe valuri foarte mari – devenise ceva foarte diferit. Înţelegând aceste lucruri cu privire la pericolul care stătea la pândă foarte aproape de suprafaţa apei, bariera oferea acum protecţie, siguranţă şi pace.

Pe măsură ce dumneavoastră şi cu mine urmăm calea vieţii şi visurile noastre, poruncile şi standardele lui Dumnezeu – precum bariera – pot fi, uneori, greu de înţeles. Pot părea rigide şi ferme şi poate părea că blochează o cale aparent distractivă şi captivantă care este urmată de atât de multe persoane. Aşa cum a descris apostolul Pavel, „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos"[1], având o perspectivă atât de limitată încât deseori nu putem înţelege pericolele mari care se ascund chiar foarte aproape de suprafaţă.

Dar El, care „[înţelege] toate lucrurile"[2], ştie exact unde se găsesc acele pericole. El ne oferă îndrumare divină prin poruncile şi instrucţiunile Sale pline de dragoste, pentru a putea evita pericole – pentru a putea duce o viaţă ferită de prădători spirituali şi de pericolul păcatului.[3]

Noi ne arătăm dragostea faţă de Dumnezeu – şi credinţa noastră în El – făcând în fiecare zi tot ce putem pentru a urma calea pe care El ne-a oferit-o şi ţinând poruncile pe care El ni le-a dat. Noi demonstrăm acea credinţă şi dragoste în special în situaţii în care nu înţelegem foarte bine motivul pentru care Dumnezeu ne porunceşte ceva sau nu înţelegem o anumită cale pe care El ne spune s-o urmăm. Este relativ uşor să stăm în interiorul zonei delimitate de barieră după ce ştim că sunt prădători cu dinţi ascuţiţi care roiesc în afara ei. Este mai greu să rămânem în interiorul barierei când tot ce putem vedea de cealaltă parte sunt valuri senzaţionale şi ispititoare. Şi, totuşi, în acele momente – momentele în care alegem să ne exercităm credinţa, să ne punem încrederea în Dumnezeu şi să ne arătăm dragostea faţă de El – creştem şi câştigăm cel mai mult.

În Noul Testament, Anania nu putea înţelege porunca Domnului de a-l căuta şi binecuvânta pe Saul – un om care avea permisiunea oficială de a-i închide pe cei care credeau în Hristos. Dar, pentru că s-a supus poruncii lui Dumnezeu, Anania a jucat un rol important în naşterea spirituală a apostolului Pavel.[4]

Pe măsură ce ne încredem în Domnul, ne exercităm credinţa, ne supunem poruncilor şi urmăm calea pe care El ne-a oferit-o, devenim mai

asemănători persoanei care Domnul doreşte ca noi să devenim. Această „devenire” – această convertire a inimii – este cea mai importantă. Aşa cum ne-a învăţat vârstnicul Dallin H. Oaks: „Nu este suficient să facem în mod mecanic ceea ce ni se spune. Ţinerea poruncilor, a rânduielilor şi a legămintelor Evangheliei nu este o listă cu lucruri pe care ni se cere să le depunem într-un cont ceresc. Evanghelia lui Isus Hristos este un plan care ne arată cum să devenim ceea ce doreşte Tatăl nostru Ceresc să devenim”[5].

Adevărata supunere, prin urmare, înseamnă să ne oferim în totalitate Lui şi să-I permitem să ne arate calea atât în apele liniştite, cât şi în cele tulburi, să înţelegem că El poate să ne ajute să devenim mai buni decât am putea să devenim singuri.

Pe măsură ce ne supunem voinţei Sale, dobândim mai multă pace şi fericire. Regele Beniamin ne-a învăţat că cei care ţin poruncile lui Dumnezeu sunt „[binecuvântaţi] şi [fericiţi]” în „toate lucrurile, atât cele lumeşti, cât şi cele spirituale”[6]. Dumnezeu vrea ca noi să fim fericiţi. El doreşte ca noi să avem pace. El doreşte ca noi să avem parte de succes. El doreşte ca noi să fim în siguranţă şi să fim protejaţi de influenţele lumii din jurul nostru.

Altfel spus, poruncile Domnului nu reprezintă un labirint subacvatic de bariere istovitoare pe care trebuie să învăţăm să le îndurăm cu ranchiună în această viaţă pentru a putea fi exaltaţi în următoarea. De fapt, barierele stabilite de Domnul creează un loc ferit de influenţele rele şi distructive care altfel ne-ar trage în jos în adâncurile disperării. Poruncile Domnului sunt oferite din dragoste şi grijă; ele sunt menite să ne aducă fericire în această viaţă[7], tot aşa cum sunt menite să ne aducă fericire şi exaltare în viaţa următoare. Ele indică calea pe care trebuie s-o urmăm – şi, mai important, ele ne ajută să înţelegem cine trebuie să devenim.

Ca în toate lucrurile bune şi adevărate, Isus Hristos este cel mai bun exemplu. Cel mai mare act de supunere din toată eternitatea a avut loc atunci când Fiul S-a supus voinţei Tatălui. Cerând cu cea mai adâncă umilinţă ca acel pahar să fie îndepărtat – ca El să poată urma altă cale decât cea stabilită pentru El – Hristos S-a supus căii pe care Tatăl Său a vrut ca El s-o urmeze. A fost o cale care a dus spre Ghetsimani şi Golgota, unde a îndurat o agonie şi suferinţă de neimaginat şi unde a fost părăsit complet când Spiritul Tatălui Său S-a retras. Dar aceeaşi cale a dus la un mormânt gol în cea de-a treia zi, cu strigăte de „A înviat!”[8] sunând în urechile şi inimile celor care L-au iubit. Această cale a inclus o fericire şi alinare de neimaginat datorită ispăşirii Sale pentru toţi copiii lui Dumnezeu de-a lungul eternităţii. Permiţând ca voinţa Sa să fie înghiţită de voinţa Tatălui, Hristos ne-a oferit posibilitatea de a avea pace eternă, fericire eternă şi viaţă eternă.

Depun mărturie că noi suntem copii ai unui Dumnezeu iubitor. Depun mărturie despre faptul că El doreşte ca noi să fim fericiţi, protejaţi şi binecuvântaţi. De aceea, El a trasat pentru noi o cale care să ne ducă înapoi la El şi a stabilit bariere care ne vor proteja pe drum. Atunci când vom face tot ce putem pentru a urma acea cale, vom fi cu adevărat în siguranţă şi vom găsi fericire şi pace. Şi, pe măsură ce ne supunem voinţei Sale, devenim ceea ce El vrea ca noi să devenim. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 1 Corinteni 13:12.
2. Doctrină şi legăminte 88:6.
3. Vezi Boyd K. Packer, „Spiritual Crocodiles”, *Ensign,* mai 1976, p. 30–32.
4. Vezi Faptele apostolilor 9:10–18.
5. Dallin H. Oaks, „The Challenge to Become”, *Liahona*, ian. 2001, p. 40.
6. Mosia 2:41.
7. Vezi 2 Nefi 2:25.
8. Vezi Matei 28:6; Marcu 16:6.

Carole M. Stephens
prima consilieră în Preşedinţia generală a Societăţii de Alinare

„Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele”

Poruncile [Sale] sunt o manifestare a dragostei [Sale] pentru noi, iar ascultarea poruncilor Sale este o exprimare a dragostei noastre pentru El.

Când fiica noastră cea mare, Jen, a adus-o acasă pe cea de-a treia fiică a sa de la spital, am mers la ea să o ajut. După ce am dus-o pe fiica ei cea mare la şcoală, am decis că lucrul de care avea nevoie cel mai mult Jen era să se odihnească. Deci cel mai bun ajutor pe care puteam să i-l dau era să o iau pe Chloe acasă cu mine, ca mama şi noua ei soră să aibă parte de linişte.

Am aşezat-o pe Chloe în scaunul de maşină, mi-am pus centura de siguranţă şi am plecat din parcarea de pe aleea lor. Cu toate acestea, până să ajungem la capătul străzii, Chloe îşi desfăcuse centura de siguranţă şi stătea în picioare, uitându-se peste umărul meu şi vorbind cu mine! Am tras maşina pe marginea drumului şi i-am pus din nou centura de siguranţă.

Am pornit din nou, dar, după o foarte scurtă distanţă, ea se ridicase de pe scaun din nou. Am repetat aceeaşi paşi, dar de data aceasta înainte să apuc să intru în maşină şi să-mi pun centura, Chloe deja stătea în picioare.

Am rămas în maşina parcată pe marginea drumului, ducând o luptă despre cine câştigă cu un copil de trei ani. Iar ea câştiga!

Am folosit fiecare idee la care mă puteam gândi pentru a o convinge că este o idee bună să stea în scaunul ei cu centura de siguranţă. Ea nu era convinsă! În cele din urmă am decis să folosesc abordarea de genul dacă… atunci.

Am spus: „Chloe, dacă stai în maşină cu centura prinsă, atunci când ajungem acasă la bunica ne putem juca cu plastilină”.

Niciun răspuns.

„Chloe, dacă stai în maşină cu centura prinsă, atunci când ajungem acasă la bunica putem face pâine.”

Niciun răspuns.

Am încercat din nou. „Chloe, dacă stai în maşină cu centura prinsă, atunci putem să ne oprim la magazin să cumpărăm ceva dulce!”

După trei încercări mi-am dat seama că această abordare nu va funcţiona. Ea era hotărâtă şi nicio abordare de genul dacă… atunci nu era suficientă pentru a o convinge să rămână în maşină cu centura prinsă.

Nu ne puteam petrece ziua stând pe marginea drumului, dar voiam să respect legea şi nu era sigur să conduc în timp ce Chloe stătea în picioare. M-am rugat în gând şi am simţit Spiritul şoptind: „Învaţ-o”.

M-am întors către ea şi mi-am desfăcut centura de siguranţă, astfel încât ea să poată vedea acest lucru. Am spus: „Chloe, port această centură de siguranţă pentru că mă va proteja. Dar tu nu o porţi pe a ta şi nu vei fi în

siguranţă. Şi voi fi foarte tristă dacă vei păţi ceva”.

Ea s-a uitat la mine; în timp ce aşteptam cu nerăbdare răspunsul ei, aproape că puteam vedea cum mintea ei lucra ca să poată înţelege ceea ce-i spusesem. În cele din urmă, ochii ei albaştrii s-au luminat şi a spus: „Bunico, vrei ca eu să port centura de siguranţă pentru că mă iubeşti!”.

Spiritul a umplut maşina în timp ce eu îmi exprimam dragostea pentru această fetiţă scumpă. Nu am vrut să pierd acel sentiment, dar ştiam că aveam o ocazie, aşa că m-am dat jos şi i-am pus centura. Apoi, am întrebat: „Chloe, vei rămâne pe scaun, te rog?”. Şi ea a rămas pe scaun – până la magazin pentru ceva dulce! Şi a rămas cu centura pusă tot drumul de la magazin la mine acasă, unde am făcut pâine şi ne-am jucat cu plastilină, deoarece Chloe nu a uitat ce am promis.

În timp ce conduceam înapoi, în acea zi, mi-am amintit un verset: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele”[1]. Avem reguli pentru a-i învăţa, îndruma şi proteja pe copii. De ce? Datorită dragostei mari pe care o avem pentru ei. Dar până când Chloe nu a înţeles faptul că eu doream să rămână pe scaun, cu centura pusă, datorită dragostei pe care o aveam pentru ea, ea nu a fost dispusă să se supună la ceea ce considera că este o restricţie. Ea simţea că centura îi limita libertatea.

Precum Chloe, noi puteam alege să vedem poruncile ca limitări. Poate că, uneori, simţim că legile lui Dumnezeu restrâng libertatea noastră personală, ne iau din liberul arbitru şi ne limitează creşterea. Dar, în timp ce căutam o înţelegere mai profundă, în timp ce Îl lăsăm pe Tatăl nostru să ne înveţe, vom începe să înţelegem că legile Sale sunt o manifestare a dragostei Sale pentru noi, iar supunerea faţă de poruncile

Sale este o expresie a dragostei noastre pentru El.

Dacă, la figurat, vă găsiţi parcaţi pe marginea drumului, permiteţi-mi să vă sugerez câteva principii pe care, dacă le urmaţi, vă vor ajuta să vă întoarceţi în siguranţă „pe drumul credinţei şi supunerii”[2].

În primul rând, aveţi încredere în Dumnezeu. Aveţi încredere în planul Său etern pentru dumneavoastră. Fiecare dintre noi este „un fiu sau o fiică iubită ai unor părinţi cereşti”. Dragostea Lor pentru noi este evidentă în porunci. Poruncile sunt instrucţiuni vitale care ne învaţă, ne îndrumă şi ne protejează în timp ce „[dobândim] experienţă pământească”[3].

În „existenţa premuritoare”, ne-am folosit liberul arbitru pentru a accepta planul lui Dumnezeu[4] şi am aflat că supunerea faţă de legea eternă a lui Dumnezeu este vitală pentru succesul nostru în planul Său. Scripturile ne învaţă că „este o lege, irevocabil hotărâtă în cer dinainte de crearea acestei lumi, pe care se bazează toate binecuvântările”[5]. Dacă ne supunem legii, vom primi binecuvântările.

Chiar şi în pofida tuturor greşelilor, opoziţiilor şi învăţăturilor de care avem parte odată cu experienţa noastră pe pământ, Dumnezeu nu uită niciodată de potenţialul nostru etern, chiar dacă noi o facem. Noi ne putem încrede în El, „deoarece Dumnezeu Îşi vrea copiii înapoi”[6]. Iar El a oferit o cale prin ispăşirea Fiului Său, Isus Hristos. Ispăşirea „este punctul central al planului salvării”[7].

În al doilea rând, aveţi încredere în Isus. Cea mai bună expresie de supunere şi dragoste este ispăşirea lui Isus Hristos. Supunându-Se voinţei Tatălui, El Şi-a dat viaţa pentru noi. El a spus: „Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea, după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, şi rămân în dragostea Lui”[8].

De asemenea, Isus ne-a învăţat:

„Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău.

Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă.

Iar a doua, asemenea ei, este: să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi”[9].

În fiecare duminică avem ocazia de a ne gândi şi a ne aminti de dragostea pură a Salvatorului nostru în timp ce luăm din simbolurile ispăşirii Sale infinite. În timpul împărtăşaniei, mă uit cum este împărţită apa şi pâinea. În timp ce îmi întind mâna să iau din împărtăşanie, fac legământ că doresc să iau numele Său asupra mea, să-mi amintesc mereu de El şi să ţin poruncile Sale. Iar El ne promite că „[putem] avea totdeauna Spiritul Său cu [noi]”[10].

În al treilea rând, aveţi încredere în şoaptele Spiritului. Ţineţi minte că la întâmplarea mea cu Chloe Spiritul mi-a şoptit un verset? Este Ioan 14:15: „Dacă Mă iubiţi, veţi păzi poruncile Mele”. Şi urmează aceste versete importante:

„Şi Eu voi ruga pe Tatăl, şi El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac;

şi anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede şi nu-L cunoaşte; dar voi Îl cunoaşteţi, căci rămâne cu voi, şi va fi în voi”[11].

Fiecare membru confirmat al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă are dreptul de a avea însoţirea Duhului Sfânt. Postul, rugăciunea, studiul scripturilor şi supunerea cresc abilitatea noastră de a auzi şi simţi îndemnurile Spiritului.

Când mintea dumneavoastră este plină de îndoială şi confuzie, Tatăl şi Fiul vor trimite Spiritul Sfânt să vă avertizeze şi să vă îndrume în siguranţă de-a lungul pericolelor acestei călătorii din viaţa muritoare. El vă va ajuta să vă amintiţi, vă va alina şi vă va umple „cu nădejde şi cu iubire perfectă”[12].

În al patrulea rând, aveţi încredere în sfaturile profeţilor în viaţă. Tatăl nostru ne-a pregătit o cale de a asculta Cuvântul Său şi de a şti legea Sa prin profeţii Săi. Domnul a declarat: „Cuvântul Meu… va fi îndeplinit în întregime, fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este acelaşi lucru”[13].

Recent, profeţii în viaţă ne-au sfătuit să ne „[amintim] de ziua de sabat şi să o [sfinţim][14] şi să ţinem legea postului. Ascultarea acestui sfat al profeţilor ne oferă o modalitate de a asculta de porunca lui Dumnezeu, de a-L iubi pe El şi pe aproapele nostru, în timp ce ne mărim credinţa în Isus Hristos şi ne întindem mâna pentru a-i iubi şi a-i îngriji pe alţii[15].

Există siguranţă în a urma cuvântul Domnului prin profeţii Săi. Dumnezeu l-a chemat pe preşedintele Thomas S. Monson, pe consilierii din Prima Preşedinţie şi pe membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli ca profeţi, văzători şi revelatori. În această lume în care frica, distragerea, adversitatea şi mânia se intensifică, putem privi către ei şi putem vedea cum ucenicii lui Isus Hristos – plini de caritate – se uită, vorbesc şi reacţionează la probleme care ar crea disensiuni. Ei depun mărturie despre Isus Hristos şi răspund cu caritate, dragostea pură a lui Isus Hristos, al Cărui martori sunt.

După întâmplarea cu Chloe, am căutat în scripturi versete care vorbesc despre porunci şi dragoste. Am găsit multe. Fiecare dintre aceste versete îmi aminteşte că poruncile Sale sunt o manifestare a dragostei Sale pentru noi, iar ascultarea poruncilor Sale este o exprimare a dragostei noastre pentru El.

Depun mărturie că, în timp ce avem încredere în Dumnezeu, Tatăl nostru Etern, în Isus Hristos şi ne exercităm credinţa în ispăşirea Sa, în şoaptele Spiritului şi ne încredem în sfatul profeţilor în viaţă, ne vom depărta de marginea drumului şi vom continua în siguranţă – nu doar îndurând, ci găsind bucurie în călătoria noastră spre casă. În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Ioan 14:15.
2. Neil L. Andersen, „Ştii destul”, *Liahona*, nov. 2008, p. 14.
3. „Familia: o declaraţie oficială către lume”, *Liahona*, nov. 2010, p. 129.
4. Vezi „Familia: o declaraţie oficială către lume”.
5. Doctrină şi legăminte 130:20.
6. Russell M. Nelson, în R. Scott Lloyd, „God Wants His Children to Return to Him, Elder Nelson Teaches”, secţiunea Church News de pe LDS.org, 28 ian. 2014.
7. Russell M. Nelson, „Să ne pregătim pentru binecuvântările templului”, *Liahona*, oct. 2010, p. 49.
8. Ioan 15:10.
9. Matei 22:37–39.
10. Vezi Doctrină şi legăminte 20:77, 79.
11. Ioan 14:16–17.
12. Moroni 8:26.
13. Doctrină şi legăminte 1:38.
14. Exodul 20:8.
15. Vezi *Manualul 2: Administrarea Bisericii* (2010), 6.1.2.

Vârstnicul Allen D. Haynie
din Cei Şaptezeci

Să ne aducem aminte în cine ne-am pus nădejdea

Speranţa noastră de a locui din nou cu Tatăl depinde de ispăşirea lui Isus Hristos.

Când aveam nouă ani, bunica mea din partea mamei, cu părul alb şi înălţimea de un metru şi jumătate, a venit să petreacă câteva săptămâni cu noi. Într-o după-amiază, în timp ce era la noi, cei doi fraţi mai mari ai mei şi cu mine am hotărât să săpăm o groapă într-un câmp peste drum de casa noastră. Nu ştiu de ce am făcut-o; uneori băieţii sapă gropi. Ne-am cam murdărit, dar nu atât de tare încât să avem probleme. Alţi băieţi din cartier au văzut cât era de interesant să sapi o groapă şi au venit să ne ajute. Apoi, ne-am murdărit şi mai mult cu toţii. Pământul era tare, aşadar am adus un furtun de grădină şi am pus puţină apă în groapă pentru a-l înmuia. Ne-am umplut de noroi în timp ce săpam, dar am reuşit să facem groapa mai adâncă.

Cineva din grupul nostru a hotărât că ar trebui să transformăm groapa într-o piscină, aşa că am umplut-o cu apă. Fiind cel mai mic şi dorind să fiu acceptat, m-am lăsat convins să sar şi să o încerc. În acel moment, eram foarte murdar. Nu am plănuit de la început să fiu acoperit cu noroi, dar aşa am sfârşit.

Când s-a făcut frig, am traversat strada cu gândul să intru în casă. Bunica mea m-a întâmpinat la uşa de la intrare şi nu m-a lăsat să intru. Mi-a spus că, dacă mă lasă înăuntru, voi umple casa cu noroi şi ea tocmai făcuse curat. Deci am făcut ce ar face orice copil de nouă ani într-o astfel de situaţie, am alergat spre uşa din spate, însă ea a fost mai rapidă decât credeam. M-am înfuriat, am dat din picioare şi i-am cerut să mă lase în casă, dar uşa a rămas închisă.

Eram ud, plin de noroi şi-mi era frig, iar în imaginaţia mea de copil am crezut că voi muri în propria-mi curte. În cele din urmă, am întrebat-o ce trebuia să fac pentru a intra în casă. Până să-mi dau seama ce se întâmpla, bunica mă uda cu un furtun în curtea din spatele casei. După un timp, care mi s-a părut o veşnicie, bunica mea a hotărât că sunt destul de curat şi m-a lăsat să intru în casă. Era cald înăuntru şi m-am îmbrăcat cu haine uscate şi curate.

Având această pildă din viaţa reală în minte, vă rog să vă gândiţi la următoarele cuvinte ale lui Isus Hristos: „Şi niciun lucru necurat nu poate intra în

împărăţia Lui; de aceea, nimic nu va intra în odihna Lui, în afară de aceia care şi-au spălat veşmintele în sângele Meu datorită credinţei lor şi a pocăirii de toate păcatele lor şi a fidelităţii lor până la sfârşit”[1].

Nu a fost plăcut, nici confortabil să stau în curtea casei mele şi să fiu udat cu furtunul de bunica mea. Pierderea ocaziei de a ne întoarce şi a fi cu Tatăl nostru din Cer deoarece alegem să rămânem într-o groapă de păcat ar fi tragică. Nu trebuie să ne înşelăm pe noi înşine cu privire la condiţiile necesare pentru a ne întoarce şi a rămâne în prezenţa Tatălui nostru din Cer. Trebuie să fim curaţi.

Înainte de a veni pe acest pământ, am participat, ca fiice şi fii de spirit ai lui Dumnezeu, la un mare consiliu[2]. Fiecare dintre noi a fost atent şi niciunul nu a adormit. În acel consiliu, Tatăl nostru din Cer a prezentat un plan. Pentru că, potrivit planului, ne era garantată libertatea de a alege şi trebuia să învăţăm din experienţa proprie şi nu doar din a Lui, Tatăl a ştiut că vom păcătui. A ştiut, de asemenea, că păcatul ne va face să nu mai fim curaţi şi să nu putem să ne întoarcem în prezenţa Sa deoarece acolo unde locuieşte El, este mai curat decât într-o casă în care bunica mea a făcut curăţenie.

Deoarece Tatăl nostru din Cer ne iubeşte şi are ca scop „să realizeze nemurirea [noastră] şi viaţa [noastră] veşnică”[3], planul Său include rolul unui Salvator – cineva care ne poate ajuta să devenim curaţi indiferent de cât de murdari am devenit. Când Tatăl nostru din Cer a anunţat nevoia de a avea un Salvator, cred că toţi ne-am întors şi ne-am uitat la Isus Hristos, Întâiul Născut în Spirit, Cel care progresase până când a devenit ca Tatăl[4]. Cred că noi toţi am ştiut că trebuia să fie El, că niciunul dintre noi nu putea să facă acest lucru, dar că El putea şi El dorea.

În grădina Ghetsimani şi pe crucea de pe Golgota, Isus Hristos a suferit atât în trup, cât şi în spirit, a tremurat de durere, a sângerat din fiecare por, s-a rugat Tatălui să îndepărteze paharul amar de la El,[5] şi totuşi El a băut[6]. De ce a făcut aceasta? El a spus că a dorit să-L slăvească pe Tatăl şi să ducă la bun sfârşit „tot ce [a] pregătit pentru copiii oamenilor”[7]. A vrut să-şi ţină legământul şi să facă posibilă întoarcerea noastră acasă. Ce ne cere să facem în schimb? Pur şi simplu, ne roagă să ne mărturisim păcatele şi să ne pocăim pentru ca noi să nu trebuiască să suferim aşa cum a suferit El.[8] El ne invită să devenim curaţi ca să nu fim lăsaţi în afara casei Tatălui Ceresc.

Deşi, în viaţă, este de preferat să evităm păcatul, în ceea ce priveşte eficacitatea ispăşirii lui Isus Hristos, nu contează ce păcate am comis sau cât de adânc ne-am scufundat în acel abis proverbial. Nu contează dacă ne este ruşine sau ne simţim stânjeniţi din cauza păcatelor care, după cum a spus profetul Nefi, te „stăpânesc aşa de uşor”[9]. Nu contează că, din când în când, ne-am dat dreptul de întâi născut pe o farfurie cu ciorbă de linte.[10]

Ceea ce contează este faptul că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a suferit „dureri şi suferinţe şi ispite de toate felurile” pentru ca „să ştie, în ce priveşte trupul, cum să-i ajute pe oameni”[11]. Ceea ce contează este că El a fost dornic să coboare de bunăvoie,[12] să vină pe acest pământ şi să coboare „sub toate lucrurile”[13] şi să sufere „opoziţie mai puternică decât a suferit vreun om” vreodată[14]. Ceea ce contează este că Hristos pledează cazul nostru înaintea Tatălui, spunând: „Tată, iată suferinţele şi moartea Celui care nu a păcătuit, de care Tu eşti foarte mulţumit … de aceea, Tată,

cruţă-i pe aceşti fraţi ai Mei care cred în numele Meu, ca să poată veni la Mine şi să aibă viaţă nepieritoare”[15]. Aceasta este ceea ce contează cu adevărat şi ceea ce ar trebui să ne dea tuturor speranţă reînnoită şi hotărârea de a încerca din nou, deoarece El nu ne-a uitat.[16]

Depun mărturie că Salvatorul nu ne va întoarce spatele niciodată când Îl căutăm cu umilinţă pentru a ne pocăi; nu ne va considera niciodată o cauză pierdută; nu va spune niciodată: „O, nu, iar tu!”; nu ne va respinge niciodată din cauză că nu înţelege cât de greu este să eviţi păcatul. El înţelege totul perfect, inclusiv sentimentele de tristeţe, de ruşine şi de frustrare care sunt consecinţa inevitabilă a păcatului.

Pocăinţa este reală şi funcţionează. Nu este o experienţă născocită sau produsul „unei minţi înfierbântate”[17]. Are puterea de a ridica poveri şi de a le înlocui cu speranţă. Poate duce la o schimbare mare în inimă care ne face să „nu mai avem înclinare să facem rău, ci să facem bine neîncetat”[18]. Este necesar ca pocăinţa să nu fie uşoară. De obicei, lucrurile de importanţă eternă nu sunt uşoare. Însă merită osteneala. După cum a mărturisit preşedintele Boyd K. Packer în ultima sa cuvântare adresată Celor Şaptezeci ai Bisericii: „Iată care este ideea: ispăşirea nu lasă urme. Tot ce repară, e bun reparat… Ispăşirea nu lasă urme. Ea doar vindecă, şi ceea ce vindecă, rămâne vindecat”[19].

Şi speranţa noastră de a trăi din nou în prezenţa Tatălui depinde de ispăşirea lui Isus Hristos, de dorinţa singurei Fiinţe fără de păcat de a lua asupra Sa, fapt în totalitate opus cerinţelor dreptăţii, greutatea colectivă a greşelilor întregii omeniri, inclusiv acele păcate pentru care unele fiice şi unii fii ai lui Dumnezeu aleg să sufere singuri.

În calitate de membri ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă, atribuim mai multă putere ispăşirii Salvatorului decât majoritatea altor oameni, deoarece ştim că, dacă facem legăminte, ne pocăim în mod continuu şi îndurăm până la sfârşit, El ne va face moştenitori împreună cu El[20] şi, la fel ca El, vom primi tot ceea ce are Tatăl[21]. Aceasta este o doctrină spectaculoasă şi totuşi este adevărată. Ispăşirea lui Isus Hristos face ca invitaţia Salvatorului: „Fiţi desăvârşiţi, după cum şi Tatăl vostru care este în ceruri este desăvârşit”[22] să fie cât se poate de posibilă, nu frustrant de greu de atins.

Scripturile ne învaţă că fiecare persoană trebuie „să fie judecată după sfânta judecată a lui Dumnezeu”[23]. În ziua aceea, nu ne vom putea ascunde într-un grup mai mare sau acuza pe alţii pentru necurăţia noastră. Din fericire, scripturile ne învaţă, de asemenea, că Isus Hristos, care a suferit pentru păcatele noastre, care este avocatul nostru la Tatăl, care ne numeşte prietenii Săi, care

ne iubeşte până la sfârşit, va fi, la final, judecătorul nostru. Una dintre binecuvântările ispăşirii lui Isus Hristos pe care deseori o trecem cu vederea este că „Tatăl… toată judecata a dat-o Fiului”[24].

Fraţi şi surori, dacă vă simţiţi descurajaţi sau dacă vă întrebaţi dacă veţi putea vreodată ieşi din groapa spirituală pe care aţi săpat-o, vă rog să vă aduceţi aminte cine stă „între [noi] şi dreptate”, cine este „plin de îndurare pentru copiii oamenilor” şi cine a luat asupra Sa nelegiuirile şi încălcările şi păcatele noastre şi a „[satisfăcut] cerinţele dreptăţii”[25]. Cu alte cuvinte, la fel cum a făcut Nefi în momentul său de îndoială, pur şi simplu, aduceţi-vă aminte „în cine [v-aţi] pus nădejdea”[26], chiar în Isus Hristos, şi apoi pocăiţi-vă şi bucuraţi-vă din nou de „o strălucire perfectă a speranţei”[27] În numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. 3 Nefi 27:19.
2. Vezi Moise 4:1–4; Avraam 3:22–28; *Învăţături ale preşedinţilor Bisericii – Joseph Smith* (2007), p. 209.
3. Moise 1:39.
4. Vezi *Lectures on Faith* (1985), p. 59, 60.
5. Vezi Marcu 14:36.
6. Vezi Doctrină şi legăminte 19:19.
7. Doctrină şi legăminte 19:19.
8. Vezi Doctrină şi legăminte 19:16, 20.
9. 2 Nefi 4:18.
10. Vezi Genesa 25:29–33.
11. Alma 7:11, 12.
12. Vezi 1 Nefi 11:16, 26.
13. Doctrină şi legăminte 88:6; vezi, de asemenea, Doctrină şi legăminte 122:8.
14. *Lectures on Faith,* p. 59.
15. Doctrină şi legăminte 45:4–5.
16. Vezi Isaia 44:21.
17. Alma 30:16.
18. Mosia 5:2.
19. Boyd K. Packer, adunare de instruire pentru Conferinţa Generală, 7 aprilie 2015.
20. Vezi Romani 8:17.
21. Vezi Doctrină şi legăminte 84:38.
22. Matei 5:48.
23. 2 Nefi 9:15.
24. Ioan 5:22.
25. Mosia 15:9.
26. 2 Nefi 4:19.
27. 2 Nefi 31:20.

Vârstnicul Kim B. Clark
din Cei Şaptezeci

Ochi să vedeţi şi urechi să auziţi

Dacă privim spre Hristos şi ne deschidem ochii şi urechile, Duhul Sfânt ne va binecuvânta să-L vedem pe Domnul Isus Hristos lucrând în vieţile noastre.

În timpul slujirii Sale în viaţa muritoare, Isus a înfăptuit miracole impresionante de vindecare şi a propovăduit cu o asemenea autoritate şi putere, încât ni se spune în scripturi că „I s-a dus vestea în toată Siria… [şi] după El au mers multe noroade”[1].

Unii care L-au văzut vindecând şi L-au auzit propovăduind L-au respins. Alţii L-au urmat pentru o vreme, dar, mai târziu, n-au mai mers alături de El.[2] Domnul Isus Hristos era în faţa lor, dar ei nu au văzut cine era El cu adevărat. Ei erau orbi şi au ales să se îndepărteze. Despre ei, Isus a spus:

„Eu am venit la ai Mei, iar ai Mei nu M-au primit”[3],

„Ei aud greu cu urechile, şi-au închis ochii”[4].

Cu toate acestea, au fost multe femei şi mulţi bărbaţi, inclusiv apostolii Săi credincioşi, care şi-au concentrat vieţile asupra Lui. Deşi au avut şi ei parte de distrageri lumeşti, de confuzie legată de ceea ce propovăduia El şi chiar de teamă, ei au crezut în El, L-au iubit şi L-au urmat.

Despre ei, Isus a spus: „Ferice de ochii voştri că văd; şi de urechile voastre că aud!”[5].

Chiar înainte de suferinţa Sa din Ghetsimani şi de pe Căpăţâna, Isus le-a făcut ucenicilor Săi următoarea promisiune remarcabilă: „Cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl”[6].

Isus a îndeplinit acea promisiune: începând din ziua Cincizecimii, ucenicii au fost binecuvântaţi cu botezul focului şi al Duhului Sfânt.[7] Prin credinţa lor în Hristos, pocăinţă şi supunere, Duhul Sfânt a devenit însoţitorul lor, a produs o schimbare în inimile lor şi i-a binecuvântat cu o mărturie fermă despre adevăr.

Aceste daruri şi binecuvântări i-au întărit pe ucenicii Domnului. Deşi vremurile în care trăiau au fost periculoase şi confuze, ei au primit darul spiritual de a avea ochi care să vadă şi urechi care să audă. Prin puterea Duhului Sfânt, ei au început să vadă adevărul lucrurilor aşa cum este el, mai ales cele cu privire la Domnul Isus Hristos şi la slujirea Sa printre ei.[8] Duhul Sfânt le-a luminat înţelegerea şi au auzit mult mai clar glasul Domnului. Evanghelia lui Isus Hristos a pătruns adânc în inimile lor.[9] Ei erau fermi şi supuşi.[10] Au propovăduit Evanghelia cu putere şi curaj şi au clădit împărăţia lui Dumnezeu.[11] S-au bucurat în Domnul Isus Hristos.

Avem multe lucruri în comun cu acele femei şi cu acei bărbaţi credincioşi de la jumătatea timpului. Şi noi trăim într-o perioadă în care Domnul Isus Hristos înfăptuieşte miracole printre noi – inclusiv vindecarea bolnavilor, curăţarea noastră de păcat, schimbarea produsă în inimile noastre şi punerea salvării la dispoziţia copiilor lui Dumnezeu de ambele părţi ale vălului. În zilele noastre, noi avem, de asemenea, profeţi şi apostoli, puterea preoţiei, daruri spirituale şi binecuvântările divine reprezentate de rânduielile necesare salvării.

Timpul nostru este unul periculos – un timp cu mult rău şi mari ispite, un

timp de confuzie şi agitaţie. În aceste vremuri grele, profetul Domnului pe pământ, preşedintele Thomas S. Monson, ne-a chemat să-i salvăm pe cei trişti în spirit[12], să apărăm adevărul dând dovadă de curaj[13] şi să clădim împărăţia lui Dumnezeu[14]. Indiferent de nivelul de spiritualitate, credinţă sau supunere pe care-l avem acum, acesta nu va fi suficient pentru lucrarea care ne aşteaptă. Avem nevoie de lumină şi putere spirituală mai mari. Avem nevoie de ochi pentru a vedea mai clar că Salvatorul lucrează în vieţile noastre şi urechi pentru a auzi glasul Său mai adânc în inimile noastre.

Avem parte de această binecuvântare minunată când ne deschidem inimile şi Îl primim[15], Îl primim cu adevărat, pe Domnul Isus Hristos, şi acceptăm doctrina Sa şi Biserica Sa în vieţile noastre. Nu trebuie să fim perfecţi, însă trebuie să fim buni şi să devenim mai buni. Trebuie să ne străduim să trăim potrivit adevărurilor clare şi simple ale Evangheliei. Dacă luăm asupra noastră numele lui Hristos, acţionăm cu credinţă în El pentru a ne pocăi de păcatele noastre, ţinem poruncile Sale şi ne amintim întotdeauna de El, vom avea parte de însoţirea Duhului Sfânt prin mila şi harul lui Isus Hristos.

Simpla supunere aduce Spiritul în inimile noastre. În căminele noastre, ne rugăm cu credinţă, studiem din scripturi şi ţinem ziua de sabat sfântă. În capelele noastre, luăm din împărtăşanie şi facem promisiuni sacre Tatălui nostru Ceresc în numele lui Hristos. În templele sfinte, participăm la rânduieli sacre pentru şi în folosul surorilor şi fraţilor noştri care sunt de cealaltă parte a vălului. În familiile noastre şi în cadrul însărcinărilor primite de la Domnul, îi ajutăm pe alţii uşurându-le poverile şi invitându-i să vină la Hristos.

Dragi fraţi şi surori, eu ştiu că, dacă vom face aceste lucruri, Duhul Sfânt va fi prezent! Vom creşte din punct de vedere spiritual şi vom dobândi experienţă cu Duhul Sfânt şi El ne va însoţi. Dacă privim spre Hristos şi ne deschidem ochii şi urechile, Duhul Sfânt ne va binecuvânta să-L vedem pe Domnul Isus Hristos lucrând în vieţile noastre, întărindu-ne credinţa în El cu asigurare şi dovezi. Îi vom vedea, din ce în ce mai mult, pe toţi fraţii şi pe toate surorile noastre în felul în care îi vede Dumnezeu, cu dragoste şi compasiune. Vom auzi glasul Salvatorului în scripturi, în şoaptele Spiritului şi în cuvintele profeţilor în viaţă.[16] Vom vedea puterea lui Dumnezeu fiind asupra profetului Său şi asupra tuturor conducătorilor Bisericii Sale adevărate şi vii şi vom şti cu siguranţă că aceasta este lucrarea sfântă a lui Dumnezeu.[17] Vom privi şi vom înţelege atât propria persoană, cât şi lumea din jur în felul Salvatorului. Vom ajunge să avem ceea ce apostolul Pavel a numit „gândul lui Hristos”[18]. Vom avea ochi să vedem şi urechi să auzim şi vom clădi împărăţia lui Dumnezeu.

Viaţa poate să devină grea, confuză, dureroasă şi descurajatoare. Vă depun mărturia mea că, prin însoţirea Duhului Sfânt, lumina Evangheliei lui Isus Hristos va risipi confuzia, durerea şi întunericul. Indiferent dacă vine dintr-o dată sau se revarsă blând, acea putere spirituală glorioasă va oferi dragoste vindecătoare şi alinare sufletului rănit al celui care s-a pocăit; va înlocui întunericul cu lumina adevărului şi descurajarea cu speranţa în Hristos. Vom vedea aceste binecuvântări venind şi vom şti, prin mărturia Spiritului, că Domnul Isus Hristos este Cel care lucrează în vieţile noastre. Poverile noastre vor fi, într-adevăr, „[stăpânite] de bucuria [Mântuitorului nostru]”[19].

O experienţă pe care tatăl meu şi mama mea au avut-o cu mulţi ani în urmă ilustrează importanţa şi puterea ochilor care să vadă şi a urechilor care să audă. În anul 1982, părinţii mei au fost chemaţi să slujească în Misiunea Davao Filipine. Când mama mea a deschis scrisoarea şi a văzut unde erau chemaţi, i-a exclamat tatălui meu: „Nu! Trebuie să-i suni şi să le spui că nu putem să mergem în Filipine. Ei ştiu că tu ai astm”. Tatăl meu suferea de astm de mulţi ani şi mama mea era foarte îngrijorată în privinţa lui.

După câteva nopţi, mama mea l-a trezit pe tatăl meu la aproximativ 2:30 dimineaţa. I-a spus: „Merlin, ai auzit acel glas?”.

„Nu, n-am auzit niciun glas.”

„Ei bine, eu am auzit acelaşi glas de trei ori în această noapte, spunând: «De ce eşti îngrijorată? Nu ştii că Eu ştiu că el are astm? Voi avea grijă de el şi voi avea grijă şi de tine. Pregăteşte-te să slujeşti în Filipine»”.

Tatăl meu şi mama mea au slujit în Filipine şi au avut o experienţă minunată. Duhul Sfânt i-a însoţit şi au fost binecuvântaţi şi protejaţi. Tatăl meu n-a avut niciodată probleme cu astmul său. El a slujit în calitate de prim consilier în cadrul preşedinţiei misiunii şi, împreună cu mama mea, au instruit sute de misionari şi mii de sfinţi din zilele din urmă credincioşi pentru a-i pregăti pentru viitoarele episcopii şi viitori ţăruşi din Insula Mindanao. Ei au

fost binecuvântaţi cu ochi care văd şi urechi care aud.

Dragi fraţi şi surori, depun mărturie despre Isus Hristos. Ştiu că El trăieşte. El este Salvatorul şi Mântuitorul nostru. Ştiu că, dacă Îl primim în vieţile noastre şi trăim potrivit adevărurilor clare şi simple ale Evangheliei Sale, ne vom bucura de însoţirea Duhului Sfânt. Vom avea darul preţios al ochilor care văd şi al urechilor care aud. Depun mărturie despre aceasta în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 4:24–25.
2. Vezi Ioan 6:66.
3. 3 Nefi 9:16.
4. Faptele apostolilor 28:27; vezi, de asemenea, Matei 13:15.
5. Matei 13:16.
6. Ioan 14:12.
7. Vezi Faptele apostolilor 2:1–4.
8. Vezi, de exemplu, Faptele apostolilor 10:9–15.
9. Vezi Enos 1:3.
10. Vezi Faptele apostolilor 2:42.
11. Vezi Faptele apostolilor 4:8–12.
12. Vezi Thomas S. Monson, „Să ne uităm în urmă şi să mergem înainte”, *Liahona*, mai 2008, p. 90.
13. Vezi Thomas S. Monson, „Întăreşte-te şi îmbărbătează-te”, *Liahona*, mai 2014, p. 66–69.
14. Vezi Thomas S. Monson, „Faith in the Work of Salvation”, *Worldwide Leadership Training Meeting*, iunie 2013, lds.org/broadcasts.
15. Cuvântul *a primi* are mai multe înţelesuri care sunt importante în acest context: „a asimila prin intermediul minţii sau al simţurilor”; „a permite să intre”, a accepta, ca fiind adevărat; a crede şi a fi bine primit (vezi *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, ediţia a 11-a [2003], „a primi”).
16. Vezi Doctrină şi legăminte 18:34–36; 68:3–4.
17. Preşedintele Harold B. Lee ne-a învăţat că această mărturie este esenţială pentru a deveni convertiţi întru Domnul (vezi „Be Loyal to the Royal within You” [cuvântare de devoţiune adresată la Universitatea Brigham Young, 11 sept. 1973], p. 4, speeches.byu.edu).
18. 1 Corinteni 2:16.
19. Alma 27:17; vezi, de asemenea, Alma 31:38.

Vârstnicul Koichi Aoyagi
membru emerit Cei Şaptezeci

Menţine-te pe calea ta

Puneţi-L pe Dumnezeu pe primul loc, indiferent de încercările cu care vă confruntaţi. Iubiţi-L pe Dumnezeu. Aveţi credinţă în Hristos şi încredinţaţi-vă Lui în toate lucrurile.

La 11 martie 2011, mă aflam pe peron, în staţia de tren Shinagawa din Tokyo pentru a vizita Misiunea Kobe, Japonia. În jurul orei 2:46 p.m., a avut loc un cutremur puternic cu magnitudinea de 9.0 grade. Nu puteam să stau în picioare din pricina zguduitului intens şi mă ţineam strâns de o balustradă. Becurile de pe plafoanele din apropiere au început să cadă. Întregul oraş Tokyo se afla în stare de panică.

Din fericire nu am fost rănit, iar patru ore mai târziu am fost uşurat să aflu că întreaga mea familie era în siguranţă.

Un şir neîntrerupt de imagini terifiante şi şocante erau difuzate la televizor. Un tsunami masiv a izbucnit în zona Misiunii Sendai – distrugând totul în calea sa: maşini, case, fabrici şi câmpii. Am fost şocat de imaginile tragice şi am plâns. M-am rugat cu ardoare Tatălui Ceresc să-i protejeze şi să-i ajute pe toţi oamenii care trăiesc în acea regiune, pe care îi iubesc atât de mult.

Mai târziu, mi s-a confirmat că toţi misionarii şi membrii Bisericii erau în siguranţă. Cu toate acestea, mulţi membri au fost afectaţi pierzând membri ai familiei lor, case şi bunuri materiale. Aproape 20.000 de oameni au murit, cartiere au fost distruse şi mulţi oameni au fost nevoiţi să plece din casele lor ca urmare a unui accident de la o centrală nucleară.

Calamităţi precum acestea provoacă, astăzi, pagube în multe părţi ale lumii, ducând la pierderea multor vieţi omeneşti. Suntem avertizaţi că, în lume, vor avea loc dezastre, războaie şi nenumărate dificultăţi.

Când avem pe neaşteptate astfel de încercări, este posibil să ne întrebăm: „De ce mi se întâmplă aceste lucruri?” sau „De ce trebuie să sufăr?”.

O lungă perioadă după ce m-am convertit la Evanghelie, nu am avut un răspuns clar la întrebarea: „De ce îmi sunt date încercări?”. Am înţeles partea

din planul salvării conform căreia noi vom fi puşi la încercare. Cu toate acestea, în realitate, când venea vorba de această întrebare, nu am avut o convingere destul de puternică pentru a avea un răspuns suficient de bun. Dar a venit un moment în viaţa mea în care am avut parte de o mare încercare.

Când aveam 30 de ani, vizitam Misiunea Nagoya ca parte a muncii mele. După întâlnire, preşedintele de misiune a aranjat, cu amabilitate, ca doi vârstnici misionari să mă conducă la aeroport. Cu toate acestea, când am ajuns la o intersecţie de la baza unui deal înalt, un camion mare a venit cu viteză din spatele nostru. Acesta s-a izbit de partea din spate a maşinii noastre şi a împins-o mai mult de 70 de picioare (20 de metri). Partea înfricoşătoare a acestui lucru era faptul că nu era niciun şofer în camion. Jumătatea din spate a maşinii a fost turtită cu totul. Din fericire, cei doi vârstnici misionari şi cu mine am supravieţuit.

Cu toate acestea, în ziua următoare am început să am dureri de gât şi umeri şi o migrenă puternică. Din acea zi nu am mai putut dormi şi am fost obligat să trăiesc în fiecare zi cu o durere atât fizică, cât şi mentală. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi vindece durerea, dar simptomele au continuat timp de aproape 10 ani.

În acest timp, au început să-mi apară în minte sentimente de îndoială şi mă întrebam: „De ce trebuie să am parte de multă durere?”. Totuşi, chiar dacă nu am primit felul de vindecare pe care îl căutam, m-am străduit să fiu credincios în ţinerea poruncilor lui Dumnezeu. Am continuat să mă rog pentru a fi capabil să pot răspunde la întrebările pe care le aveam despre încercările mele.

A venit o vreme când m-am trezit confruntându-mă cu câteva probleme personale şi eram agitat deoarece nu ştiam cum să fac faţă acestor noi încercări. Mă rugam pentru un răspuns. Dar nu am primit răspunsul imediat. Aşa că am mers să discut cu un conducător al Bisericii în care avem încredere.

În timp ce discutam, cu dragoste în glasul lui, a spus: „Frate Aoyagi, nu este scopul tău de a fi pe acest pământ acela de a trece prin această încercare? Nu este să accepţi toate încercările acestei vieţi aşa cum sunt şi să-L laşi pe Domnul să se ocupe de restul? Nu crezi că această problemă va fi rezolvată atunci când vom fi înviaţi?”.

Când am auzit aceste ultime cuvinte, am simţit Spiritul Domnului foarte puternic. Auzisem această doctrină de nenumărate ori, dar nu fusesem binecuvântat cu o înţelegere atât de mare ca până acum. Am înţeles că acesta a fost răspunsul pe care îl căutam de la Domnul în rugăciunile mele. Am putut să înţeleg clar planul salvării întocmit de Tatăl nostru Ceresc şi să dobândesc o nouă înţelegere a acestui principiu important.

În Avraam, Domnul Dumnezeu a declarat: „Şi îi vom pune la probă prin aceasta pentru a vedea dacă ei vor face toate lucrurile pe care Domnul, Dumnezeul lor, le va porunci lor”[1].

Principiul că Dumnezeu, care a creat cerurile şi pământul, cunoaşte marele proiect cu privire la acest pământ, că El stăpâneşte toate lucrurile în cer şi pe pământ şi că, pentru a duce la bun sfârşit planul salvării, El ne oferă multe experienţe – adică încercări – în timp ce suntem pe acest pământ.

Iar Domnul a spus următoarele lucruri lui Joseph Smith:

„Să ştii, fiul Meu, că toate aceste lucruri îţi vor da experienţă şi vor fi pentru binele tău …

De aceea, *menţine-te pe calea ta…* pentru că Dumnezeu va fi cu tine în vecii vecilor”[2].

Încercările de pe acest pământ – incluzând bolile şi moartea – fac parte din planul salvării şi sunt experienţe inevitabile. Este necesar ca noi să ne „[menţinem pe] calea [noastră]” şi să acceptăm cu credinţă încercările noastre.

Cu toate acestea, scopul vieţii noastre nu este doar să îndurăm încercări. Tatăl Ceresc L-a trimis pe Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, ca Salvator şi Mântuitor al nostru, pentru ca noi să putem depăşi încercările cu care ne confruntăm pe acest pământ; cu alte cuvinte, El face ca slăbiciunile noastre să devină lucruri puternice[3], El ispăşeşte pentru păcatele şi imperfecţiunile noastre şi face posibil ca noi să obţinem nemurirea şi viaţa veşnică.

Preşedintele Henry B. Eyring a declarat: „Încercarea pe care un Dumnezeu iubitor a pus-o în faţa noastră nu este pentru a vedea daca putem îndura dificultatea. Este pentru a vedea dacă putem îndura şi, totuşi, [continua] să trăim în dreptate. Trecem testul demonstrând că ne amintim de El şi de poruncile pe care ni Le-a dat”[4].

„A ne menţine pe calea [Sa]” este o alegere cheie în perioadele de încercare. Întoarceţi-vă inima către Dumnezeu, în special când vă confruntaţi cu încercări. Supuneţi-vă cu umilinţă poruncilor lui Dumnezeu. Daţi dovadă de credinţă în a vă reconcilia dorinţele cu voia lui Dumnezeu.

Acum, haideţi să ne gândim la coliziunea din Nagoya. Aş fi putut muri în acel accident. Cu toate acestea, prin harul Domnului, am supravieţuit în mod miraculos. Acum ştiu că suferinţele mele au fost pentru ca eu să învăţ şi să cresc.[5] Tatăl Ceresc m-a învăţat să am răbdare, să-mi dezvolt empatia şi să le ofer alinare celor aflaţi în suferinţă. Când mi-am dat seama de aceste lucruri, inima mi s-a umplut de recunoştinţă faţă de Tatăl meu Ceresc pentru această încercare.

Puneţi-L pe Dumnezeu pe primul loc, indiferent de încercările cu care vă confruntaţi. Iubiţi-L pe Dumnezeu. Aveţi credinţă în Hristos şi încredinţaţi-vă Lui în toate lucrurile. Moroni face următoarea promisiune: „Şi daca voi vă veţi lepăda de orice necredinţă şi-L veţi iubi pe Dumnezeu cu toată puterea, mintea şi tăria voastră, atunci harul Lui este destul pentru voi pentru ca prin harul Lui voi să puteţi să fiţi perfecţi în Hristos”[6].

Mărturisesc cu sinceritate că Dumnezeu Tatăl şi Fiul Său Preaiubit, Isus Hristos, trăiesc şi că promisiunea lui Dumnezeu făcută celor care se „menţin pe calea [lor]” şi Îl iubesc se va împlini chiar şi în mijlocul încercărilor, în numele sacru a lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Avraam 3:25.
2. Doctrină şi legăminte 122:7, 9; subliniere adăugată.
3. Vezi Eter 12:27.
4. Henry B. Eyring, „În puterea Domnului”, *Liahona*, mai 2004, p. 17.
5. Vezi Evrei 12:7–9.
6. Moroni 10:32.

Vârstnicul David A. Bednar
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

„Aleşi să depună mărturie despre numele Meu”

Este minunat să avem bărbaţi în vârstă, cu o mare maturitate spirituală şi o profundă judecată, care slujesc în înaltele poziţii de conducere ale Bisericii restaurate a lui Isus Hristos.

În anul 1996, preşedintele Gordon B. Hinckley a fost invitat în emisiunea de televiziune *60 Minutes (60 de minute)*, difuzată la nivel naţional. Mike Wallace, jurnalist experimentat şi tenace, l-a intervievat pe preşedintele Hinckley adresându-i întrebări despre mai multe subiecte importante.

Spre sfârşitul conversaţiei, domnul Wallace a spus: „Sunt unii care spun: «Aceasta este o gerontocraţie. Biserica aceasta este condusă de bătrâni»”.

Preşedintele Hinckley a răspuns voios şi fără ezitare: „Nu este minunat să ai în frunte un bărbat matur, un bărbat cu judecată, care nu pluteşte purtat încoace şi încolo de orice vânt doctrinar?” (emisiune transmisă în data de 7 apr. 1996).

Scopul meu este să explic de ce este într-adevăr minunat să avem bărbaţi în vârstă, cu o mare maturitate spirituală şi o profundă judecată, care slujesc în înaltele poziţii de conducere ale Bisericii restaurate a lui Isus Hristos, precum şi motivul pentru care ar trebui să „[auzim]” şi să „[luăm aminte]” (Mosia 2:9) la învăţăturile acestor bărbaţi pe care Domnul i-a „[ales] să depună mărturie despre numele [Său]… printre toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele” (D&L 112:1).

Mă rog ca noi toţi să fim instruiţi de Duhul Sfânt în timp ce cugetăm împreună asupra acestui subiect important.

Lecţie de viaţă

Vorbesc despre acest subiect având o perspectivă clară şi distinctă. În ultimii 11 ani, am fost cel mai tânăr membru dintre Cei Doisprezece în ceea ce priveşte vârsta. În timpul anilor mei de slujire, vârsta medie a bărbaţilor care slujeau în cadrul Primei Preşedinţii şi al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli a fost de 77 de ani – cea mai ridicată medie de vârstă a apostolilor de-a lungul unui interval de 11 ani din această dispensaţie.

Am fost binecuvântat datorită experienţei colective şi personale apostolice

şi profesionale şi a cunoştinţelor profunde ale membrilor cvorumului alături de care slujesc. Un exemplu al conlucrării mele cu vârstnicul Robert D. Hales demonstrează ocaziile remarcabile pe care le am de a învăţa de la aceşti conducători şi de a sluji alături de dânşii.

În urmă cu mulţi ani, într-o după-amiază de duminică, l-am vizitat acasă pe vârstnicul Hales într-o perioadă în care dânsul se recupera după o boală gravă. Am discutat despre familiile noastre, despre responsabilităţile noastre din cadrul cvorumului şi despre experienţe importante.

La un moment dat, l-am întrebat pe vârstnicul Hales: „Sunteţi soţ, tată, sportiv, pilot, director de afaceri şi conducător al Bisericii de succes. Ce lecţii aţi învăţat pe măsură ce aţi avansat în vârstă şi aţi început să aveţi limitări datorate scăderii capacităţii fizice?”.

Vârstnicul Hales s-a gândit o clipă şi a răspuns: „Când nu mai poţi să faci ceea ce ai făcut mereu, fă doar ceea ce contează cel mai mult”.

Am fost impresionat de simplitatea şi profunzimea răspunsului său. Preaiubitul meu coleg în calitatea noastră de apostoli mi-a împărtăşit o lecţie de viaţă – o lecţie învăţată prin intermediul unor teste dificile care au implicat suferinţă fizică şi cercetare spirituală.

Limitări şi slăbiciuni omeneşti

Limitările care sunt consecinţa firească a înaintării în vârstă pot deveni, de fapt, surse remarcabile de învăţare spirituală şi înţelegere profundă. Factorii despre care mulţi cred că limitează eficienţa acestor slujitori pot deveni unele dintre cele mai însemnate puncte forte ale dânşilor. Restricţiile fizice pot lărgi viziunea. Rezistenţa limitată poate clarifica priorităţile. Incapacitatea de a face multe lucruri poate îndruma

concentrarea asupra câtorva dintre cele mai importante lucruri.

Unii oameni au spus că, în Biserică, este nevoie de conducători mai tineri şi mai viguroşi, care să abordeze în mod eficient provocările foarte serioase din lumea zilelor noastre. Dar Domnul nu foloseşte filozofiile şi practicile de conducere contemporane pentru a realiza scopurile Sale (vezi Isaia 55:8–9). Ne putem aştepta ca preşedintele şi alţi înalţi conducători ai Bisericii să fie bărbaţi mai în vârstă şi foarte experimentaţi din punct de vedere spiritual.

Tiparul revelat de Domnul privind conducerea prin consilii în Biserica Sa asigură cele necesare şi atenuează impactul avut de slăbiciunile omeneşti. În mod interesant, limitările acestor bărbaţi din cauza vieţii muritoare confirmă, de fapt, sursa divină a revelaţiilor pe care le primesc şi care ne sunt transmise prin dânşii. Într-adevăr, aceşti bărbaţi sunt chemaţi de Dumnezeu prin profeţie (vezi Articolele de credinţă 1:5).

Un tipar de pregătire

Privindu-i pe fraţii mei din cadrul Primei Preşedinţii şi Cvorumului celor Doisprezece, am înţeles cel puţin o parte a scopului Domnului de a avea bărbaţi mai în vârstă, maturi şi cu o bună judecată care să slujească în funcţiile înalte de conducere ale Bisericii. Aceşti bărbaţi au fost învăţaţi de Domnul o perioadă lungă de timp, Domn pe care-L reprezintă, Căruia Îi slujesc şi pe care Îl iubesc. Dânşii au ajuns să înţeleagă limba divină a Spiritului Sfânt şi tiparele Domnului cu privire la primirea revelaţiei. Aceşti bărbaţi obişnuiţi au trecut prin cel mai extraordinar proces de dezvoltare care le-a intensificat viziunea, le-a influenţat înţelegerea profundă, i-a făcut să aibă dragoste faţă de oameni din toate naţiunile şi aflaţi în orice circumstanţe şi le-a confirmat realitatea restaurării.

I-am văzut în repetate rânduri pe fraţii mei străduindu-se cu râvnă să-şi îndeplinească responsabilităţile dând dovadă de credinţă şi sârguinţă în timp ce aveau parte de suferinţe fizice mari. Aceşti bărbaţi nu sunt scutiţi de suferinţe. De fapt, dânşii sunt binecuvântaţi şi întăriţi să înainteze cu mult curaj în timp ce au parte de suferinţe.

Slujind alături de aceşti reprezentanţi ai Domnului, am ajuns să ştiu că cea mai mare dorinţă a dânşilor este de a discerne şi de a face voia Tatălui nostru Ceresc şi a Preaiubitului Său Fiu. Când ne sfătuim, primim inspiraţie şi luăm hotărâri care reflectă o măsură de lumină şi adevăr cu mult peste inteligenţa, raţionamentul şi experienţa omului. Când conlucrăm în unitate asupra problemelor dificile, înţelegerea noastră comună despre un anumit subiect creşte în moduri extraordinare prin puterea Duhului Sfânt.

Sunt binecuvântat să observ zilnic personalităţile, capacităţile şi caracterele nobile individuale ale acestor conducători. Unii oameni consideră imperfecţiunile omeneşti ale fraţilor din rândul autorităţilor generale ca fiind supărătoare şi o piedică în creşterea credinţei. Pentru mine, acele imperfecţiuni reprezintă încurajare şi moduri de a creşte credinţa.

În sensul acelor de ceasornic, începând de sus, stânga: portrete înfăţişându-i pe următorii: preşedintele James E. Faust, preşedintele Gordon B. Hinckley, vârstnicul Richard G. Scott şi vârstnicul Joseph B. Wirthlin; deasupra: portrete înfăţişându-i pe următorii: preşedintele Boyd K. Packer şi vârstnicul L. Tom Perry.

Lecţie suplimentară

Până acum, i-am văzut pe şase dintre fraţii mei fiind transferaţi, prin intermediul morţii fizice, în vederea primirii unor responsabilităţi noi în lumea spiritelor: preşedintele James E. Faust, preşedintele Gordon B. Hinckley, vârstnicul Joseph B. Wirthlin, vârstnicul L. Tom Perry, preşedintele Boyd K. Packer şi vârstnicul Richard G. Scott.

Aceşti fraţi cutezători şi-au dedicat „sufletele [lor] întregi" (Omni 1:26) pentru a depune mărturie în întreaga lume despre numele lui Isus Hristos. Laolaltă, învăţăturile dânşilor sunt extrem de preţioase.

Aceşti slujitori ne-au împărtăşit în ultimii ani ai slujirii dânşilor din viaţa muritoare rezumate spirituale puternice ale învăţăturilor pe care şi le-au însuşit de-a lungul deceniilor de slujire devotată. Aceşti conducători au împărtăşit adevăruri de mare valoare în momente în care unii au crezut despre dânşii că nu mai aveau prea multe de oferit.

Gândiţi-vă la ultimele învăţături ale marilor profeţi din scripturi. De exemplu, Nefi şi-a încheiat cronica astfel: „Căci aşa mi-a poruncit Domnul mie, iar eu trebuie să mă supun" (2 Nefi 33:15).

Aproape de sfârşitul vieţii sale, Iacov a îndemnat:

„Pocăiţi-vă şi intraţi prin poarta cea strâmtă şi continuaţi pe calea cea îngustă până când veţi căpăta viaţă veşnică.

O, fiţi înţelepţi; ce pot să spun mai mult?" (Iacov 6:11–12).

Moroni şi-a încheiat lucrarea de pregătire a plăcilor vorbind despre înviere plin de speranţă: „Eu în curând mă duc să mă odihnesc în paradisul lui Dumnezeu până când spiritul şi trupul meu se vor reuni iarăşi şi eu voi fi adus triumfător prin aer ca să vă întâlnesc pe voi înaintea scaunului plăcut de judecată al marelui Iehova, Judecătorul Veşnic al celor vii, precum şi al celor morţi" (Moroni 10:34).

Dumneavoastră şi cu mine suntem binecuvântaţi datorită ultimelor învăţături şi mărturii ale profeţilor şi apostolilor din zilele din urmă. Astăzi, ei nu se numesc Nefi, Iacov şi Moroni, ci preşedintele Faust, preşedintele Hinckley, vârstnicul Wirthlin, vârstnicul Perry, preşedintele Packer şi vârstnicul Scott.

Nu spun că ultimele mesaje ale acestor preaiubiţi fraţi au fost neapărat cele mai demne de atenţie sau importante din timpul slujirii dânşilor. Ci faptul că, laolaltă, învăţăturile spirituale ale dânşilor şi experienţele acumulate de-a lungul vieţii le-a permis acestor conducători să sublinieze adevăruri eterne într-un mod complet original şi cu mare putere.

În ultima sa cuvântare din cadrul conferinţei generale din luna aprilie a anului 2007, preşedintele Faust a declarat:

„Salvatorul ne-a oferit tuturor o pace preţioasă prin ispăşirea Sa, dar aceasta poate veni numai dacă suntem dornici să alungăm sentimentele negative de furie, răutate sau răzbunare…

Să ne amintim că trebuie să iertăm pentru a fi iertaţi… Eu cred, cu toată inima şi cu tot sufletul meu, în puterea tămăduitoare pe care o putem primi dacă urmăm sfatul Salvatorului de «[a-i ierta] pe toţi oamenii» [D&L 64:10]" („Puterea tămăduitoare a iertării", *Liahona*, mai 2007, p. 69).

Mesajul preşedintelui Faust este o lecţie de viaţă puternică oferită de un om pe care-l iubesc şi de unul dintre cei mai iertători oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

Preşedintele Hinckley a depus mărturie în ultima sa conferinţă generală din luna octombrie a anului 2007: „Îmi

reafirm mărturia despre chemarea profetului Joseph, despre lucrările sale, despre pecetluirea mărturiei sale cu propriul sânge ca martir pentru adevărul etern… Dumneavoastră şi cu mine trebuie să răspundem la întrebarea simplă şi directă referitoare la acceptarea adevărului Primei Viziuni şi a lucrurilor care au urmat după ea. De întrebarea privind realitatea ei depinde însăşi validitatea acestei Biserici. Dacă este adevărată, şi eu depun mărturie că este, atunci lucrarea în care suntem angajaţi este cea mai importantă lucrare de pe pământ" („Piatra desprinsă din munte", *Liahona*, nov. 2007, p. 86).

Mărturia preşedintelui Hinckley ne oferă o lecţie de viaţă puternică oferită de un om pe care-l iubesc şi despre care ştiu că a fost profet al lui Dumnezeu.

Vârstnicul Wirthlin şi-a transmis ultimul mesaj din cadrul unei conferinţe generale în luna octombrie a anului 2008.

„Încă îmi amintesc sfatul [mamei mele] în acea zi lungă în care echipa mea a pierdut un meci de fotbal: «Orice s-ar întâmpla, să iubeşti» …

Adversitatea, dacă este corect tratată, poate fi o binecuvântare în vieţile noastre …

Când căutăm umorul, când căutăm perspectiva veşnică, când înţelegem principiul compensaţiei şi ne apropiem de Tatăl nostru Ceresc, putem îndura greutăţile şi încercările. Putem spune aşa cum a spus mama mea: «Orice s-ar întâmpla, să iubeşti»" („Orice s-ar întâmpla, să iubeşti", *Liahona*, nov. 2008, p. 28).

Mesajul vârstnicului Wirthlin este o lecţie de viaţă puternică oferită de un om pe care-l iubesc şi care a fost întruchiparea modului de a birui greutăţile prin intermediul credinţei în Salvator.

Vârstnicul Perry a stat la acest pupitru în urmă cu doar şase luni. La acea vreme, nu ne-am imaginat că acea mărturie avea să fie ultima sa mărturie în cadrul unei conferinţe generale.

„Permiteţi-mi să închei depunând mărturie (cele nouă decenii ale mele pe acest pământ mă îndreptăţesc pe deplin să spun aceasta) că eu, cu cât îmbătrânesc, cu atât mai mult înţeleg că familia este esenţa vieţii şi cheia către fericirea eternă.

Le mulţumesc soţiei mele, copiilor mei, nepoţilor mei, strănepoţilor mei, precum şi… membrilor familiei mele extinse care mi-au înnobilat viaţa şi care, da, mi-au făcut-o eternă. Despre acest adevăr etern, îmi depun cea mai puternică şi mai sacră mărturie" („Motive pentru care căsătoria şi familia sunt importante – pretutindeni în lume", *Liahona*, mai 2015, p. 42).

Mesajul vârstnicului Perry este o lecţie de viaţă puternică oferită de un om pe care-l iubesc şi care a înţeles, prin intermediul unei vaste experienţe, relaţia fundamentală dintre familie şi fericirea eternă.

Preşedintele Packer a pus accent, în conferinţa generală de acum şase luni, pe planul fericirii întocmit de Tatăl, pe ispăşirea Salvatorului şi pe familiile eterne:

„Depun mărturie că Isus este Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu. Isus Hristos stă în fruntea Bisericii. Prin ispăşirea Sa şi prin puterea preoţiei, familiile care se formează în viaţa muritoare pot fi împreună în eternitate …

Sunt recunoscător pentru … ispăşire… care poate curăţa orice pată, indiferent de cât este de dificilă, de câtă vreme există sau de câte ori s-a repetat. Ispăşirea vă poate elibera pentru a merge înainte, curaţi şi demni" („Planul fericirii", *Liahona*, mai 2015, p. 28).

Ultimul mesaj al preşedintelui Packer este o lecţie de viaţă puternică oferită de un om pe care-l iubesc şi care a declarat în mod repetat şi cu putere că scopul „întregii activităţi în Biserică este acela de a vedea că un bărbat şi o femeie şi copiii lor sunt fericiţi acasă, pecetluiţi pentru timp şi toată eternitatea" (*Liahona*, mai 2015, p. 26).

Vârstnicul Scott a declarat în ultima sa cuvântare din cadrul conferinţei generale din luna octombrie a anului 2014: „Am venit în viaţa muritoare anume pentru a creşte în urma încercărilor şi probelor prin care trecem. Încercările ne ajută să devenim mai asemănători Tatălui nostru din Cer, iar ispăşirea lui Isus Hristos face posibil ca noi să îndurăm aceste încercări. Depun mărturie că, pe măsură ce venim la El în mod activ, putem face faţă fiecărei ispite, fiecărei supărări, fiecărei încercări de care avem parte" („Faceţi din exercitarea credinţei prioritatea dumneavoastră principală", *Liahona*, nov. 2014, p. 95).

Mesajul vârstnicului Scott este o lecţie de viaţă puternică oferită de un om pe care-l iubesc, de un preaiubit martor special al numelui lui Hristos în toată lumea (vezi D&L 107:23).

Promisiune şi mărturie

Salvatorul a declarat: „Fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este acelaşi lucru" (D&L 1:38). Fie ca noi să auzim şi să luăm aminte la adevărurile eterne propovăduite de reprezentanţii autorizaţi ai Domnului! Dacă facem astfel, vă promit că propria credinţă în Tatăl Ceresc şi în Isus Hristos va fi întărită şi că vom avea parte de îndrumare spirituală şi de protecţie în circumstanţele şi nevoile noastre particulare.

Cu toată ardoarea sufletului meu, depun mărturie că Hristosul cel Înviat şi Viu conduce treburile Bisericii Sale restaurate şi vii prin intermediul slujitorilor Săi care au fost aleşi să depună mărturie despre numele Său. Depun mărturie despre aceasta în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Să facem din conferinţă o parte din vieţile noastre

Gândiţi-vă să folosiţi unele dintre aceste activităţi şi întrebări ca punct de pornire pentru discuţii în familie sau cugetări personale.

Pentru copii

- Pagina 86: Preşedintele Monson ne-a cerut să-L urmăm pe Isus Hristos şi să fim exemple bune. Când Îl urmăm, putem fi lumină pentru lume. Cum puteţi fi exemple pentru familia şi prietenii dumneavoastră? Aţi putea începe prin a vă stabili ca scop să faceţi un lucru pentru a fi mai asemănători lui Isus.
- Pagina 104: Preşedintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Preşedinţie, a spus o povestire despre tatăl său care, într-o zi de duminică, în timp ce se afla în vizită în Australia, a căutat Biserica. În timp ce căuta, el s-a rugat la fiecare intersecţie de străzi pentru a şti care era direcţia bună pe care trebuia s-o urmeze. În scurt timp, a auzit oameni cântând şi a ştiut că Duhul Sfânt îl ajutase să găsească drumul corect. Gândiţi-vă la o situaţie în care aţi simţit Duhul Sfânt. Cum v-a făcut să vă simţiţi?
- Pagina 6: Sora Rosemary M. Wixom, preşedinta generală a Societăţii Primare, a împărtăşit o povestire despre o fată pe nume Amy. Amy s-a rugat pentru a şti dacă Dumnezeu o iubea cu adevărat şi îi oferea ajutor. Citiţi sau spuneţi această povestire în cadrul familiei şi discutaţi despre un moment în care aţi simţit dragostea lui Dumnezeu. Cum vă face să vă simţiţi faptul că sunteţi un copil al lui Dumnezeu? Cum îi puteţi ajuta pe alţii să ştie că sunt copii ai lui Dumnezeu?
- Pagina 121: Vârstnicul Allen D. Haynie, din Cei Şaptezeci, a relatat despre o zi în care dânsul şi cei doi fraţi mai mari au săpat o groapă şi au transformat-o într-un bazin de înot. Jucându-se în ea, băieţii s-au umplut de noroi. Bunica vârstnicului Haynie nu a vrut să-l lase să intre în casă înainte de a se spăla şi a fi curat. Ce ne învaţă această povestire despre ispăşirea lui Isus Hristos? De ce este important să fim curaţi înaintea lui Dumnezeu?

Pentru tineri

- Pagina 83: Preşedintele Thomas S. Monson a spus că poruncile lui Dumnezeu nu sunt obstacole, ci îndrumări pentru a avea fericire. „El, care ne-a creat şi ne iubeşte”, a spus dânsul, „ştie exact cum trebuie să trăim pentru a obţine cea mai mare fericire posibilă”. Puneţi la încercare cuvintele preşedintelui Monson şi ţineţi poruncile Domnului. Nu fiţi surprinşi dacă primiţi ajutor şi protecţie divine.
- Pagina 6: Când aşteptăm ca alţii să ne aprecieze valoarea, suntem deseori dezamăgiţi. Sora Rosemary M. Wixom, preşedinta generală a Societăţii Primare, a spus: „Noi putem primi sentimentele de preţuire de la [Domnul], care este sus, şi nu de la oamenii din lumea de lângă noi sau de la cei de pe Facebook sau Instagram”. În această săptămână, faceţi adnotări în jurnalul dumneavoastră despre natura divină şi binecuvântările care vin datorită cunoaşterii.
- Pagina 20: Preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, a spus: „Dacă vă gândiţi vreodată că Evanghelia nu are rezultatele dorite în viaţa dumneavoastră, vă invit să faceţi un pas înapoi, să vă analizaţi viaţa dintr-o perspectivă mai largă şi să vă simplificaţi abordarea faţă de ucenicie. Concentraţi-vă asupra doctrinelor şi principiilor de bază

ale Evangheliei şi asupra modului simplu de a o pune în practică". Dacă vă simţiţi stresat şi copleşit, gândiţi-vă la modalităţi prin care vă puteţi simplifica viaţa şi modul de a preaslăvi potrivit Evangheliei.

- Pagina 65: Vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a spus o povestire despre un tânăr care sperase să slujească în misiune, dar a aflat că trebuia să aibă grijă de familia lui. Prin credinţă puternică şi binecuvântări din partea Domnului, tânărul a putut să slujească în misiune în cele din urmă. Cum putem fi noi ca el, înaintând cu credinţă în pofida obstacolelor din calea noastră?
- Pagina 33: Vârstnicul Larry R. Lawrence, din Cei Şaptezeci, a spus o povestire despre un misionar revenit din misiune, care s-a străduit să facă faţă multelor sale obligaţii, până când a hotărât să dedice duminica slujirii lui Dumnezeu şi studiului Evangheliei. „Această schimbare mică a adus pacea şi echilibrul pe care le căuta", a spus vârstnicul Lawrence. Ce puteţi face pentru a vă dedica mai mult duminica Domnului?

Pentru adulţi

- Pagina 86: Preşedintele Monson ne-a amintit să fim un exemplu şi o lumină pentru lume. „Pe măsură ce urmăm exemplul Salvatorului şi trăim aşa cum a trăit şi a propovăduit El", a spus preşedintele Monson, „acea lumină va arde în noi şi va lumina calea pentru alţii". Ce lucruri putem face pentru a fi o lumină mai mare care va „străluci într-o lume din ce în ce mai întunecată"?
- Preşedintele Russell M. Nelson, preşedinte al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, şi vârstnicul Jeffrey R. Holland, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au vorbit despre importanţa femeilor şi a calităţii de mamă. Vârstnicul Holland ne-a învăţat: „Nicio dragoste din viaţa muritoare nu se poate asemăna mai mult cu dragostea pură a lui Isus Hristos decât dragostea altruistă pe care o mamă devotată o are pentru copilul ei" (pagina 47). Preşedintele Nelson ne-a învăţat că femeile convertite care îşi ţin legămintele „vor ieşi în evidenţă într-o lume care continuă să decadă" (pagina 95). Meditaţi, rugându-vă, la aceste cuvântări şi discutaţi cum le pot sprijini membrii familiei pe femei în rolurile pe care le-au primit de la Dumnezeu.
- Mai mulţi vorbitori au vorbit despre tăria obţinută prin încercări. Vârstnicul Hugo Montoya, din Cei Şaptezeci, ne-a învăţat că toţi oamenii au parte de încercări şi ispite, dar ele „au, de asemenea, rolul de a ne da tărie şi a ne ajuta să creştem" (pagina 53). Citiţi cuvântarea sa şi cuvântările vârstnicului James B. Martino, din Cei Şaptezeci (pagina 58); vârstnicului Koichi Aoyagi, membru emerit al Celor Şaptezeci (pagina 126); şi a lui Neill F. Marriott, a doua consilieră în Preşedinţia generală a Tinerelor Fete (pagina 30). Gândiţi-vă la modalităţi în care vă puteţi întări credinţa în Isus Hristos şi în care vă poate ajuta El în momentele grele.

- Pagina 33: În cuvântarea sa, vârstnicul Larry R. Lawrence, din Cei Şaptezeci, ne-a învăţat: „Spiritul ne oferă provocarea continuă de a fi mai buni şi de a urca mai sus … Dacă suntem umili şi dornici să învăţăm, El ne va lua de mână şi ne va conduce acasă". După ce citiţi cuvântarea sa, căutaţi îndrumarea Spiritului pentru a găsi modalităţi prin care să vă perfecţionaţi şi să vă schimbaţi.
- Pagina 104: Preşedintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Preşedinţie, ne-a învăţat că „a avea întotdeauna Spiritul cu noi înseamnă a avea, zi de zi, în vieţile noastre, îndrumarea şi însoţirea Duhului Sfânt". Gândiţi-vă la lucruri pe care le puteţi face sau puteţi înceta să le faceţi pentru a avea întotdeauna Spiritul cu dumneavoastră. ■

Indexul relatărilor din timpul conferinţei

Următoarea listă cuprinde relatări, selectate dintre cele prezentate în cuvântările din cadrul conferinţei generale, care pot fi folosite în studiul personal, în serile în familie şi cu alte ocazii de predare. Numărul se referă la prima pagină a cuvântării.

Vorbitor	Relatare
Neil L. Andersen	(65) După moartea mamei lor, un tânăr băiat şi fratele şi surorile sale sunt binecuvântaţi din punct de vedere financiar după ce tânărul băiat acceptă chemarea de a sluji în misiune cu timp deplin. Prin credinţă în Isus Hristos, doi fraţi găsesc tăria de a merge mai departe după ce părinţii lor şi un frate şi o soră au murit în urma prăbuşirii unui avion.
Koichi Aoyagi	(126) În timp ce discuta cu un conducător al Bisericii, Koichi Aoyagi a dobândit, cu ajutorul Duhului Sfânt, o înţelegere mai clară a rolului adversităţii în planul salvării.
David A. Bednar	(128) David A. Bednar învaţă de la vârstnicul Robert D. Hales că, atunci când nu mai poţi face ceea ce ai putut mereu să faci, trebuie să faci doar ceea ce contează cel mai mult.
Randall K. Bennett	(69) Cel mai tânăr nepot al lui Randall K. Bennett se împiedică în timp ce învaţă să meargă, dar încearcă din nou fiind încurajat de părinţii săi. Doi sfinţi din zilele din urmă ruşi, care au simţit îndemnul de a-şi împărtăşi unul altuia Evanghelia, în cele din urmă s-au căsătorit în templu.
Kim B. Clark	(124) Încurajaţi de glasul Spiritului, părinţii lui Kim B. Clark au acceptat o chemare de a merge în misiune în Filipine.
Quentin L. Cook	(39) În timp ce era tânăr misionar, Quentin L. Cook a învăţat ce înseamnă să fii „îngrijit şi bine pregătit ca la Bristol". Quentin L. Cook participă la un sabat evreiesc.
Henry B. Eyring	(80) O soră în vârstă îi mulţumeşte unui diacon pentru că i-a oferit împărtăşania. Datorită eforturilor unui preşedinte al cvorumului vârstnicilor, Domnul atinge inimile câtorva potenţiali vârstnici mai puţin activi. Străbunicul lui Henry B. Eyring se bucură de faptul că Domnul a vegheat asupra sa şi i-a oferit inspiraţie de-a lungul unei misiuni dificile. (104) Duhul Sfânt îl conduce pe tatăl lui Henry B. Eyring la o adunare de împărtăşanie în Australia. După ce soţia sa a decedat, tatăl lui Henry B. Eyring a fost alinat de Duhul Sfânt.
Bradley D. Foster	(50) Anne Sullivan ajută o fetiţă surdă şi oarbă, pe nume Helen Keller, să înveţe să citească. După un interviu cu un posibil misionar demn, Bradley D. Foster simte nevoia urgentă de a-şi ajuta copiii şi nepoţii să înţeleagă adevărurile Evangheliei.
Allen D. Haynie	(121) În copilărie, după ce s-a jucat într-o baltă de noroi, lui Allen D. Haynie nu i se dă voie să intre în casă decât doar după ce bunica sa îl curăţă de murdărie cu un furtun.
Jeffrey R. Holland	(47) Un membru al Bisericii mai puţin activ aflat pe moarte se teme să stea în faţa mamei sale în viaţa următoare. O mamă devotată îşi ajută fiul să se întoarcă la Biserică. Lisa Tuttle Pieper îşi ajută fiica să participe la strigătul Osana.
Von G. Keetch	(115) Surferii supăraţi din cauza unei bariere construite de-a lungul întregii margini a unui golf australian află că bariera îi protejează de rechini.
Larry R. Lawrence	(33) Larry R. Lawrence ne oferă câteva exemple despre modul în care Duhul Sfânt oferă „sfaturi personale" pentru a-i ajuta pe oameni să progreseze.
Neill F. Marriott	(30) După ce s-a rugat şi L-a căutat zece ani pe Dumnezeu, Neill F. Marriott găseşte Biserica şi i se alătură. Familia surorii Marriott îşi exercită credinţa că ei vor trăi în eternitate alături de o fiică decedată în urma unui accident cu bicicleta.
James B. Martino	(58) James B. Martino decide să fie botezat după ce a studiat cu sinceritate Cartea lui Mormon şi s-a rugat.
Richard J. Maynes	(27) Vârstnicul Taiichi Aoba îi învaţă pe tineri să pună lutul în centrul roţii olarului. Nancy Maynes descoperă adevărata bucurie după ce a găsit Evanghelia lui Isus Hristos şi a trăit potrivit ei.
Carol F. McConkie	(12) O soră în vârstă de 102 ani a spus că şi-a câştigat medalia care atestă Recunoaşterea calităţii sale de tânără fată pocăindu-se în fiecare zi.
Thomas S. Monson	(83) După ce s-au pocăit şi s-au întors la Biserică, o femeie şi soţul ei găsesc pace şi speranţă cu ajutorul Evangheliei lui Isus Hristos. (86) Un oficial israelian se întreabă ce să facă în legătură cu lumina care este în ochii sfinţilor din zilele din urmă care merg la Centrul din Ierusalim al UBY.
Hugo Montoya	(53) Un zâmbet oferit de preşedintele Russel M. Nelson îi aduce pace lui Hugo Montoya după ce a fost chemat să facă parte din Cei Şaptezeci.
Russell M. Nelson	(95) În tinereţe, chirurgul cardiac Russel M. Nelson se întoarce la lucru datorită viziunii, dragostei şi încurajărilor soţiei sale. Remarcile inspirate ale unui preşedinte al Societăţii Primare la nivel de ţăruş au schimbat direcţia unei adunări a consiliului ţăruşului.
Linda S. Reeves	(9) După ce a ascultat o prietenă povestindu-i despre încercările ei, Linda S. Reeves suferă pentru cei care au fost răniţi de alţii.
Dale G. Renlund	(93) După ce Dale G. Renlund a fost chemat ca episcop, fratele său îi spune că Domnul l-a chemat pentru a face ceea ce El doreşte să facă prin el. Părinţii unui tânăr băiat care moare din cauza unei probleme cardiace îl alină pe Dave G. Renlund.
Gregory A. Schwitzer	(98) Gregory A. Schwitzer îşi ajută nepotul să simtă melodia şi mesajul unui imn pe care acesta îl exersa la pian.
Vern P. Stanfill	(55) Bizuindu-se pe lumina colectivă a unui grup de ciclişti care călătoreau împreună printr-un tunel întunecat, Vern P. Stanfill îşi învinge anxietatea.
Carole M. Stephens	(118) Carole M. Stephens o convinge pe nepoata ei să stea în scaunul ei din maşină folosindu-se de dragoste.
Gary E. Stevenson	(91) După ce a fost chemat ca apostol, Gary E. Stevenson şi soţia sa, Lesa, îşi găsesc ancora în a avea credinţă în Isus Hristos şi în faptul de a cunoaşte planul salvării.
Dieter F. Uchtdorf	(15) O fată de unsprezece ani află de la mătuşa ei că faptul de a-L iubi pe Dumnezeu şi pe copiii Săi este cheia fericirii. (20) O învăţătoare de la Societatea de Alinare stă trează toată noaptea pentru a face o pătură pentru o lecţie despre faptul de a simplifica. (76) Dieter F. Uchtdorf este surprins şi întristat să afle că un deţinător al Preoţiei aaronice s-a îndepărtat de Dumnezeu.
Rosemary M. Wixom	(6) Tatăl Ceresc răspunde rugăciunii unei tinere fete care dorea să ştie că El o iubeşte. Un om flămând din Etiopia este îngrijorat de bunăstarea unui bebeluş orfan.

Vârstnicul Ronald A. Rasband

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

După ce a primit chemarea de a sluji în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, vârstnicul Ronald A. Rasband a citit Ioan 15:16: „Nu voi M-aţi ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit".

Vârstnicul Rasband a spus: „Am primit un îndemn spiritual despre faptul că nimic din această [chemare] nu a fost … dorinţa mea. A fost decizia Domnului".

La vârsta de 19 ani, vârstnicul Rasband învăţase deja o lecţie similară despre supunerea faţă de deciziile Domnului. Dânsul a sperat că va putea sluji în misiune în Germania, precum tatăl şi fratele său mai mare, dar, în schimb, a fost chemat să slujească în Misiunea Statelor din Est (S.U.A.). El a deschis scripturile şi a citit secţiunea 100 din Doctrină şi legăminte:

„De aceea, urmaţi-Mă şi ascultaţi sfatul pe care vi-l voi da …

O adevărată uşă se va deschide în regiunile dimprejur, în acest ţinut din est …

De aceea, adevărat vă spun, înălţaţi-vă glasurile către acest popor" (versetele 2, 3, 5).

Dânsul a avut o mărturie despre faptul că Domnul voia ca dânsul să slujească în Misiunea Statelor din Est.

Vârstnicul Rasband, născut în data de 6 februarie 1951, vine dintr-o familie modestă. „Tatăl meu a fost şofer de camion [de pâine] şi draga mea mamă, [casnică]", a spus dânsul. Vine dintr-o familie de sfinţi din zilele din urmă de mai multe generaţii, o moştenire pe care o preţuieşte.

În anul 1973, vârstnicul Rasband s-a căsătorit cu Melanie Twitchell. Dânşii au 5 copii şi 24 de nepoţi. Vârstnicul Rasband îi este recunoscător soţiei dânsului, cu care este căsătorit de 42 de ani, pentru că l-a ajutat să devină persoana care este astăzi. „Soţia mea m-a luat precum lutul olarului şi m-a modelat pentru a deveni cineva care contează cu adevărat … Influenţa ei spirituală este cea care a condus nu doar la această chemare frumoasă şi specială, ci şi la orice am făcut din punct de vedere spiritual."

În anul 1987, vârstnicul Rasband a devenit director de operaţiuni al unei corporaţii internaţionale din industria chimică. Dânsul a învăţat de la conducătorii săi cum să fie mai eficient în slujirea din cadrul Bisericii. „În profesia mea, am învăţat … că oamenii sunt mai importanţi decât orice altceva am putea face." De asemenea, dânsul „a dezvoltat foarte multe abilităţi de conducere … care [i-au] fost utile în cadrul slujirii în calitate de autoritate generală".

Vârstnicul Rasband a avut multe ocazii de a folosi aceste abilităţi. Dânsul a slujit în calitate de episcop, preşedinte de misiune, autoritate generală-Cei Şaptezeci din luna aprilie a anului 2000, supervizor al Zonelor Vest şi Nord-Vest, America de Nord, şi trei zone din Utah, consilier în preşedinţia Zonei Centrale, Europa, director executiv al Departamentului Temple, membru al Preşedinţiei celor Şaptezeci începând din anul 2005 şi preşedinte senior al Celor Şaptezeci din luna aprilie a anului 2009.

Însărcinările dânsului în Biserică l-au ajutat să-şi dezvolte dragostea faţă de sfinţii din zilele din urmă de pretutindeni. Dânsul le spune membrilor: „Credinţa dumneavoastră a mărit-o pe a noastră; mărturiile dumneavoastră au întărit-o pe a noastră" (pagina 90).

Vârstnicul Rasband priveşte cu umilinţă slujirea sa în calitate de apostol al Domnului Isus Hristos. „Mi-am dorit întotdeauna să-L pot sluji", a spus dânsul. „Îmi voi devota timpul, talentele şi tot ceea ce am acum pentru tot restul vieţii mele. Mi-am luat angajamentul de a face acest lucru. Mă simt onorat să pot face aceasta." ■

Vârstnicul Gary E. Stevenson

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Pe măsură ce medita asupra chemării sale ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, vârstnicul Gary E. Stevenson a concluzionat spunând că slujirea sa în împărăţia Domnului şi, în special, cea de apostol va presupune mai mult *conducere prin slujire* decât slujire prin conducere.

„Isus Hristos S-a considerat un slujitor", a spus vârstnicul Stevenson în cadrul unei conferinţe de presă, după ce a fost susţinut. „Şi noi ne considerăm slujitori" (vezi Marcu 10:44).

Chemarea vârstnicului Stevenson pentru a fi membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli a fost neaşteptată. Totuşi, dânsul simte că slujirea sa în Biserică – în special în calitate de autoritate generală-Cei Şaptezeci din anul 2008 până în anul 2012 şi în calitate de episcop care prezidează din luna martie a anului 2012 – l-a ajutat să se pregătească pentru noile sale responsabilităţi.

Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-a învăţat în slujba Domnului este marea valoare a copiilor Tatălui Ceresc. Vârstnicul Stevenson este entuziasmat să aibă mai multe ocazii, în calitate de apostol, de a stabili o legătură cu copiii lui Dumnezeu din întreaga lume şi de a depune mărturie.

Dânsul este entuziasmat să continue să se asocieze cu cei care conduc Biserica Domnului. „Să mă gândesc la faptul că voi sta cu ei la consilii şi voi putea să învăţ de la [ei], voi putea fi pregătit de către [ei] şi voi putea simţi tăria şi mărturia lor cu privire la Isus Hristos şi ispăşirea Sa", a spus dânsul, „este ceva ce cred ca va fi o experienţă frumoasă".

Gary E. Stevenson s-a născut pe 6 august 1955, iar părinţii lui sunt Evan N. şi Vera Jean Stevenson. Strămoşii săi au făcut parte dintre primii pionieri sfinţi din zilele din urmă din Utah. Dânsul a crescut în partea de nord a Văii Utah's Cache, într-un cămin în care Evanghelia a ocupat un loc central şi în care a învăţat valoarea muncii asidue şi importanţa slujirii. Tatăl său, „episcopul din tinereţea mea", l-a invitat deseori să meargă cu dânsul în vizitele pe care le făcea la casele multelor văduve care făceau parte din episcopie. Lecţiile pe care tânărul Gary le-a învăţat de la tatăl său cu privire la grija asemănătoare cu cea a lui Hristos şi la slujire au lăsat asupra acestuia urme permanente care aveau să-i fie de folos în chemarea de episcop care prezidează.

„Episcopii Bisericii", a spus dânsul, „sunt, cu adevărat, eroii mei".

Slujirea vârstnicului Stevenson în Biserică a început intens când a fost chemat să slujească în misiune cu timp deplin în Misiunea Fukuoka, Japonia, unde a dezvoltat o dragoste de durată faţă de poporul japonez şi limba lui, pe care încă o mai vorbeşte fluent. După misiune, dânsul a urmat cursurile Universităţii de Stat Utah, unde a cunoscut-o pe Lesa Jean Higley. Dânşii s-au căsătorit în anul 1979 în Templul Idaho Falls, Idaho, şi sunt părinţii a patru fii. Vârstnicul Stevenson a obţinut o diplomă de licenţă în administrarea afacerilor, cu specializarea marketing. Mai târziu, dânsul a fost unul dintre fondatori şi a avut postul de director de operaţiuni al unuia dintre cei mai importanţi producători şi vânzători de aparate de exerciţii fizice.

Familia Stevenson a trăit în Japonia mai mulţi ani. În anul 2004, vârstnicul Stevenson a fost chemat pentru a fi preşedintele Misiunii Nagoya, Japonia. După chemarea de a face parte din Cei Şaptezeci, în anul 2008, el a slujit în calitate de consilier şi preşedinte al Zonei Nord, Asia. Dânsul slujea ca preşedinte de zonă în anul 2011, când un cutremur mare a lovit coasta nordică a Japoniei, declanşând un tsunami care a omorât mii de oameni. Acea experienţă s-a dovedit a fi un moment care l-a ajutat să poată defini cine este.

Vârstnicul Stevenson a ajutat la planificarea răspunsului Bisericii, aceasta oferind hrană, materiale, ajutor şi asistenţă pe termen lung.

„Aceasta a fost manifestarea Bisericii lui Isus Hristos, îndeplinindu-şi una dintre responsabilităţile conferite divin de a avea grijă de cei săraci şi de cei aflaţi în nevoie", îşi aminteşte dânsul. Dânsul a spus că a fost un privilegiu sacru să „slujească, să binecuvânteze şi să organizeze ajutorul oferit". ■

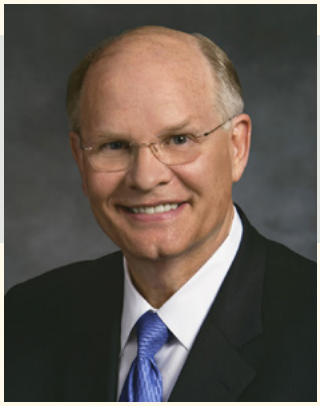

Vârstnicul Dale G. Renlund

Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

După surpriza iniţială datorată faptului de a fi chemat să fie membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, vârstnicul Dale G. Renlund a îngenuncheat împreună cu soţia sa, Ruth, pentru a se ruga şi a primi o mărturie cu privire la faptul că „Dumnezeu a făcut această alegere".

Vârstnicul Renlund a căutat astfel de îndrumări de multe ori – în calitate de autoritate generală-Cei Şaptezeci, de cardiolog, de soţ şi tată. De exemplu, în timp ce lucra în calitate de medic rezident în Maryland, S.U.A., soţia dânsului a făcut cancer ovarian. Fiica dânşilor, Ashley, avea doar 16 luni. În timpul acelor zile dificile, sentimentele vârstnicului Renlund că este aproape de Domnul au fost restabilite când Ruth i-a mulţumit Domnului în rugăciune pentru pecetluirea lor din templu.

Cariera vârstnicului Renlund a fost aceea de cardiolog, tratând pacienţii cu probleme la inimă. Dânsul a văzut mulţi pacienţi murind. Dar, după ce un pacient pe nume Chad a murit, distanţa emoţională, pe care o păstra în momentele de criză în calitate de doctor, a fost distrusă când părinţii lui Chad i s-au alăturat în sala de urgenţă. Atunci, dânsul l-a văzut pe Chad prin ochii acestora.

Despre acea experienţă, vârstnicul Renlund a spus: „Acum, eu îmi dau seama că, pentru a sluji altora în mod eficient în Biserică, noi trebuie să-i vedem prin ochii unui părinte, prin ochii Tatălui Ceresc. Numai aşa putem începe să înţelegem adevărata valoare a unui suflet" (pagina 94).

Copilăria vârstnicului Renlund şi slujirea dânsului în cadrul Bisericii l-au ajutat, de asemenea, să se pregătească să-i vadă pe alţii prin ochii Domnului şi să înţeleagă diversitatea membrilor Bisericii.

Dale Renlund s-a născut în data de 13 noiembrie 1952, iar părinţii dânsului au fost imigranţi suedezi care au venit în Utah pentru a fi pecetluiţi în templu. Când Dale era mic, familia s-a mutat în Finlanda şi, apoi, s-a întors în Suedia. Dânsul s-a întors împreună cu familia sa în Utah, trei ani mai târziu. La vârsta de 19 ani, a fost chemat să slujească în misiune cu timp deplin în Suedia.

În anul 2009, vârstnicul Renlund a fost chemat să slujească în calitate de autoritate generală-Cei Şaptezeci.

Prima însărcinare a dânsului a fost în Preşedinţia Zonei Sud-Est, Africa. Vârstnicul Renlund şi-a încheiat cariera de medic şi profesor, dar soţia sa, spune dânsul, „a făcut un sacrificiu mai mare". Ruth era preşedinta firmei sale de avocatură când vârstnicul Renlund a primit chemarea şi dânsa şi-a părăsit munca, de asemenea. Dar, de când s-au căsătorit în anul 1977, spune dânsul, ea a fost mereu „dedicată complet" şi a fost o sursă de tărie pentru dânsul.

Când erau în Africa, vârstnicul şi sora Renlund „învăţau de la sfinţi despre lucrurile care contează cu adevărat". Odată, când erau în Republica Democrată Congo, vârstnicul Renlund i-a întrebat pe membri care erau încercările lor. Dânsul îşi aminteşte că, după ce câţiva s-au îmboldit puţin, „un domn în vârstă s-a ridicat şi a spus: «Vârstnice Renlund, cum am putea avea încercări? Avem Evanghelia lui Isus Hristos»". Vârstnicul Renlund a reflectat: „Soţia mea şi cu mine dorim să fim ca acei sfinţi din Kananga … Ei arată de parcă nu ar avea nimic, dar au totul".

În încheierea primei sale cuvântări în calitate de apostol, vârstnicul Renlund a depus mărturie: „Doresc din toată inima mea să fiu un ucenic adevărat al lui Isus Hristos. Îl iubesc. Îl preamăresc. Depun mărturie că El trăieşte cu adevărat. Depun mărturie că El este Cel Uns, Mesia" (pagina 94). ■

Vârstnicul L. Whitney Clayton

Preşedintele senior al Celor Şaptezeci

De tânăr, vârstnicul L. Whitney Clayton a învăţat să iubească munca şi familia. În fiecare sâmbătă, devreme, tatăl său, care era medic, pleca să îşi îndeplinească responsabilităţile profesiei. Înainte de a pleca, scria, pe o tablă, o listă cu toate sarcinile care trebuiau îndeplinite în acea zi. Când se întorcea, se alătura fiilor săi şi lucra împreună cu ei. De la tatăl său, vârstnicul Clayton a învăţat să aibă o atitudine potrivită faţă de muncă, atitudine care i-a binecuvântat viaţa.

Familia vârstnicului Clayton ştia, de asemenea, că cina era un moment care trebuia petrecut cu familia. „Vorbeam despre politică, ce se întâmpla la şcoală, în zona în care locuiam, vorbeam despre Evanghelie şi Biserică … A fost un ingredient minunat al creşterii noastre." Faptul de a avea discuţii în timpul meselor este un obicei pe care dânsul şi soţia dânsului l-au urmat împreună cu copiii dânşilor.

Vârstnicul Clayton a fost numit preşedinte senior al Celor Şaptezeci în data de 6 octombrie 2015. Dânsul îl înlocuieşte pe vârstnicul Ronald A. Rasband, care a fost chemat în Cvorumul celor Doisprezece Apostoli.

Vârstnicul Clayton a fost susţinut drept autoritate generală-Cei Şaptezeci în data de 31 martie 2001. Dânsul a slujit în calitate de membru al Preşedinţiei Celor Şaptezeci începând din anul 2008 şi a avut responsabilităţi privind supravegherea anumitor zone din Utah. Dânsul l-a ajutat pe vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, să supravegheze Zona Sud-Est, Africa şi Zona Vest, Africa. Dânsul a slujit, de asemenea, ca membru al Comitetului pentru Afaceri publice. Dânsul a slujit în calitate de consilier în preşedinţia Zonei Sud, America de Sud, între anii 2002-2003 şi în calitate de preşedinte între anii 2003-2006.

Dânsul s-a născut în anul 1950 în oraşul Salt Lake, Utah, S.U.A., şi s-a căsătorit cu Ann Kipp în anul 1973 în Templul Salt Lake. Dânşii sunt părinţii a 7 copii şi bunicii a 20 de nepoţi.

Vârstnicul Clayton a obţinut o diplomă de licenţă în finanţe la Universitatea Utah şi o diplomă în drept la Universitatea Pacificului. A fost avocat în California, S.U.A., din anul 1981 până în anul 2001.

Dânsul a slujit în calitate de autoritate a zonei-Cei Şaptezeci, reprezentant regional, consilier al preşedintelui de misiune, înalt consilier, episcop, preşedinte al misiunii din cadrul ţăruşului şi învăţător al clasei de Doctrină a Evangheliei. A slujit în misiune cu timp deplin în Peru din 1970 până în 1971. ■

Vârstnicul Gerrit W. Gong

Preşedinţia celor Şaptezeci

Vârstnicul Gerrit W. Gong, chemat recent pentru a sluji în Preşedinţia celor Şaptezeci, îşi aminteşte un îndemn pe care l-a simţit când slujea în calitate de misionar în Taiwan.

Un simpatizant a venit la adunarea de împărtăşanie. „M-am simţit inspirat să-i scriu un mesaj scurt în codul Morse, care spunea ceva de genul: «Bine ai venit la adunarea de împărtăşanie. Mă bucur să te văd aici!»".

Întâmplarea a făcut ca simpatizantul să fie operator radio şi a fost încântat să primească mesajul. „Am fost uimit să văd cum ceva ce învăţasem cu ani în urmă mă putea ajuta … să impresionez o persoană într-un anumit mod", a spus vârstnicul Gong.

Faptul de a-i învăţa şi de a-i ajuta pe alţii a reprezentat calea urmată în viaţă de vârstnicul Gong, încă din copilărie, când, fiind cercetaş, a învăţat codul Morse. În anul 1977, dânsul a primit o diplomă de licenţă în studii asiatice şi în studii universitare de la Universitatea Brigham Young, în anul 1979 a primit o diplomă de master în filozofie, iar, în anul 1981, o diplomă de doctorat în relaţii internaţionale la Universitatea Oxford.

Vârstnicul Gong a slujit în numeroase chemări în Biserică, inclusiv înalt consilier, conducătorul Grupului înalţilor preoţi, preşedinte al Şcolii de duminica la nivel de ţăruş, învăţător la seminar, episcop, preşedinte al misiunii din cadrul ţăruşului, preşedinte de ţăruş şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci. În momentul în care a fost chemat să slujească drept autoritate generală-Cei Şaptezeci în anul 2010, slujea în calitate de membru al celui de-al Cincilea Cvorum al Celor Şaptezeci în Zona Sud, Utah.

În anul 1985, vârstnicul Gong a slujit drept asistent special al subsecretarului de stat la Departamentul de Stat S.U.A şi, în anul 1987, a lucrat în calitate de asistent special al ambasadorului S.U.A. în Beijing, China. Din anul 1989 până în anul 2001, a avut diferite posturi la Centrul pentru Strategii şi Studii Internaţionale din Washington, D.C.

Gerrit W. Gong s-a născut în anul 1953 în Redwood City, California, S.U.A. Dânsul şi soţia lui, Susan Lindsay Gong, sunt părinţii a patru copii şi au trei nepoţi. Bunicii vârstnicului Gong au emigrat din China în Statele Unite. Şi-a identificat strămoşii până la a 33-a generaţie, până la primul dragon Gong născut în anul 837 d.H. în partea de sud a Chinei, în timpul dinastiei Tang. ■

Episcopul Gérald Caussé

episcopul care prezidează

Gérald Caussé încă mai lucra în Franţa pentru a-şi consolida cariera în industria pentru distribuirea de alimente, când, la vârsta de 33 de ani, preşedintele companiei sale l-a chemat pentru a-i vorbi. El observase convingerile spirituale ale lui Gérald, precum şi abilitatea sa de a judeca corect şi de a-i uni pe angajaţi – calităţi dezvoltate prin activitatea şi slujirea în Biserică, dar şi prin poziţiile de conducere în cadrul Bisericii. Preşedintele a concluzionat spunând că Gérald era un om în care putea avea încredere.

Spre surprinderea sa, la scurt timp, Gérald a primit responsabilitatea de a conduce 1.800 de angajaţi. Un deceniu mai târziu, când a fost chemat să slujească în calitate de autoritate generală-Cei Şaptezeci, în luna aprilie a anului 2008, el conducea mai multe companii pentru distribuirea de alimente.

Abilităţile episcopului Caussé în ceea ce priveşte afacerile şi conducerea, împreună cu slujirea sa ecleziastică şi experienţa sa în conducere, îi vor fi de folos, acum, în calitate de noul episcop care prezidează al Bisericii. Episcopul Caussé, care slujea în calitate de primul consilier în Episcopatul care prezidează din luna martie a anului 2012, a primit noua sa chemare la doar câteva zile după conferinţa generală din luna octombrie. Dânsul l-a înlocuit pe vârstnicul Gary E. Stevenson, care a fost susţinut ca membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli în data de 3 octombrie 2015.

Episcopul Gérald Jean Caussé, cel de-al 15-lea episcop care prezidează al Bisericii, s-a născut în anul 1963 în Bordeaux, Franţa. Dânsul s-a căsătorit cu Valérie Babin în anul 1986 în Templul Berna, Elveţia. Dânşii au cinci copii şi cinci nepoţi.

În afară de experienţa dânsului în cadrul Episcopatului care prezidează şi în calitate de membru al Celor Şaptezeci, dânsul a slujit în calitate de consilier în Preşedinţia Zonei Europa şi autoritate a zonei-Cei Şaptezeci, preşedinte de ţăruş, consilier al preşedintelui de ţăruş, consilier al episcopului, conducătorul Grupului de înalţi preoţi şi preşedinte al Cvorumului Vârstnicilor.

Tânăr fiind, episcopul Caussé a găsit atât fericire, cât şi credinţă prin slujirea sa în Biserică. Dânsul a slujit în calitate de pianist la Societatea Primară la vârsta de 12 ani şi de preşedinte al Şcolii de duminica la vârsta de 16 ani. De asemenea, dânsul a fost ocupat cu însărcinări în cadrul Preoţiei aaronice.

„Slujirea în Biserică", inclusiv faptul de a-şi ajuta tatăl pentru a-şi îndeplini îndatoririle în calitate de episcop şi preşedinte de ramură, „m-a ajutat să obţin o mărturie", a spus dânsul.

Episcopul Caussé a obţinut o diplomă de master în afaceri la ESSEC Business School, în Franţa, în anul 1987. Înainte de a-şi începe cariera, a slujit în Forţele Aeriene Franceze, fiind repartizat în cadrul unei agenţii NATO. ■

Episcopul Dean M. Davies

primul consilier în Episcopatul care prezidează

„Când eram adolescent", a spus episcopul Dean M. Davies, „faptul de a avea cea mai frumoasă curte din zonă mă făcea fericit şi m-a învăţat o lecţie importantă: aceea că puţin efort în plus poate aduce o adevărată schimbare în aproape toate lucrurile pe care le facem". A da puţin mai mult a devenit un standard care va continua să-l ajute mult în noua sa chemare ca primul consilier în Episcopatul care prezidează.

Episcopul Davies a slujit în calitate de al doilea consilier al episcopului Gary E. Stevenson, care a fost susţinut drept membru al Cvorumului celor Doisprezece Apostoli în data de 3 octombrie 2015.

Dean Myron Davies s-a născut în anul 1951 în oraşul Salt Lake, Utah, S.U.A. A fost unul dintre cei opt copii în familia dânsului. Dânsul şi-a exprimat recunoştinţa faţă de părinţii care nu le-au oferit copiilor lor doar iubire şi hrană, ci i-au şi ajutat să aprecieze binecuvântările muncii. Dânsul s-a căsătorit cu Darla James în anul 1973 în Templul Salt Lake. Au 5 copii şi 14 nepoţi.

Episcopul Davies a învăţat o altă lecţie importantă în timp ce locuia în San Francisco, California, S.U.A., în anul 1989. În timpul unui cutremur, dânsul a fost martor al deteriorărilor grave ale apartamentelor construite fără o temelie sigură. „Cugetarea asupra evenimentelor din acea zi îmi reconfirmă, în minte şi în inimă, faptul că pentru a înfrunta cu succes furtunile, cutremurele şi calamităţile vieţii, trebuie să construim pe o temelie sigură… temelia lui Isus Hristos" („O temelie sigură", *Liahona*, mai 2013, p. 9).

Episcopul Davies a fost angajat al Bisericii începând cu luna iulie a anului 1995. Cel mai recent post al dânsului a fost director general al Departamentului Proiecte Speciale, fiind responsabil de proprietăţile imobiliare cu scop special, proiectarea de temple şi construirea acestora.

Înainte de a fi angajat al Bisericii, episcopul Davies a lucrat la High Industries, Inc., din Lancaster, Pennsylvania şi Bechtel Investments, Inc., din San Francisco, California. Dânsul a obţinut o diplomă de licenţă în economie agricolă la Universitatea Brigham Young şi a urmat programe directoriale avansate la Stanford şi universităţi din nord-vest.

Episcopul Davies a slujit în calitate de preşedinte al Misiunii San Juan, Puerto Rico, consilier al preşedintelui de misiune, preşedinte de ţăruş, consilier al preşedintelui de ţăruş, secretar executiv la nivel de ţăruş, înalt consilier în diverse episcopii şi în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Uruguay/Paraguay. ■

Episcopul W. Christopher Waddell

al doilea consilier în Episcopatul care prezidează

Când era atlet, în perioada în care era la facultate, Christopher Waddell a primit o bursă pentru volei la Universitatea de Stat San Diego, din California, S.U.A. Dar a învăţat să fie recunoscător unui episcop care îl întreba despre alte lucruri când era acasă în timpul vacanţelor.

„El nu întreba: «Cum merge la volei?», ci: «Tu ce mai faci? Te rogi, rămâi puternic, rămâi activ în Biserică?» Apreciam, cu adevărat, acele întrebări [despre] … lucrurile care erau cele mai importante", îşi aminteşte episcopul Waddell.

Faptul de a se concentra asupra celor mai importante lucruri l-a ajutat pe episcopul Waddell să trăiască conform celor două mottouri ale familiei sale: „Întoarce-te cu demnitate" şi „Pune-ţi încrederea în Domnul". Acea încredere l-a ajutat să pună de-o parte antrenamentele de volei pentru a sluji în misiune. După ce s-a întors din misiune, acest lucru l-a ajutat să continue o relaţie romantică la distanţă cu o tânără fată care mergea la o altă facultate. Mai târziu, după ce s-au căsătorit, încrederea în Domnul i-a ajutat să asculte Spiritul atunci când au luat decizii cu privire la faptul de a se muta.

„Fă lucrurile în modul Domnului", spune dânsul, „şi lucrurile vor merge bine".

Încrederea în Domnul va continua să-l binecuvânteze pe episcopul Waddell, care a slujit în calitate de autoritate generală-Cei Şaptezeci din luna aprilie a anului 2011, acum, când a devenit al doilea consilier în Episcopatul care prezidează.

Wayne Christopher Waddell s-a născut în anul 1959 în Los Angeles, California. El s-a căsătorit cu Carol Stansel în luna iulie a anului 1984 în Templul Los Angeles, California. Ei sunt părinţii a patru copii şi au trei nepoţi. Dânsul a fost consilier în Preşedinţia Zonei Nord-Vest, America de Sud şi va sta în Peru o perioadă scurtă.

În anul 1984, episcopul Waddell a obţinut o diplomă de licenţă de la Universitatea de Stat San Diego. De asemenea, după absolvire, dânsul a lucrat în programul Executive MBA la UBY. Începând cu anul 1984, dânsul a lucrat la Merrill Lynch, unde a devenit primul vicepreşedinte de investiţii.

Episcopul Waddell a slujit în calitate de membru al zonei-Cei Şaptezeci, preşedinte al Misiunii Barcelona, Spania (unde slujise înainte ca misionar cu timp deplin), preşedinte de ţăruş, consilier într-o preşedinţie de misiune, episcop şi consilier într-un episcopat. ■

Brian K. Ashton

al doilea consilier în Preşedinţia generală a Şcolii de duminica

Fratele Brian K. Ashton a fost chemat să slujească în cadrul Preşedinţiei generale a Şcolii de duminica tocmai când îşi încheia slujirea în calitate de preşedinte al Misiunii Sud, Houston, Texas. Chemarea a fost anunţată în luna iunie şi dânsul a fost susţinut în cadrul Conferinţei Generale din luna octombrie a anului 2015.

Fratele Tad R. Callister continuă să slujească în calitate de preşedinte general şi fratele Devin G. Durrant, care a slujit în calitate de al doilea consilier începând cu luna aprilie a anului 2014, a devenit primul consilier.

Locul liber din preşedinţie a fost cauzat de numirea lui John S. Tanner de a sluji în calitate de preşedinte al Universităţii Brigham Young – Hawaii.

Brian Kent Ashton s-a născut în anul 1969 în Provo, Utah, S.U.A., şi părinţii dânsului sunt Kent şi Vicki Brown Ashton. Dânsul este cel mai în vârstă dintre nouă copii. Dânsul îşi aminteşte că, acasă, părinţii săi erau învăţători consecvenţi ai Evangheliei.

Fratele Ashton a slujit în calitate de misionar cu timp deplin în Misiunea Sud, Lima, Peru. Decizia dânsului de a sluji a fost influenţată de un prieten bun care a simţit îndemnul de a-i spune că trebuie să slujească în misiune. Când prietenul dânsului şi-a exprimat sentimentele, Brian a simţit confirmarea Spiritului. În misiune, când a fost chemat să slujească în calitate de preşedinte al unei ramuri mari, avea parte de încercări serioase de sănătate. În această perioadă, s-a rugat cu ardoare şi continuu Tatălui Ceresc pentru ajutor. „Am învăţat să mă bazez pe El şi El m-a ajutat", a spus dânsul. „Faptul de a învăţa să am încredere în El mi-a schimbat viaţa."

După misiune, a urmat cursurile Universităţii Brigham Young, unde a întâlnit-o pe viitoarea sa soţie, Melinda Earl. Totuşi, înainte de a se căsători, dânsa a slujit în Misiunea Malaga, Spania, în timp ce fratele Ashton a lucrat în Vestul Mijlociu al Statelor Unite. După misiunea dânsei, Brian şi Melinda s-au căsătorit în Templul St. George, Utah. Dânşii au şapte copii.

Fratele Ashton a obţinut o diplomă de master în administrarea afacerilor la Universitatea Harvard, în timp ce sora Ashton a urmat cursuri în domeniul medicinii. Fratele Ashton este om de afaceri şi a înfiinţat mai multe companii.

În trecut, fratele Ashton a slujit în calitate de episcop, înalt consilier, preşedinte al Cvorumului Vârstnicilor şi învăţător al clasei de Doctrină a Evangheliei. ■

Femeile care au chemări de conducere participă la consiliile Bisericii

Biserica a invitat femei să slujească în trei consilii de conducere importante.

Sora Linda K. Burton, preşedinta generală a Societăţii de Alinare, va sluji în Consiliul executiv al preoţiei şi familiei (numit înainte Consiliul executiv al preoţiei). Sora Bonnie L. Oscarson, preşedinta generală a Tinerelor Fete, va sluji în Consiliul executiv pentru munca misionară. Iar sora Rosemary M. Wixom, preşedinta Societăţii Primare, va sluji în Consiliul executiv pentru temple şi istoria familiei.

Deşi femeile din preşedinţiile generale ale Societăţii de Alinare, Tinerelor Fete şi Societăţii Primare au contribuit în mod regulat la aceste consilii şi au oferit sfaturi în cadrul acestora de mai multe decenii, această invitaţie le oferă un rol continuu în consilii. ■

De la stânga: Rosemary M. Wixom, preşedinta generală a Societăţii Primare; Bonnie L. Oscarson, preşedinta generală a Tinerelor Fete, şi Linda K. Burton, preşedinta generală a Societăţii de Alinare

Ediţia SZU a Bibliei în limba portugheză

O ediţie SZU a Sfintei Biblii în limba portugheză a devenit disponibilă online, din luna septembrie, pe AsEscrituras.lds.org, precum şi pe aplicaţia pentru mobil Biblioteca Evangheliei. Alte formate, precum versiunile ePub şi PDF, sunt, de asemenea, disponibile. Versiunea tipărită va fi disponibilă începând cu luna martie a anului 2016, ediţiile audio şi Braille urmând a fi disponibile tot din 2016.

Noua ediţie, numită *Bíblia Sagrada, Almeida 2015*, este bazată pe ediţia din 1914 a traducerii Bibliei de către João Ferreira Annes de Almeida, care a fost selectată datorită calităţii înalte a traducerii. Sub îndrumarea Primei Preşedinţii şi a Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, o echipă formată din autorităţi generale, membri ai zonei-Cei Şaptezeci, lingvişti profesionişti şi membri ai Bisericii au lucrat timp de cinci ani pentru a analiza şi a pregăti ediţia SZU. Există aproape 1,4 milioane de membri ai Bisericii care vorbesc limba portugheză. ■

Oferirea de alinare refugiaţilor

Organizaţia Ajutor caritabil oferit de SZU, braţul umanitar al Bisericii, continuă să ofere alinare în zone în care diverse crize i-au lăsat pe mulţi în circumstanţe pline de disperare. Mai jos sunt trei exemple.

- Începând din anul 2014, conflictele din Ucraina au strămutat un milion de oameni. Şaizeci de procente dintre cei strămutaţi sunt persoane în vârstă. Organizaţia Ajutor caritabil oferit de SZU a intrat în contact cu Programul Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare cu scopul de a se alătura unui efort coordonat cu organizaţiile non-guvernamentale locale care au grijă de persoane strămutate care sunt sărace şi în vârstă. Organizaţia Ajutor caritabil oferit de SZU a adus produse de igienă, truse sanitare şi hrană pentru 3 luni la 37 de centre care vor ajuta 13.000 de oameni.
- Din ianuarie, mai mult de 350.000 de refugiaţi, care au fugit din cauza războiului civil din Siria au căutat azil în Europa, număr care se aşteaptă să se dubleze până la sfârşitul anului. Organizaţia Ajutor caritabil oferit de SZU este în parteneriat cu organizaţii internaţionale non-guvernamentale, municipalităţi locale şi agenţii guvernamentale naţionale pentru a veni în întâmpinarea nevoilor refugiaţilor şi oferă resurse congregaţiilor locale ale Bisericii pentru a ajuta în această situaţie.
- Pentru a oferi o mai bună cazare în taberele pentru refugiaţi din întreaga lume, organizaţia Ajutor caritabil oferit de SZU participă la un proiect al Înaltului Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi. Un magazin internaţional de mobilă a proiectat o structură care are multe avantaje faţă de corturi. Structura conţine uşi şi ferestre pentru a asigura o mai mare siguranţă şi un acoperiş mai solid pentru a-i proteja de vremea de afară pe cei care le ocupă. Se asamblează 333 unităţi de cazare pe care organizaţia Ajutor caritabil oferit de SZU le-a oferit unei tabere de refugiaţi din Kurdistanul Irakian. ■

Iniţiativă media pentru Crăciun

În perioada Crăciunului din anul 2015, Biserica va lansa o iniţiativa multimedia numită „A fost născut un Salvator". Iniţiativa se concentrează asupra faptului de a-L găsi, a-L cunoaşte şi a-L urma pe Isus Hristos şi a primi binecuvântările posibile datorită naşterii, învăţăturilor şi ispăşirii Sale. În centrul acestei iniţiative este o nouă prezentare video ce înfăţişează copii din întreaga lume depunându-şi mărturiile despre Salvator şi sărbătorind naşterea Sa în Betleem în urmă cu mai bine de 2.000 de ani. Vezi prezentarea video şi învaţă mai multe despre importanţa lui Isus Hristos vizitând **christmas.mormon.org**. ■

Copiii spun: „Noi suntem mâinile Sale”

Copiii din jurul lumii răspund cu entuziasm la o campanie de slujire lansată de revistele Bisericii. În reviste, copiii sunt invitaţi să găsească modalităţi de a sluji, apoi, să-şi deseneze conturul palmei pe o foaie de hârtie, să scrie fapta lor de slujire în interiorul palmei din desen şi să trimită foaia revistei *Liahona*.

Revistele au primit mai mult de 30.000 de foi cu desene de la copii care au dorit să împărtăşească iubirea Salvatorului, binecuvântând familii şi cartiere din întreaga lume.

Campania a fost inspirată dintr-o cuvântare rostită în cadrul conferinţei generale din luna aprilie a anului 2010 de către preşedintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Preşedinţie, numită „Voi sunteţi mâinile mele”. Preşedintele Uchtdorf a spus povestea unei statui a lui Isus Hristos deteriorată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Neputând să înlocuiască mâinile statuii când aceasta a fost restaurată, localnicii au adăugat aceste cuvinte la bază: „Voi sunteţi mâinile Mele”.

Faptele de slujire ale copiilor au fost la fel de unice ca desenele cu palme pe care le-au trimis. De exemplu:

Natalie S., în vârstă de 5 ani, din Hong Kong a trimis două desene. Unul spunea: „Am ajutat-o pe mama cu treburile din casă” şi celălalt: „Am ajutat la împingerea căruciorului cu rotile al unei persoane”.

Erik S., în vârstă de 11 ani, din Rusia, a explicat: „În oraşul în care trăiesc, iernile sunt friguroase”. O familie s-a mutat în oraşul său şi nu aveau haine groase. „Am putut să-i dau haina mea lui Artur”, a spus Erik, „şi el a devenit prietenul meu”.

Gabriela P., în vârstă de 10 ani, din Venezuela, a scris pe desenul cu palma ei: „La şcoală, prietenii mei şi cu mine eram la cursul de şah. Căutam un partener cu care să joc când am văzut un băiat nou care părea trist. Am vrut să ajut, dar nu ştiam cum. Apoi, o voce mi-a spus că trebuia doar să fiu prietena lui. Am mers la el şi i-am vorbit. Acum, suntem cei mai buni prieteni”.

Desenele cu palme au fost expuse la sediul central al Bisericii din oraşul Salt Lake, Utah, S.U.A., timp de două săptămâni, în lunile septembrie şi octombrie. ■

A fost dedicat locul restaurării preoţiei

În data de 19 septembrie 2015, preşedintele Russell M. Nelson, preşedintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, a prezidat dedicarea locului din Pennsylvania, SUA, unde Joseph Smith şi Oliver Cowdery au primit Preoţia aaronică de la Ioan Botezătorul. În anii 1820, zona era cunoscută sub numele de Harmony, Pennsylvania, şi multe evenimente din istoria de la începuturile Bisericii restaurate au avut loc acolo:

- momentul în care Joseph Smith şi Emma Hale s-au cunoscut, perioada în care s-au întâlnit şi viaţa lor la începutul căsătoriei;
- sosirea lui Oliver Cowdery pentru a asista, în calitate de copist, la traducerea Cărţii lui Mormon;
- traducerea celei mai mare părţi a Cărţii lui Mormon;
- restaurarea Preoţiei aaronice şi (deşi nu se cunoaşte locul exact) a Preoţiei lui Melhisedec;
- primele botezuri înfăptuite prin autoritatea preoţiei în ultimele zile;
- revelaţiile primite care au devenit 15 secţiuni din Doctrină şi legăminte şi o parte din Perla de mare preţ.

Locul recent renovat include un centru pentru vizitatori, care este folosit şi ca o casă de întruniri a unei ramuri locale; casele lui Joseph şi Emma şi a părinţilor Emmei, Isaac şi Elizabeth Hale, care au fost reconstruite, şi accesul la porţiunea de pe râul Susquehanna, unde se crede că au avut loc botezurile lui Joseph şi Oliver.

„Harmony i-a oferit lui Joseph linişte şi protecţie spirituale, care i-au permis să se concentreze asupra traducerii Cărţii lui Mormon", a spus preşedintele Nelson. „În această perioadă, Domnul l-a instruit pe Joseph cu privire la rolul său divin de profet, văzător şi revelator." ■

Preşedintele Russell M. Nelson şi soţia dânsului, Wendy, făcând turul replicii casei lui Joseph Smith şi al Emmei Smith, unde a fost tradusă o mare parte a Cărţii lui Mormon

Cursanţii de la seminar îşi perfecţionează procesul de învăţare

Cursanţii de la seminar răspund bine la cerinţele mai mari necesare pentru absolvire, care au fost implementate anul trecut. Datele recente arată că 81 de procente dintre cursanţii înscrişi au trecut evaluarea de la sfârşitul semestrului, prezenţa a crescut de la 71 la 77 de procente şi aproape 80 de procente dintre cursanţi îndeplinesc cerinţele cu privire la citirea din scripturi.

Noile cerinţe le permit învăţătorilor să sublinieze doctrine cheie, în timpul lecţiilor lor, permiţându-le, în acelaşi timp, cursanţilor să se concentreze asupra aceloraşi doctrine.

Aproximativ 400.000 de tineri băieţi şi tinere fete sunt înscrişi la seminar în întreaga lume. ■

Preşedinţia celor Şaptezeci

Stând aşezaţi, de la stânga: vârstnicul L. Whitney Clayton, vârstnicul Donald L. Hallstrom, vârstnicul Richard J. Maynes, vârstnicul Craig C. Christensen.

Stând în picioare: vârstnicul Ulisses Soares, vârstnicul Lynn G. Robbins, vârstnicul Gerrit W. Gong.

„Dragi fraţi şi surori, ocaziile de a străluci ne înconjoară în fiecare zi, indiferent de împrejurările în care ne aflăm”, a spus preşedintele Thomas S. Monson în timpul celei de a 185-a Conferinţe Generale Bianuale a Bisericii. „Când urmăm exemplul Salvatorului, avem ocazia să fim o lumină în vieţile altora, fie că sunt membri ai familiei noastre şi prieteni, colegi de muncă, simple cunoştinţe sau necunoscuţi.”

BISERICA LUI
ISUS HRISTOS
A SFINŢILOR
DIN ZILELE DIN URMĂ

ROMANIAN
4 021257111715